

G-20'nin kriz zirvesi!

G-20 liderleri dünyayı yeni hamlelerle nasıl daha fazla sömüreceklerini tartışmak için bir araya geldiler.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Aralık 2015

Alternatif iktidar Halk Meclisleri'nde

Emrah ARIKUŞU

7 Haziran yenilgisini hazmedemeyen AKP, hileyle, katliamlarla örgütlediği 1 Kasım seçimlerinde kendisi açısından "zafer"le çıktı. Şu an için bir nefes almış örgütsel birliğinin sağlanması için fırsat da yakalamış oldu. Ancak kurumuş ağaca ne kadar su versen yeşermez. AKP içerisindeki karmaşıklığı, politik hamlelerindeki dengesizliği koruyor ve pamuk ipliğine bağlı iktidarını sürdürmeye çabalıyor.
Bu süreçte Suruç ve Ankara katliamlarıyla; Cizre'de, Silvan'da, Nusaybin'deki sokağa çıkma yasaklarıyla halka karşı yüksek yoğunlukta savaş konsepti uygulandı. Kendi suçlarının üzerini örtmek için yeni suçlar işleyen ve bunlara devam etmek zorunda olan suç örgütü, halkı kendi çıkarları doğrultusunda belirsiz, kaotik bir sürece doğru götürüyor.
Halk güçleri açısından ise seçimlerde elde edilen oy oranı sarkaç misali salınıyor kendi dengesine kavuşuyor. 5 milyonun üzerinde bir güç sol muhalefetin etkisi altında.
(*Devamı 6. sayfada)*

Barış, özgürlük ve demokrasi...

Şimdi, halk güçlerinin ortaklaşmasının, özgürlük ve demokrasi bayrağını yükseltmesinin, sosyalizme doğru bir adım olarak "Demokratik bir Cumhuriyet" inşasını başlatmasının zamanıdır.

Erdoğan ve AKP, 1 Kasım sonrasında zafer sarhoşluğuna kapıldı.
Şiddet, yalan ve hileyle seçimi kazandılar.
Madem öyle kazanabildik, diye düşünmüş olmalılar ki, her yerde ve herkesle savaşmaya başladılar.
İçerde Kürtlerle ve Suriye'de Rusya ile savaş birden yükseldi.
Belli ki, sırada işçiler, kadınlar ve Aleviler var.
Doğaya yönelik yıkıcı saldırının artarak sürdürüleceği de kesin.
7 Haziran ve 1 Kasım arasında yürütülen politikanın devam ettirileceği görülüyor.

AKP'li olmayan herkes düşman olarak işaretleniyor ve bir savaş hedefi oluyor.

AKP, "böyle kazandığıma göre aynen devam edeyim" mantığıyla hareket etse de, işler pek istediği gibi gitmiyor.
Rus uçağının düşürülmesi, epey sert ve bir çok alana yayılan bir tepkiyle karşılaştı.
ABD ve Avrupa, Türkiye'nin Rusya karşısında zorlanmasını fırsat bildi ve isteklerini kabul etmesi şartıyla destek vaadinde bulundu. Rusya ise sert tutumunu sürdürüyor.

Kürtler, şehir savaşları başlattı.
Şehirler yakılıp yıkılsa da, devletin çeteleştiğini ve onca yıkıma rağmen yine de şehirlerin direnmeye devam ettiğini görüyoruz.
Direnen şehir sayısı ve uygulanan şiddet artıyor. Çatışmalar her an büyük şehirlere sıçrayabilir.

Şiddet, yalan ve hileyle iktidar olan AKP, ayakta kalabilmek için aynı tarzı sürdürmek zorunda.
Yeni Anayasa, Başkanlık sistemi, Kürt sorunu, yoksulluk ve işsizlik, tıkanan Suriye politikası gibi sorun alanlarında, hiçbir çözüm üretemeden sadece şiddet, yalan ve hileyle ayakta kalabilmeleri imkansız.
Onlar, içine düştükleri çıkmazdan çıkabilmek için bir faşist diktatörlük inşa etmeye çalışıyorlar.
Devletin gücünü arkalarına alarak yol alabilseler de, attıkları her yeni adımda, direnen halk güçleriyle etraflarının sarıldığını görecekler.
Şimdi, halk güçlerinin ortaklaşmasının, özgürlük ve demokrasi bayrağını yükseltmesinin, sosyalizme doğru bir adım olarak "Demokratik bir Cumhuriyet" inşasını "Halk Meclisleri" ile temellerini atarak başlatmasının zamanıdır.

Suriye ve Rusya

Dr. Mustafa PEKÖZ

Ortadoğu savaşı etki alanı genişleyerek yayılıyor. Küresel güç ilişkilerinin çok yönlü bir rekabete tutuştuğu bölgede çatışma merkezi Suriye olarak ön plana çıktı.
Suriye merkezli çatışmanın arka planında başta Akdeniz havzası olmak üzere bölgenin bütünlüklü olarak kontrol edilmesi bulunuyor. Bu bakımdan Rusya ve ABD merkezli güç ilişkilerinin rekabeti tahmin edilenden çok daha derin ve karmaşıktır. *(Devamı 8. sayfada)*

Yol haritası belli

İktidar, "aşil topuğunu" saklamaya çalışsa da artık nafile. Biz onu, Gezi'de ve 7 Haziran'da gördük.
3

Ekonomide yüksek kırılganlık

Ekonomide yaşanan belirsizlik, hızla katastrofik gelişmelere dönüşebilir.
7

İklim değişikliği

Gezegen üzerindeki en Büyük tehditlerden biri, iklim değişikliği... Dünya yaşanacak bir yer olmaktan çıkabilir.
14

Yeni strateji belgesi

Murat ÇAKIR

ABD ordu yönetimi 1 Temmuz 2015'de "ABD Ulusal Askeri Stratejisi" başlıklı bir belge yayınladı. 24 sayfalık "Belge"'yi ABD emperyalizminin dünya egemenliğini nasıl askeri güçleriyle elde etmek istediğine dair bir talimat olarak okumak olanaklı.
Gerçi belge, Bush dönemindeki stratejik belgelerde yer alan saldırgan retoriği kullanmaktan imtina ediyor; ama bu, bu belgenin de en az öncekiler kadar saldırgan bir siyaset yönelimi olmadığı anlamına gelmiyor.
Elbette stratejik yönelimde belirli değişiklikler yok değil. *(Devamı 10. sayfada)*

Sosyalistler için 'idare etme' vakti değil!

Dayanışmanın bir adım ilerisine geçerek, şimdilerde boşluğu daha da hissedilen bir sosyalist odak ihtiyacının çaresini bulabilir miyiz? Sormamız ve cevaplarının peşine düşmemiz gereken daha çok soru var.

Perihan KOCA

Erdoğan, devreye soktuğu 1 Kasım seçim darbesini programladığı gibi işletti. Hedefine ulaşır ulaşmaz da, bir zafer sarhoşluğuna kapılıp, Haziran isyanının dayanılmaz cüreti ve neşesi karşısında erimeye başlayan ve 7 Haziran'da alt üst olan "Korku İmparatorluğunu" yeniden inşa etmeye yöneldi…
Zaten, Saray'ını ayakta tutabilmek için başka çaresi de yok…

Bir haftalık bilanço

Hızla güncellenen politik gelişmeler, AKP/Erdoğan'ın yönelimiyle ilgili önemli ipuçları veriyor.
Her şey tüm çıplaklığıyla gözlerimizin önünde gerçekleşiyor.
1 Kasım sonrasında iktidardan "ılımlı politik hamleler" bekleyen analizcilerle alay edercesine, Erdoğan gayet bilinçli hamlelerle bir "şok doktrini" uygulaması yapıyor.
Sadece bir haftada neler olup bitti…
Kürdistan coğrafyasındaki imha saldırılarına her gün bir yenisi ekleniyor. O arada, Türkiye'nin kaderinde kritik bir kavşak olabilecek bir "olay" yaşanıyor ve bir Rus savaş uçağı düşürülüyor….
Sonraki gün, aynı suç şebekesi Can Dündar ve Erdem Gül'ü tutuklatıyor…
Yetmiyor.
Herkesin gözü önünde bir "faili meçhul" cinayet işleniyor…
"PKK terör örgütü değildir" dediği için yargılanan Tahir Elçi, katilinin apaçık sırıttığı bir açıklıkta naklen öldürülüyor… *(Devamı 2. sayfada)*

Bir sosyalist odak ihtiyacının çaresini bulabilir miyiz?

Sosyalistler için 'idare etme' vakti değil!

Dayanışmanın bir adım ilerisine geçerek, şimdilerde boşluğu daha da hissedilen bir sosyalist odak ihtiyacının çaresini bulabilir miyiz? Güncellenen politik denklemlerle birlikte, yeni dönem konumlanışlarımız için sormamız ve cevaplarının peşine düşmemiz gereken daha çok soru var.

Perihan KOCA

(1. sayfadan devam)
İşte, son bir hafta bile, gerilim eşiğini geçtiğimizi ve kaotik atmosferin içinde solumaya başladığımızı gösteriyor.

"Gün gelir devran döner" mi?

"Kendi halkına" karşı örgütlenmiş bir iktidarın savaşının içindeyiz. AKP/Erdoğan öncülüğünde, devlet altı-üstü yapılar ve mekanizmalarla işletilen bir savaş yürütülüyor. Şok darbelerinin dozu artırılarak, toplumsal bir denge kaybı, bilinçlerde yarılma ve felç hali yaratılarak, hareket halinde olan isyan dinamiklerinin hayat damarları kökünden kesilmeye çalışılıyor.
Evet, elbette bu böyle gitmeyecek… Erdoğan 2019'a yahut 2023'e randevu kesse de, eski mutlu mesut ve hikmetinden sual olunmaz iktidar günlerine geri dönemeyecek, süreç ayağına dolanacak…
Evet, dolanacak dolanmasına da, ama nasıl?
"Gün gelir devran döner" sloganıyla Erdoğan gitmez! Karşımızda, "devran dönmesin" diye gayet bilinçli hamleler yapan bir savaş cephesi var.
Lafı dolandırmayıp açık olalım…
7 Haziran sonrasında, tekrar ayağa kalkıp, yeniden "Başkanlık" hedefine yürüyebildiyse, bu fırsatı ve cesareti Erdoğan'a "biz" verdik. Üstelik "zaferi" biz kazanmışken! Karşıtlarının zayıflığını ve kendisine bıraktıkları boşluğu görüp hızla kendini toplayan AKP, yenilip düştüğü yerden ayağa kalkmasını becerebildi ve inisiyatifi ele geçirdi. Ve, kontrollü gerilim, bu sefer katliamlar uygulama düzeyine yükseltilerek yeniden devreye sokuldu. 1 Kasım'a kadar, adeta bir "iç savaş" sahnelendi…
O vakit bir barış meleği misali kapıldığımız kuru "barış" söylemleri gibi, şimdi de katliamlara karşı "vicdan" çağrıları yapmakla mı yetineceğiz?
Toplumsal bir şok etkisi yaratan bu olağanüstü savaş koşullarını, hukuksuzluk veya adaletsizlik gibi burjuva hukukunun kategorileriyle değerlendirmekle yetinecek miyiz?
Ya da, üzerine bastığımız olağanüstü toplumsal ve politik zemini hümanizmin kavramlarıyla mı açıklayacağız?
Abartıyor muyum?

Her adımda yeni mevziler kazanma vakti.

Açıp bakalım o halde, en sekterinden en liberaline birçok sol yazına…
Puslu bir hava… Bozguncu bir dağınıklık… Moral bozukluğu… Kötümserlik…. Panik… Adalet ve vicdan çağrıları…
Yahut, zıt uca savrulup düşmanı küçümseyen ve hatta daha da kötüsü düşmanı tanıyıp kavrayamayan altı boş "irade" lakırdıları…

Sosyalist odak ihtiyacı

Takkeyi önümüze alıp kelimizi görmenin, çuvaldızı kendimize batırmanın zamanı geldi geçiyor… Gezi ayaklanmasında kolektif hafızalarımıza kazınan, "hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacak" sloganı hala geçerli…
Pergelin ucunu Haziran isyanına koyup, "2015'in Türkiye'sinde ne yapmalıyız" sorusunun peşine ne zaman düşeceğiz? Günü kurtaran hamlelerin, kuru gürültü çıkarmaktan ve sığ sularda kulaç atmaktan öteye gitmeyeceği belli değil mi? Yeni dönemin özgün koşullarının gerektirdiği görevleri doğru kavramak, o görevlere talip olmak ve bunun da ötesine geçip öncülüğe soyunmak gerekiyor.
Tüm güçlerin bir biçimde hareket halinde olduğu mevcut karmaşada, biz "sosyalistler" olarak ne yapabiliriz? Üzerine bastığımız fevkalade karmaşık zeminde, halka güven verici, kitlesel ve kazanım odaklı birlikte etme- eyleme olanaklarını yaratabilir miyiz? Günümüze özgü direniş ve mücadele biçimlerini/araçlarını keşfederek yol almamız gerekmiyor mu?
Dayanışmanın bir adım ilerisine geçerek, şimdilerde boşluğu daha da hissedilen bir sosyalist odak ihtiyacının çaresini bulabilir miyiz? Sürekli güncellenen politik denklemlerle birlikte, yeni dönem konumlanışlarımız için sormamız ve cevaplarının peşine düşmemiz gereken daha çok soru var.
Gün oyalanma vakti değil, idare etme vakti hiç değil. Her adımda yeni mevziler kazanarak, hep bir adım ileriye yerleşmenin yollarına koyulmak gerekiyor.

CHP: Yine esmer günler

Görünen o ki, CHP içerisindeki liberal kanadın eline ulusalcılığın kalıntılarını temizlemek için iyi bir fırsat geçecek.

Hasan DURKAL

On üç yıllık AKP iktidarı boyunca girdiği hiçbir seçimi kazanamayan, bu seçimlerde iktidarın türlü seçim kumpaslarının tamamını sineye çeken ana muhalefet partisi CHP, 1 Kasım sonrası görmeye alışık olduğumuz bir tablo içerisinde. Seçim öncesinde söz ve eylem birliği içerisinde olan CHP içi klikler, seçimlerin hemen ardından yine didişmeye başladı. CHP içerisinde bir türlü dinmeyen krizin sebebi iç çelişkilerinde gizli. İç çelişkilerinden bahsedebilmemiz için bu çelişkiye neden olan konumlanmaların varlığını bir kez daha vurgulamamız gerekir.

Yenilik- gelenek kavgası

CHP içerisindeki etkin klik geleneksel ulusalcı çizgiden kopuşan, neoliberal kapitalist sisteme uyum sağlamaya daha yatkın bir ekip. Partinin alışılagelmiş tabanının iktidar olmaya yetmediğini tespit ederek, AKP'nin yaslandığı muhafazakâr kesimin bir kısmını da partiye çekerek partiyi büyütmeyi amaçlıyorlar. Bunda ne kadar başarılı oldukları tartışmalı ve seçim sonuçları da ortada. Tarihsel duruşa sahip olan ulusalcılar ise bu duruşlarının modasının geçtiğini bir türlü anlayamıyorlar ve parti içerisinde sahip oldukları tarihsel bağları kullanarak tabanda etkili olmaya çalışıyorlar. Defalarca vurgulamıştık. Klasik anlamda Kemalizm miadını doldurdu. Böyle bir Kemalizmi merkezine koyan ulusalcılık, neoliberal kapitalist sistem içerisinde herhangi bir karşılığı olmayan bir ideoloji ve egemen sınıflar için herhangi bir anlam ifade etmiyor.

Tasfiyeye devam mı?

1 Kasım seçimleri sonrasında CHP içerisinde oluşan krizi fırsat bilen ulusalcılar bir kurultay hamlesi yaparak eski konumlarına geri gelmenin fırsatını kolluyorlar. Anlaşılan o ki yine boylarının ölçüsünü alacaklar. Ve görünen o ki CHP içerisindeki liberal kanadın eline bu süreç sonunda ulusalcılığın son kalıntılarını temizlemek için iyi bir fırsat geçecek. Böylece küresel düzene daha uyumlu bir partiye dönüşme yolunda önemli bir adım atılacak. Söylemek gerekir ki muhalefet partileri doğrudan ya da dolaylı olarak AKP'nin krizden çıkışını kolaylaştırdılar. MHP'nin ne yaptığını gördük. CHP ise hızla neoliberal düzene uyum sağlayarak, ancak ilericilik maskesini de kullanmaya devam ederek bir etki alanı yarattı.
1 Kasım seçimlerinde rejimin hareket halindeki kimi kriz dinamiklerini etkisiz hale getirerek, onların umutlarını bir kez daha çaldı. Sonuçta karşı devrime ettiği sayısız hizmetlerine bir yenisini ekledi.

MHP tarihsel görevini yerine getirdi

1980 darbesinden sonra hapse atılan ülkücülerin şu sözü çok ünlüdür: "Kendimiz hapiste ama fikrimiz iktidarda."

C. MALATYA

1 Kasım seçim sonuçlarına bakıldığında "matematiksel" açıdan en büyük kaybı MHP yaşadı. 40 milletvekili ve yüzde 4,4 oranında oy kaybeden MHP ideolojik olarak seçimi "kazanmış" durumda.

MHP'den AKP'ye savaş onayı

12 Eylül 1980 darbesinden sonra hapse atılan ülkücülerin şu sözü çok ünlüdür: "Kendimiz hapiste ama fikrimiz iktidarda". 7 Haziran seçimlerinden sonra, kendisine sunulan her teklife "Hayır" diyen Bahçeli'nin önceliği Kürt Sorunu'nda savaş sürecine dönülmesiydi. Nitekim AKP de tek başına iktidarı elde edebilmek için ülkeyi toptan savaş sürecine sokmakta sakınca görmemiş, ülkeyi kan gölüne çevirmiştir. Bahçeli'nin istediğinden daha fazlasını yapmıştır. Kuruluşundan itibaren asli görevi devrimcileri, Kürtleri, Alevileri ve ezilenleri yaşatmamak olan MHP, Amed, Suruç ve Ankara katliamları ile MHP'nin görevini daha iyi yapacağını ispatlayan AKP'ye onay vermiş oldu. Bu yüzden AKP, "şimdilik" sadece Kürtleri ezmeye razı MHP'den daha fazla MHP'leşerek darbeyle, hileyle, katliamla seçimi kazanmıştır. Fakat MHP, AKP'nin seçimi kazanması için sadece onay vermemiş, pratikle desteklemiştir.

Ülkücü- Osmanlıcı kardeşliği

AKP'ye seçimi kazandıran savaş ortamının yaratılmasında en önemli işlevlerden birini Osmanlı Ocakları gördü. Bu oluşum yeni kurulmasına karşı 8-9 Eylül'de Kürt halkına yapılan saldırıda baş rolü oynadı. Kitabevlerinin, işyerlerinin ve evlerin yakıldığı, insanların linç edildiği bu saldırıları gerçekleştiren kitlenin önemli bir bölümünü de ülkücüler oluşturmaktaydı. Ülkü Ocakları hem kitlesiyle hem de daha önce yaptığı saldırıların deneyimleriyle ocak kardeşine yardımcı olmuştu. Savaş ortamının oluşmasında MHP ve çeteleri AKP'ye ciddi bir destek sunmuştur. MHP, solun ve devrimci hareketin yükseldiği dönemlerde saldırıları ve katliamlarıyla bu yükselişi durdurmak rolünü oynadı. Bu seferde AKP ve sermayenin ihtiyaç duyduğu şekilde rolünü oynayarak hem seçim öncesinde hem de sonrasında görevini yerine getirmiş ve ilerleyen süreç de devamını getirecektir. MHP gerek Cumhurbaşkanlığı seçiminde gerekse yerel seçimlerde ittifak oluşturan CHP ve sosyal demokratlara da özünü göstermiştir. Fakat hem MHP hem de AKP'nin bu geçici zaferi, daha önce olduğu gibi şimdi de devrimcilerin ve halkların direnişiyle yenilgiye dönüşecektir.

'Milli İttifak' buharı AKP'ye su oldu

SP ve BBP, Erdoğan'ın çizgisine dışarıdan "utangaç", içeriden gönüllü bir şekilde destek vererek AKP'nin savaş politikasına onay vermiş oldular. Böylece ideolojik olarak silinen bu partiler, kitlesel olarak da buharlaşmaya başlayarak AKP'ye değirmenine su oldular.

C. Malatya

7 Haziran seçimlerine "Milli İttifak" oluşturarak giren Saadet Partisi ile Büyük Birlik Partisi (BBP) yüzde 2,06 oranında oy alarak barajı aşamamıştı. 1 Kasım seçimlerinde ise SP yüzde 0,7 ve BBP ise 0,5 oranında oy alarak yine barajı aşamayarak meclis dışında kaldılar.

Dimyat'a pirince giderken

AKP'ye vagon olmak

7 Haziran seçimlerindeki "Milli" hava tutmayınca 1 Kasım' daki seçime ayrı giren SP ve BBP, öncesinde AKP'yle sıkı temas içine girdiler.
7 Haziran'da aralarında su sızmayan "Milliler", sonuçların ardından AKP'den pay kapma yarışına düştü. AKP'nin tek başına iktidarı için kendilerinin küçük ama hedefe ulaştıracak güçlerini pazarlığa sundular, fakat hesapları AKP'nin karargahından geri döndü.
AKP, destekleri karşılığından kendilerinden 10 milletvekilliği isteyen SP'ye 2 milletvekilliği teklif ederek desteğe önem vermediğini gösterdi.
AKP, "Milliler"e iki seçenekleri olduklarını gösterdi: Ya benim tarafımda ya da karşı taraftasınız. Tehdidin büyüklüğü ve ideolojik yakınlık iki partinin de AKP'nin savaş trenine vagon olmasını sağladı.

Gülen etkisi

AKP'nin bu iki parti hakkındaki bir diğer tehtidi, Gülen Cemaatine olan mesafeleriydi.
7 Haziran öncesi propagandalarında Gülen Cemaati'ne yapılan operasyonları "kısmen" eleştiren ve partilerinde cemaatten insanlar barındıran bu iki parti, seçim sonrasında vebadan kaçar gibi cemaatten uzaklaşmaya başladılar. Böylece AKP, bu iki partinin Gülen Cemaatinin etkisine girmelerini engelledi.
Dolayısıyla, AKP'nin imha ve inkarcı Türk-İslam sentezi politikalarına hiç de yabancı olmayan bu partiler, bu çizgiye çok çabuk ayak uydurarak seçimlere neredeyse katılmayacaklardı. Gözle görülür propagandadan kaçarak Reis'i ürkütmemeye çalışan "Milliler", oylarının yarısını sunarak hizmetlerini göstermiş oldular.
SP ve BBP, Erdoğan'ın çizgisine dışarıdan "utangaç", içeriden gönüllü bir şekilde destek vererek AKP'nin savaş politikasına onay vermiş oldular. Böylece ideolojik olarak silinen bu partiler, kitlesel olarak da buharlaşmaya başlayarak AKP nin değirmenine su taşıdılar.
Fakat bu iki parti de AKP'nin vereceği hesaptan paylarını düşeni almaktan kaçamayacaklar.

POLİTİKA

Haziran İsyanı da, AKP 'nin tek başına iktidar olduğu dönemde gerçekleşmişti.

Ya sahici bir duruş ya da teslimiyet

HDP özeleştirisini parlamento odaklı siyasetten kopuşarak ve halkın içinde konumlanarak vermelidir. Kaç vekilin meclise girdiği tartışmasından öte, sayısı ne olursa olsun önemli olan meclisteki vekillerin güçlü bir muhalefet oluşturup oluşturamamasıdır.

Pelin KAHİLOĞULLARI

7 Haziran'dan başarıyla çıkan ve 80 vekille parlamentoya giren Halkların Demokratik Partisi, "Demokrasi ve Özgürlük" bayrağını kaldırma göreviyle yüz yüze gelmişti.
7 Haziran gecesinden başlayan başlayan bir hızla ve güçlü bir tarzla davranmalı, kendisine bağlanan umutlara cevap üretmeliydi. HDP'nin "yıldızının parladığı an" gelmişti!
Ancak, "zaferin" rehavetiyle hareket edilmiş, çatışma ve kriz ortamına uygun bir "asabiyet" taşınamamıştır. Ama, kriz anları boşluk tanımaz!
İlk günlerde panik haline düşen AKP, HDP'nin yarattığı boşluğu görerek yeniden toparlandı ve bir darbe planını devreye soktu. Seçimin kazananı olan HDP ise, AKP'nin yüksek "asabiyet" ve hızla yaptığı hamleler karşısında "seyirci" konumuna düştü ve "belirsiz" bir barış söylemiyle sınırlı kaldı.

7 Haziran'dan 1 Kasım'a

Seçim sonuçlarıyla sınırlı yürütülecek başarı ya da başarısızlık tartışması, değerlendirmelerimiz açısından büyük riskler taşır
İktidar, 7 Haziran sonrasında, kendisinin "zararlı" çıktığını gördüğü çözüm sürecini sonlandırarak çatışma ortamını yükseltti. Kendi kontrolünde ama "puslu" bir siyasi ortam yarattı.
Darbe sürecinin "zirvesi" olan Ankara katliamıyla, savaş Türkiye'nin batısına taşındı ve toplumun geneline korku ve kaygı havası yayıldı. HDP ise, halkı panik içine sokan bu politik atmosfere alternatif bir siyaset üretemedi. HDP, Kürt halkına dayatılan çok yönlü savaşa karşı halkın yürüttüğü direnişin sözcüsü olamadı.
Seçim siyasetine sıkışılmış, yaşanan tarihsel direniş ve özyönetim ilanları sahiplenilememiştir.
Seçim beyannamesinin ilk bölümünü oluşturan "Yerelden Demokrasi" ve "Demokratik Cumhuriyet" yönelimleri savunulamamış ve süreç "sınıfsal" kaygıyla hareket eden yöneticilerin insiyatifine bırakılmıştır.
Seçim gecesi Eş Genel Başkanların sonuçları kabullenen değerlendirmeleri, içine düşülen "şaşkınlığın" devam ettiğini gösteriyordu.
Seçilen bazı vekillerin faturayı PKK çizgisine çıkarmaya çalışan açıklamaları ise, halktan kopuk teslimiyetçi ruh halini ortaya koyuyor.

Mücadele odağını yaratabilme

Dipten gelen özgürlükçü-halkçı dalga, iktidarın politikalarına karşı yükselmeye devam ediyor.
Seçimin ertesi günü ekmeği için direnişe geçen Şişe Cam işçileri ve Silvan'da, Cizre'de, Sur'da günlerdir katliama karşı direnen Kürt halkının odağı olacağı bir "Emek, Özgürlük ve Demokrasi" zemininin oluşturulması gerekiyor.
HDP özeleştirisini parlamento odaklı siyasetten kopuşarak ve halkın içinde konumlanarak vermelidir. Kaç vekilin meclise girdiği tartışmasından öte, sayısı ne olursa olsun önemli olan meclisteki vekillerin güçlü bir muhalefet oluşturup oluşturamamasıdır.
Türkiye'nin tarihsel kırılmalarından biri olan Haziran İsyanı da, AKP 'nin şimdiki gibi tek başına iktidar olduğu dönemde gerçekleşmişti.
Gidilecek yol bellidir ve HDP'nin önündeki seçenekler, yaşayacağı bütün iç gerilimlere rağmen bu yolda yürüme cesaretini gösterip gösteremeyeceğine göre netleşecek.

Yol haritası belli

Suruç ve Ankara katliamlarıyla önümüzü görmemizi engellemek isteyen iktidar, "aşil topuğunu" saklamaya çalışsa da artık nafile. Biz onu, Gezi'de ve 7 Haziran'da gördük.

Juliana GÖZEN

1 Kasım seçimleri, Gezi isyanında sokakları özgürleştirenler ile Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yan yana geldiği ve "yeni bir yaşam" şiarıyla demokratikleşme kıvılcımını çaktığı 7 Haziran'ı boğma girişimidir.
Bir seçimin "daha gayri meşru" olabilmesi için herhalde başka faaliyetlere gerek kalmazdı. 1 Kasım, entrika, hile ve katliamlar ile kurgulandı ve öyle de hayata geçirildi.
Şaşırıp, umutsuzluk türküleri çığırtanlara sözüm, ne bekliyorduk ki?
7 Haziran'da hezimete uğrayan ve uzun vadeli tüm hesapları suya düşen iktidardan ne bekliyorduk? Centilmence seçim sonuçlarını kabul etmesini mi? Öyle bir dünya varsa, söyleyin de biz de bilelim. Elbette ki 1 Kasım kurgusu hayata geçirilecekti.
Üstün «entrika mühendisliği» ile tek başına iktidar olan AKP, yarattığı kaosun kendi kontrolü dışına çıkmasını istemediği için HDP'yi baraj altında bırakamadı. Çünkü baraj altında kalan HDP, iktidarı sıkıştıracak bir toplumsal mücadelenin şahlanması ve aynı zamanda iktidarın Kürtleri ehlileştirme zemininin de yok olması demekti.

Enseyi karartma!

Yapıp ettikleriyle "Ya istikrar ya kaos" tehdidini yoksul halklara yönelten Erdoğan ve şurekası, seçimlerin kazanan tarafı görünüyor. Ama görüntüye aldanmayalım; aslında içerisindeki fay hatları hiç olmadığı kadar derin ve onu yerle bir edecek sarsıntıyı da içinde barındırıp besliyor.
Hal böyleyken, odaklanılması gereken şey, omurgasızlıklarıyla güce tapınan liberallerin umutsuz ve yenilgili söylemleri değil, iktidarı sarsacak fay hatları ve onları nasıl harekete geçireceğimiz konusu olmalıdır.
İktidar, kendi yolunda yürürken beraberinde taşıyıp büyüttüğü krizlerine -mezar kazıyıcılarına- saldırıyor.
Ama o saldırılar, tıpkı Gezi'de olduğu gibi, bir isyanı doğurmak için bir dizi krizi mayalıyor.
İktidarın bulunduğu zemin sarsılıyor ve ona alternatif olan halkların özgürlüğü ve talepleri doğrultusunda başka bir zeminin imkanı doğuyor.

İktidarın toprağı eşeleniyor

Ortadoğu'da başarılarıyla meşruluğunu sürekli arttıran ve emperyalistlerin denklemlerini bozan Kürt Özgürlük Hareketi, AKP'nin sadece iç politikada değil, bölgesel politikada da elini zayıflatıyor.
Şaibeli galibiyeti ile birlikte topluma muhafazakarlaşmayı dayatacak politikalar izleyeceğinin ve hedef tahtasına kadınları yerleştireceğinin ipucunu veren AKP, kendi ipini çekiyor. Gezi›den bu yana mayalanan kadın öfkesi fitili çekilmeyi beklenen bir bomba gibi şimdi iktidarın karşısında.
Yaşam koşulları sürekli daha aşağı çekilen işçiler, ehlileştirilmeye ve sindirilmeye çalışılan Aleviler, ifade özgürlüğü gasp edilen öğrenciler, ekolojik yıkıma karşı doğaya ve yaşama hakkına sahip çıkanlar da, iktidarın etrafını sarıyor.
Amed, Suruç ve Ankara katliamlarıyla şok yaratarak, önümüzü görmemizi engellemek isteyen iktidar, "aşil topuğunu" saklamaya çalışsa da, nafile! Biz onu, hem Gezi'de hem de 7 Haziran'da gördük.
Şimdi, yaptığımız hatalardan ve AKP›ye hamle yapma alanı açan ve bizim bıraktığımız boşluklardan ders çıkararak ve mayalanırken güç biriktiren iktidarın mezar kazıyıcıları ile birlikte hareket ederek toprağı eşeleme vakti.

AKP iktidarı 2019'u görür mü dersiniz?

Şimdilik kazanmış gibi görünse de, çok daha çetin geçecek bir iktidar süreci onu bekliyor. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak…

Meral ÇINAR

AKP iktidarı 2019'u görür mü dersiniz?
Bu sefer hiç de kolay olmayacak sanırım.

Muhafazakâr seçmenin yolu

Sağın bu denli tek bir merkezde toplanması, 50'li yıllar haricinde görülmemişti. AKP, bu anlamda ciddi bir başarı kazandı.
SP ve BBP'yi siyaseten bitirdi ve MHP'yi de büyük bir krize hapsetti. Ama sağ-muhafazakar tabanı tümüyle kendisinde konsolide etmeyi ne kadar sürdürebilecek? İşte, bu o kadar kolay olmayacak.
Şimdi dengeler yeniden kuruluyor, ama bu dengeler hep bir pamuk ipliğine bağlı kalacak.

Şiddet sarmalı büyüyor

Solun büyük çoğunluğunun ön gördüğü gibi; evet büyük bir şiddet sarmalı bizleri bekliyor.
Peki, iktidar olmuş bir parti -amacına ulaşmış gibi göründüğünü de eklersek- kurmaya çalıştığı başkanlık sistemi ve yeni rejimin anayasal güvencesi için daha dengeli ve sükûnetli politikalar yürütmek istemez mi? Elbette ister... Peki, AKP bunu yapabilir mi?
1 Kasım seçimleri öncesi yükselttiği şiddet ortamından çıkmak sadece ona bağlı olsaydı, belki de yapardı.
Ama onun etrafını sarıp sürekli sıkıştıran gerçekler varlığını sürdürüyor.

Artan olasılıklar

AKP, Rojava Devrimi'ni boğmak saplantısıyla davranarak Suriye'de yaptığı politik hatalar nedeniyle bölgede herkesi kendisine düşman etmeyi ve Katar'la yalnız kalmayı başardı! Rusya'nın Suriye'de aldığı inisiyatif ise, hem AKP'nin hesaplarını iyice karıştırıyor hem de ABD ve TC ilişkilerini zorluyor.
AKP, Ortadoğu bataklığından çıkmak için ya ABD ile uzlaşacak ya da daha zayıf bir konuma sürüklenecek.
Kürt sorununa gelirsek, PKK'nin güçlü bir hamle yaparak, hem Rojava hem de Türkiye sınırları içindeki gücünü arttırmayı ve AKP'yi zorlamayı hedeflediği açıkça görülüyor.1 Kasım öncesinden oldukça farklı bir Kürt gerçekliği şekilleneceği anlaşılıyor.
Ekonomik krizin derinleştiği ve Türkiye'nin "ekonomisi en kırılgan ülke" olarak kabul edildiği dünya koşullarında, AKP savaşın finansmanında da zorlanacaktır.

Yeni dönemde ötrgütlenmek

7 Haziran ve 1 Kasım seçimleriyle birlikte CHP den kopuşan Kürt ve Arap Alevileri; AKP iktidarında her gün ölüm ile burun buruna yaşamayı reddeden kadınlar; talan edilecek bir doğa bırakmamak için direnen ve kapitalizme karşı doğayı savunan ekolojistler; şimdiki savaş ortamında hızla yükselecek olan savaş karşıtı hareketlenmeler…
Hepsi Gezi adında bir fay hattının üzerinde toplanmış, yeniden patlayacakları depremi bekliyor.
En geniş zeminde Gezi dinamiklerini kapsayacak, örgütleyecek ve harekete geçirecek ve Kürt halkının mücadelesiyle de ortaklaştıracak örgütlenmeyi kurmak da tarihsel bir görev olarak önümüzde duruyor.

Yeni dönem

Mevcut tablo hiç şüphesiz ki kimilerini paniğe düşürüyor. Öncelikle liberaller erkenden havlu atarak teslim oldu.

Serkan NAR

1 Kasım seçimleri, T.C tarihi boyunca belki de en fazla tartışılan seçim oldu. Seçimin meşrutiyeti ve HDP'nin 7 Haziran'da almış olduğu %13,2 oy oranının %10.7 oranına düşmesine neden olan kimi gelişmeler çokça tartışıldı.
Erdoğan, 7 Haziran sonrasında 1 Kasımı ilmek ilmek ördü. Katliamlar dâhil tüm olanaklar seferber edilerek, çok açık olarak HDP saf dışı bırakılmak istendi.
Üstünde büyük oyun oynanan HDP cephesi ise, 7 Haziran'da kazandığı zaferin rehavetine çok çabuk kapılmış, özgürlüğü fethetmenin zorluklarını ve "savaş" gerçekliğini kavramakta yetersiz kalarak, zaferin gerçek sahibi halka ve onun ihtiyaçlarına yeterince yoğunlaşamamıştır.
Öyle ki, sürece parlamento zemininde bile yeterince müdahale edilememiştir.
Bu iki ana zaaftan oluşan "boşluk", Erdoğan'a sürecin tek aktörü olarak hareket alanı kazandırdı.
En son 1 Kasım gecesi Eş Başkanların yapmış olduğu açıklama ise, hızla öteki uca sıçrandığını gösteriyordu. Halkın zaferini yeterince temsil edemeyenler, yaşanan ilk pürüzde, bu sefer de yenilgili bir ruh halinin sözcüsü oluverdiler.

Bizi ne bekliyor

Erdoğan, tırmandırdığı savaş hamlesi ile MHP'nin kitlesini önemli oranda kendi içinde eriterek, yaşanan kaos ve katliam sürecini devam ettireceği bir konsepti de belirlemiş oldu. Bu bağlamda, başta KÖH'ün tasfiye hamlesi ve hemen sonrasında var olan tüm özgürlük alanlarını hedefleyen bir saldırı, bilinçlice yürütülen konseptin içindedir.
Erdoğan, boşlukta duran ama fiilen uygulamakta olduğu başkanlık sistemini yasal bir zemine kavuşturacağı bir anayasayı hedefleyecektir.
Bu tablo hiç şüphesiz ki kimilerini paniğe düşürüyor. Sözümona demokrat olduklarını iddia eden liberaller erkenden havlu atarak teslim oldular.
Evet, zor bir döneme girdik, bu çok açık. Nefeslerimizi ona göre ayarlamamız gerekiyor.

1 Kasım'ın acil görevleri

Özgürlük alanlarımızı koruyacağımız ve genişleteceğimiz bir süreci örmek, önceliğimiz olmalıdır.
Böylesi bir süreçte, kendi sözümüzü söyleyeceğimiz, kendi karar mekanizmalarımızı yarattığımız ve ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanlarla ilgili kararlar alabileceğimiz Halk Meclisleri daha da önem kazanıyor.
İşçiler, Kadınlar, Gençler, İşsizler, Aleviler..vd, bütün toplumsal dinamiklerin daha fazla görünür ve hareket halinde olacağı bir döneme giriş yaptık.
"Demokratik Cumhuriyet" olasılığını daha güçlü kılacak bir halk hareketini örmek, önümüzde duruyor

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Ordu, elbette hep NATO'nun ordusuydu, ama artık daha dolaysız bir ortaklaşma yaşanacak.

Ordu-AKP ittifakı nereye kadar?

Küresel ve yerel sermayenin somut-tarihsel hareketinin günümüzdeki gücü ve acil talepleri, küresel silahlı örgütü olan NATO eliyle TC Ordu'suna dayatılmış ve hedefe ulaşılmıştı. Herkes "Ergenekon" operasyonlarına dikkat kesilmişti; ama, her şey ondan ibaret değildi.

Küresel ve yerel sermayenin somut-tarihsel hareketinin günümüzdeki gücü ve acil talepleri, küresel silahlı örgütü olan NATO eliyle TC Ordu'suna dayatılmış ve hedefe ulaşılmıştı. Herkes "Ergenekon" operasyonlarına dikkat kesilmişti; ama, her şey ondan ibaret değildi. 7 Haziran sonrasında, onca karmaşa içinde hiç gözden kaçırılmaması gereken bir gelişme yaşandı: Ordu ve AKP aralarındaki "flörtü" ilerletti ve özgün bir "ittifak alanı" oluşturdu.

Evet, aslında önceden gelen bir "yakınlaşma" zaten vardı. "Ergenekon" darbeleriyle sersemleyen Ordu, "dengesini" kaybettiği o "boşluk" anında ve henüz yeni bir konumlanmaya doğru "geçiş" süreci içindeyken, zaten ister istemez AKP'nin "yedeğine" düşüvermişti.

Geçiş sürecinin görünen yüzü

Ama hepsi bu değil, yaşanan sürecin başka ve pek de "görünmeyen" yönlerinde başka şeyler olup bitiyordu. O "geçiş" sürecinin görünen yüzünde AKP-Cemaat ittifakı kan ter içinde koştururken, ana aktörün NATO olduğunu, daha sonra Hulusi Akar'ın Genelkurmay Başkanı olmasıyla öğrenmiş olduk. Akar, NATO'nun "kozmik odası" olan istihbarat merkezinden" geliyordu!
AKP-Cemaat ortaklığı "maşası" tarafından yürütülen "Ergenekon" operasyonlarıyla "marazi pürüzlerinden" arındırılan ya da "kılçıksız" hale dönüştürülen Ordu; bu operasyonun "karanlık" alanında NATO tarafından daha "derinden" fethedilip içeriliyordu. Artık "her şey" daha kolay olabilecekti. Pentagon tarafından güdümlenen NATO isimli askeri "entegre devreler" sisteminin Türkiye bölümü günün şartlarına uygun bir yapıya dönüştürülüyor; bu dönüşüme tam uyum sağlayamayan "marazi" subaylar, "zor" kullanılarak dışlanıyordu.
Koşaner'in "istifa" tepkisi dışında, Büyükanıt ve Başbuğ bu zora boyun eğerken, son aşamanın Genelkurmay Başkanı olan Özel sürecin gönüllü "elemanı" olmuştu.

NATO'nun ordusu

Evet, bir NATO "tokadı" yetmiş, ciddi bir "direniş" yaşanmadan "eskiler" devre dışı bırakılıvermişti. Bizans ve Osmanlı'dan TC'ye uzanıp gelen bir özgün "tarihin" içinden çıkıp gelen bir despotik odak olan Ordu, "dönüşüme" zorlanmış ve "marazi" subaylarından arındırılmıştı. Başka bir deyişle, küresel ve yerel sermayenin somut-tarihsel hareketinin günümüzdeki gücü ve acil talepleri, küresel silahlı örgütü olan NATO eliyle TC Ordu'suna dayatılmış ve hedefe ulaşılmıştı.
Ordu, elbette hep NATO'nun ordusuydu; ama artık daha derinden ve daha dolaysız bir ortaklaşma yaşanacak, sermaye ile daha iç içe ve onun doğrudan hegemonyası altında bir konumlanmaya yerleşilecekti.

Cemaat'ten Ordu'ya

Ordu yeniden sahneye çıkarken, kendisine muhtaç durumda olan AKP'nin ittifak gücü olmak gibi nispeten yüksek bir "profil" vermek, operasyonlar sırasında bozulan moralleri düzeltebilir, kaybedilen itibarın yeniden kazanılması için iyi bir fırsat olabilirdi.

"Ergenekon" operasyonunda emrindeki polis şeflerini kullanarak özel rol alan Cemaat, kazandığı başarının yarattığı güç sarhoşluğu ve muhtemelen bağlı olduğu ABD içindeki küresel güç alanının da arkasından ittirmesiyle en yüksek hedefi için hamle yaptı. Sahnenin arkasındaki karanlık alanda ustalıkla kurulan Cemaat merkezli ve devletin birçok alanına sızmış gizli "paralel örgüt", 17-25 Aralık hamlesiyle AKP'yi devirerek devletin tümünü ele geçirme yönünde harekete geçince, Ordu'ya karşı ortaklaşa yürüttükleri süreç sarsıntıya uğradı. Gücünü aşan bir hamle yaptığı anlaşılan Cemaat, önünde engel olarak görüp devirmeye çalıştığı AKP tarafından durduruldu ve günümüze dek yayılan bir "iç hesaplaşma" içinde üst üste darbelenerek iktidar alanından uzaklaştırıldı.

Evdeki bulgurun kaybı

"Dimyad'a pirince giden evdeki bulguru da" kaybetmişti. İktidarın tümüne uzanan Cemaat, iktidar ortağı olmaktan uzaklaşmış ve üstelik daha önce "kurbanlarını" gönderdiği cezaevlerine düşmüştü. Ancak, AKP tarafında da, durum karışıktı. Henüz 6-7 ay önce Gezi güçlerinden ağır darbe alan ve aslında o isyan günlerinde olası sonunu da gören AKP, daha toparlanamadan bu sefer "içeriden" darbelenmişti. İktidar ortağını kaybeden ve aynı zamanda O'na karşı savaşmak zorunda kalan AKP, güç yetmezliği ve denge kaybı yaşamaya başladı. Evet, "desteğe" ya da yeni bir ittifak gücüne acil ihtiyaç vardı ve "kılçıklarından-marazi subaylarından" arındırılmış Ordu tam da biçilmiş kaftan gibi eşikte duruyor ve böyle bir teklif bekliyordu. Tencere yuvarlanmalı, kapağıyla buluşmalıydı; nitekim, öyle de oldu.

AKP'nin ittifak gücü

Ordu da, ilk sersemliğini atlatmış, "eskinin" küflenmiş ilişkilerinden kurtularak hafiflemiş ve NATO ile kurduğu daha derin ve güçlü ilişkilenmeyle kendine gelmişti. Yeniden, ama bu sefer farklılaşarak yenilenmiş yapısıyla sahneye çıkmaya hazırdı. Üstelik, «eskinin» AKP karşıtı refleksleri sürse de, onların beslendiği zemini değiştirmişti. Şimdi, esas olan sermayenin güncel rasyonelleriydi ve her tutum tümüyle o rasyoneller tarafından belirleniyordu. Ayrıca, yeniden sahneye çıkarken, kendisine muhtaç durumda olan AKP›nin ittifak gücü olmak gibi nispeten yüksek bir «profil» vermek, operasyonlar sırasında bozulan moralleri düzeltebilir, kaybedilen itibarın yeniden kazanılması için iyi bir fırsat olabilirdi. İşte, iki taraf birbirini uygun zamanda bulmuş ve her ikisinin de çıkarlarının kesiştiği bir konumlanma içine yerleşmişlerdi. Eksik olan, göstermelik bir "barışma" töreniydi; o da, artık güçleri kalmamış "Ergenekon" paşalarının tahliyesi ile yapıldı. Cezaevinde "akıllanmaları" için yetecek kadar yatmışlardı ve zaten özel bir güçleri kalmamış, o gücü sağlayan "ilişkiler" başka bir yapı içinde ve Akar'ın temsil ettiği başka komutanlar tarafından sağlam bir şekilde kurulmuştu.

İttifakın kaderi ne olabilir?

Ordu ve AKP'nin tarihsel derinliği de olan bir doku uyuşmazlığı içinde olmaları gerçekliği, ittifakın zeminini zayıflatıp seyreltiyor. İki tarafında güvensizlik hissederek sürekli birbirini kolladığını ve uygun zamanda diğerini itip düşürmeye çalışacağını saptayabiliriz.

"Ergenekon" sanığı subaylarının tahliyesi, AKP ve Ordu arasındaki yakınlaşmanın herkes tarafından da görülen işaret fişeğiydi.
Ancak, arkada birbirine "düşman" bu iki toplumsal gücün savaşlarından oluşan bir "Tarih" vardı.
Evet, iki taraf da on yıllar boyunca sermayenin rasyonelleri tarafından "terbiye" edilmişler ve epey dönüşüm yaşamışlardı; ama şimdi "seküler" Ordu ve "İslami" AKP biçiminde görünen konumlanma tarihten gelip halen de hükmünü sürdüren bir gerçeklikti.
AKP, 10 yıllık iktidarı döneminde devleti ele geçirme de oldukça yol alabilmiş olsa da, Ordu'yu fethetme konusunda başarılı olamamıştı.

Ordunun dönüşümü

Ordu ise, Türkiye'de kapitalizmin gelişme düzeyine uyum sağlayamayıp "marazileşen" subaylarının tasfiyesi ile bir eşik atlamış ve başka bir zemine yerleşmişti.
"Ergenekon" operasyonları, aslında 9-12 Mart döneminde başlayıp 12 Eylül darbesiyle ivme alan bir uzun "dönüşüm sürecinin" zirve noktası ve finaliydi. Artık, sermayenin oligarşik zirvedeki mutlak egemenliğini kabullenen ve NATO ile daha derin ortaklaşma kurarak doğrudan "kontrole alınan" bir Ordu gerçekliği vardı.
"Batılılaşma" sevdası ve "seküler" tutum, kapitalizmin doğrudan savaşçısı olmanın bir yolu olarak tercih ediliyor ve "İslami bir toplum ve devlet" kurmak isteyen AKP ile doku uzlaşmazlığı halen sürdürülüyordu. Ama, yeni konumlanmanın zemini ve o zeminden çıkan bütün tutumların "üst belirleyeni", artık sadece ve yalnız, sermayenin somut-tarihsel hareketinin güncel ihtiyaçlarıydı. 7 Haziran öncesinde, aslında "yakınlaşma" içinde olmasına rağmen, küresel ve yerel sermaye güçlerinin çıkarları ve talebi doğrultusunda AKP'nin "hükümet ortağı" konumuna doğru itilmesi yönünde hareket eden Ordu; 7 Haziran sonrasında hızla tavır değiştirdi ve AKP ile ittifak konumuna yerleşti.
Bu tavır değişikliğinde, demokrasi güçlerinin HDP şahsında kazandığı başarının ve CHP' nin bir seçenek olamamasının belirleyici olduğu saptanabilir. Her iki gücü de kendisinin farklı odakları olarak kapsayan "devletin" despotik yapısının demokrasi karşıtlığı ve Kürt düşmanlığının, aralarında önceden başlayan "yakınlaşma" ilişkisinin 7 Haziran sonrasında hızla "ittifak" zeminine sıçrayıvermesini belirlediği açıktır. "Tehlike" büyüktü; "Ya devlet başa, ya kuzgun leşe" günleri gelmiş, "kurdun dişine kan değmişti". Aradaki farklılıkların, despotik devletin varlığının tehlikeye düştüğü bir zamanda "teferruat" haline geleceği belli değil midir? Mehmet Ağar'ların ve Korkut Eken'lerin günü gelmişti!

Akar, NATO'nun "kozmik odası" olan istihbarat merkezinden" geliyor.

İşte, bu ittifakın oluşturduğu özgün ağırlığın da, 1 Kasım öncesinde, seçim sonuçlarında ve sonrasındaki gelişmelerde belirleyici güç alanlarından birisi olduğunu saptamalıyız. AKP, kendi muhalefetine ve özellikle HDP'ye yönelttiği şiddeti, 7 Haziran sonrasında katliamlara sıçratır ve Kürtlerle savaşı yeniden başlatırken, bu ittifaktan meşruluk üretti ve güç aldı. Bu ittifak sayesinde daha cesur ve cüretli olabildi. İttifak, saldırılara ivme kazandırdı, yoğunlaştırdı ve sistematik hale getirdi.

"Uydu ülke"

Ancak, kazanılan bu cüretle uygulanan ve her türlü yasa ve toplumsal geleneği hiçe sayan şiddet ve yalan siyasetinin, topyekun devleti bir "çeteye" dönüşme sürecine soktuğunu; bu sürecin de faşist bir diktatörlük kaderiyle bağlı olduğunu saptayabiliriz. "Daha fazla şiddet, daha çok yalan ve demagoji" temel yönelimleri oldu. İşte, Rus uçağının düşürülmesi de, sürekli "el yükselterek" kendisi olabilen bu çeteleşme sürecinin sonucudur.
Aynı süreç, kendi yasalarını çiğneyerek çeteleşen iktidar güçlerinin küresel meşruiyetlerini azaltarak zayıflatıyor ve NATO, ABD ve AB ile daha bağımlı hale düşülen bir konuma yerleştiriyor. "Uydu ülke" olma kaderi bir kez daha yeniden üretiliyor.

İttifak zemininde boşluklar

Son AB zirvesi, bu durumun çok net bir fotoğrafını herkese göstermiş olmalıdır.
O fotoya iki yönden bakmalıyız; ilkin, AKP ve Ordu'nun "bağımsız davranma" kapasitelerinin hiçe çevrilip diz çöktürülmesi yönünden; ve ikincisi, söze gelince "demokrasi havarisi" kesilen "Batı'nın" işine geldiğinde çeteleşen bir devletle bile gülücükler içinde kucaklaşabilmesi gerçekliğinden.

Doku uyuşmazlığı

Öte yandan, ittifak güçlerinin tarihsel derinliği de olan bir doku uyuşmazlığı içinde olmaları gerçekliği, ittifakın zeminini zayıflatıp seyreltiyor. İki tarafında güvensizlik hissederek sürekli birbirini kolladığını ve uygun zamanda diğerini itip düşürmeye çalışacağını saptayabiliriz.
Sözgelimi, Ordu'nun sermayenin güncel rasyonelleri doğrultusunda yapılacağı bir manevra ile AKP'nin arkası bir anda boşalabilir. Ve, sürekli yüksek risk alarak ileriye doğru bunca yol aldıktan sonra üstüne bastığı Ordu ile ittifak zemininde oluşacak çatlak ya da boşluk, AKP açısından öldürücü bir darbe olacaktır.
AKP'nin ise, toplumu ve devleti "İslamcılaştırma" hedefine ulaşabilmek için, önündeki en zorlu engellerden biri olan Ordu'nun yeni bir operasyonla "İslamcılaştırılması" için fırsat kolladığından emin olabiliriz.
Ancak, her iki güç alanı da, varoluş gerekçeleri olan ve bin bir çıkar bağıyla iç içe geçtikleri kapitalist sistemin güvenliğini riske sokacak tutumlardan uzak durmaya çalışacaktır. *02.12. 2015*

Özgürlük Hareketi isyandan inşaya adım atıyor.

Kürt Özgürlük Hareketi hedef büyütüyor!

Ve şimdi KÖH kır savaşımıyla, kent ayaklanmalarının birlikte seyredeceği yeni bir momente yerleşti. Belli ki, Erdoğan'ın bölgedeki topyekün savaş çizgisi sertleşerek sürecek. Önümüzdeki dönemde KÖH, zorlu ve her zamankinden daha da ağır bir tasfiye zeminine itilmek istenecek…

Perihan KOCA

Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) yeni dönemin özgün koşullarında tarihsel bir kavşakta konumlanıyor.
Uzun süredir tespit ettiğimiz üzere; Dünya konjonktüründe kapitalizmin ekonomik ve hegemonik krizi giderek daha da derinleşirken, toplumsal ve politik ortama hakim olan kaos atmosferi, sistematik bir hal alıyor. Saflar netleşiyor.
Tüm güçlerin bir biçimde hareket halinde olduğu Ortadoğu coğrafyasında, KÖH sürecin ana aktörlerinden.
Fiilen bütünleşen dört parçalı Kürdistan'da, her yeni hamlede daha da karmaşıklaşan yeni eşikler beliriyor. Özgürlük Hareketi, siyasal, diplomatik ve askeri alandaki yürüyüşünü, Irak, İran, Suriye ve Türkiye hattındaki konumlanışlarını güncellenen gelişmelerle birlikte sertleşen bir zeminde sürdürüyor.

1 Kasım seçim darbesi

7 Haziran'da ortaklaşan, ana öznesinin Gezi güçleri ve KÖH olduğu, halkçı emekçi devrimci güçler, burjuvazinin barajını alaşağı eden ve üstüne çıkan somut bir kazanımla toplumsal bir reddedişi sandığa yansıtmış oldu.
Amma velakin, Erdoğan çetesi hikmetinden sual olunmazcasına Haziran sandıklarını deviriverdi.
Sonrası malum… "Erken seçim" kisvesi altında 1 Kasım seçimleri devreye sokuldu. Ki 1 Kasım'ın hazırlıkları, Gezi, Kobane ve 7 Haziran momentlerinin yarattığı sancılarla kıvranan ve giderek mevzi kaybeden Erdoğan/AKP şürekâsı öncülüğünde, şiddet ve faşizm çıtası yükseltilerek planlı programlı yürütüldü.
Sandık sonuçlarının da çıplak bir netlikle ortaya koyduğu ve somutladığı üzere, 1 Kasım seçimleri saray operasyonuyla gerçekleştirilmiş bir seçim darbesidir.
Dolayısıyla, 1 Kasım seçim darbesini, salt sandık aritmetiği üzerinden başarı-başarızlık grafiğine sıkıştırarak okumak yanlış olacaktır.

Kaos sistemetikleşiyor

Derinleşen kaos ikliminden azade bir tablo yok karşımızda.
Henüz daha 1 Kasım akşamında "HDP kaybetti" "AKP büyük zafer kazandı" ikili durumu üzerinden, solda yenilgi, bozgun, teslimiyet ruh halinin hortlatıldığı analizler silsilesi, savaşı, düşmanı, devlet mekanizmalarını idrak edememe ve maalesef AKP'nin havuz medyası eliyle yaratmak istediği paradigmaya bir biçimde kapılıvermeye tekabül ediyor.
7 Haziran seçimlerinde herkesten daha çok HDP'ci kesilen liberaller hemen 1 Kasım akşamında panik halinde, Kandil'i şer cephesine oturtarak, 1 Kasım seçimlerinde HDP'nin "başarızlığını" PKK'nin Türkiye'deki (Kuzey) öz savunma, öz yönetim hamlelerine yükleyiverdiler. Ki o kendilerine her dönemde alışık olduğumuz "aydınlanmacı" liberal isimlerin yanına, sola vurmaya başlayan "tasfiye dalgasından" nasibini alan sol, sosyalist cenahtan kimi ekipler ve isimler de ekleniverdi.
Elbette seçim savaştan etkilenmemiştir yahut HDP'nin seçim süreci eleştirilemez üzerinden bir okuma yapmıyorum. Ancak, sistem tarafından ehlileştirilmeye çalışılan HDP'yi eleştirecek isek, hiçbir hükmü ve meşruluğu olmayan 1 Kasım sandık sonuçları üzerinden değil, 7 Haziran sonrası kapıldığı zafer sarhoşluğu ile halka borçlu olduğu hamleleri meclis ve Türkiye gündemine dayatmayışı, düşman savaş bombalarını halkların üzerinde patlatırken, kuru "barış" söylemleriyle adeta bir barış meleği misyonu ile yetinişi, zaaflı taktik hamleleri üzerinden eleştirelim…

Kürdistan'ın damarları kesilmek isteniyor

TC/Erdoğan, uluslararası arenada tarihinin en güçlü en inisiyatifli konumuna yerleşen KÖH'ün ana damarlarını Kuzey'den başlayarak kesmek istedi/istiyor. 7 Haziran öncesi başlatılan savaş konsepti, 20 Temmuz Suruç katliamı, 24 Temmuz Kandil saldırıları, 10 Ekim Ankara katliamıyla işlenen şok darbeleriyle 1 Kasım'a ulaştırıldı.
Öz yönetim ilan edilen ve Özgürlük Hareketi'nin halklaştığı Cizre, Nusaybin, Silvan başta olmak üzere, Kuzey Kürdistan'ı topyekün esir almak, en nihayetinde hayat damarlarını kesmek istediler…
Ancak özel harekat konseptiyle dayatılan savaş, aylardır bölgede öncü milis konumunda çatışan YDGH ve kent savaşımları sürecini açığa çıkarmış oldu.
Ve şimdi KÖH kır savaşımıyla, kent ayaklanmalarının birlikte seyredeceği yeni bir momente yerleşti.
Belli ki, TC/Erdoğan'ın bölgedeki topyekün savaş çizgisi sertleşerek sürecek.
Önümüzdeki dönemde KÖH, zorlu ve belki de her zamankinden daha da ağır bir tasfiye zeminine itilmek istenecek…

Rojava'nın geleceğinde Cerablus hamlesi

Kürt Özgürlük Hareketi, Araplar, Kürtler, Türkmenler, Asurilerden oluşan askeri grupları birleştirdiği Demokratik Suriye Güçleri'nin operasyonları ve Cerablus yönelimiyle hedefini büyüterek, yürümeye devam ediyor.

Yeni dönemin koşullarında karşılıklı konumlanışlar sürecin akıbetini ve Özgürlük Hareketi'nin yürüyüşünü doğrudan etkileyecek. Ancak döneme dair analizlerimizde, KÖH'ün çok bileşenli bir halk hareketi olduğunu asla unutmamak elzem…
Öyle ki KÖH siyasal, diplomatik ve askeri alandaki hamlelerinde her zamankinden daha belirgin bir şekilde bir yol ayrımında, tarihsel bir dönemeçte…
Rojava Devrimi, uluslararası düzeyde dengeleri alt üst etti.
Egemen güçlerin debelendiği hegemonya savaşımında ciddi bir irade kırdı.
Şimdilerde, TC/AKP Kuzey'de başlattığı savaşa paralel olarak, Rojava'ya uluslararası desteği kesmek için ataklar yapıyor. YPG'yi hedef gösteriyor. Nusra ve Ahrar'uş Şam çetelerine desteğini giderek artıran Erdoğan/AKP, YPG güçlerince özgürleştirilen ve Kobane kantonuna bağlanan Tel Abyad'a (Gre Spi) IŞİD çeteleriyle karşılıklı saldırıyor.

Cerablus yönelimi

Kobane ve Efrin kantonlarının birleşme olasılığını kendi varlığına tehdit olarak görerek, Cerablus operasyonuna hazırlanıyor. Tüm çabalarına rağmen engelleyemediği Tel Abyad zaferinin bir ikincisini yaşamamak için, yüzünü Cerablus'a çevirmiş durumda.
Ki, AKP/TC'nin saldırıları ve IŞİD ile "kutsal ittifakı" olmasaydı, şimdiye değin muhtemelen IŞİD çeteleri Cerablus'tan çoktan temizlenmiş olacaktı.
YPG'nin Cerablus hamlesine karşı, yine bir algı operasyonu ile "özgürlük şövalyeliğine" soyunan Erdoğan, dış politikada kaybettiği prestijini de kazanmaya çabalayarak "DAİŞ'i Cerablus'tan ben temizlerim" nidalarıyla ABD'yi devreye sokmaya uğraşıyor.
ABD ve koalisyon güçleri ise, Cerablus hamlesinin IŞİD'e öldürücü bir darbe vuracağını bildiği kadar, bu işin YPG'siz başarılamayacağını da biliyorlar.
KÖH açısından ise, IŞİD'in Irak-Suriye hattındaki yürüyüşünü baltalayacak, Musul'un Rakka'ya açılan IŞİD koridorunu kapatacak, kantonları birleştirecek Cerablus hamlesi, Rojava'nın güvenliği ve geleceği için son derece hayati bir öneme sahip.

Yeni bir güç: QSD

Geçtiğimiz günlerde YBŞ, HPG ve Peşmerge'nin birlikte yürüttüğü operasyonla özgürleşen Şengal kent merkezi ve Hole ile bir eşik daha atlanmış ve Şengal'in köyleri ve çevresine doğru bölgedeki ilerleyiş başlamış oldu.
Cerablus'un kazanılması ile ise, AKP'nin Ortadoğu'ya müdahale ve yeni dönem hesaplarına ciddi bir darbe vurulmuş olacak… Kürt Özgürlük Hareketi, Araplar, Kürtler, Türkmenler, Asurilerden oluşan askeri grupları aynı komuta altında birleştirdiği Demokratik Suriye Güçleri'nin (QSD) operasyonları ve Cerablus yönelimiyle hedefini büyüterek, yürümeye devam ediyor.
İsyandan inşaya adım atıyor…

Halkların Meclisi'ni kurmak için HDK'ye

Demokratik Cumhuriyet basit bir kelime oyunu olamaz. Bugün için gerçek bir durum ve ihtiyaç. Ve böyle bir ülke düşlüyorsak Halk Meclisleri kurulmadan halkın kendi kendini yönetme talebini gerçekleştirmeyiz. Bu gerçeği görmezden gelmek tarihsel ve stratejik bir hatadır. Bu hatadan dönmek için son virajı da 1 Kasım ile geçtik.

Emrah BAL

1 Kasım seçimlerinin sonuçları üzerine bolca analiz yapılıyor.
Genel olarak hem AKP etrafında toplaşan güçler hem de devrimci, demokrat ve yurtsever halk güçleri seçimin sonuçlarını değerlendirip yeni rotalarını çizdi.
Egemen güçler açısından bu rota çok net:Toplumun direnen bütün güçlerini tasfiye etmek.

Vazgeçmeyecekler

Ankara Katliamı ve Silvan, Yüksekova ve Nusaybin gibi ilçelerdeki katliam girişimleri, egemenlerin uyguladıkları politikada ne derece kararlı olduklarını ve kolay vazgeçmeyeceklerini gösteriyor. Şimdiye kadar işledikleri suçların belki de kat be kat fazlasıyla karşımıza olacaklar.
Biz de mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz.

HDK, dönemin ihtiyacına karşılayabilir

"Ne yapmalı ?" Sorusunun elbette tek bir cevabı yok. Birden çok olasılık aynı anda devrede.
Halkların Demokratik Kongresi(HDK) seçeneği, bu olasılıklardan belki de en önemlisi.
HDK, halkçı güçlerin öz örgütlenmesi olabilme potansiyeli taşıyan bir örgütlenme alanı.
HDK, hem devletin çok yönlü saldırılarını öz savunmayla karşılayacak ve halkçı güçlerin kendi talepleri doğrultusunda politika yapacakları hem de bu güçlerin stratejik bir ittifakının mekanı olma potansiyelini taşıyan bir odak.
Öne çıkarılması tarihsel bir zorunluluk.

Çuvaldızı kendimize de batıralım

HDK 2011'de kuruluş sürecinde yarattığı havayı bugünlere taşırken yetersiz kaldı ve örgütlü bir güce dönüştüremedi. Böylesi bir yönelimi engellemeyi hedefleyen AKP'nin saldırılarını görmezden gelemeyiz elbet.
Ancak, zaten AKP'nin saldırıları ön görülen bir durum değil midir? Bizlere düşen görev bu saldırıları boşa düşürecek planlama ve yönelim içinde olmak değil mi?
Ne yazık ki, HDK-HDP bileşenleri sürecin dayattığı politik ve örgütsel yönelimi kavrayamadı.
Şimdi, bileşenler çuvaldızı kendine batırmalı ve içine düştüğü zaaflardan devrimci kopuş gerçekleştirmeli.
Yaşanan zaaflardan en göze çarpanı; kuruluş sonrası yaşanan seçimler süreci boyunca HDK'yi HDP'nin gölgesinde bırakmak ve giderek yok saymak oldu.

HDK zamanı

Demokratik Cumhuriyet basit bir kelime oyunu değil; günümüzün gerçek ihtiyacı.
Şayet, bir "Demokratik Cumhuriyet" düşlüyorsak, bu Cumhuriyet yerel "Halk Meclisleri" kurulmadan nasıl inşa edilecek?
Halk, kendini kendi ihtiyaçları doğrultusunda başka nasıl yönetebilir? Bu gerçeği görmezden gelmek, geri dönüşü oldukça zor tarihsel ve stratejik bir hata olacaktır.
HDP ise, HDK'nın (mevcut sistem ve rejimin önemli dayanağı olan) Meclis içindeki sesi olarak kendi gerçekliğinin devrimci rolünü oynayabilir.
Esas olan, halk ve onun örgütlenmesi olarak HDK olmalıdır.
HDK'dan kopuk ve Ankara-Meclis odaklı bir politikaya sıkışan bir HDP, sistemin çıkmazında kaybolmaya ve bürokratik bir yapı olarak halktan kopmaya yazgılı olacaktır.
Şimdi, HDK zamanıdır.

POLİTİKA

Arap Aleviler tarihi bir dönemi yaşıyor.

İmma Al Mukawamat 'Aw Almukavama*

Geçiş (ya da kaçış) güzergâhlarından biri olan Antakya, tam anlamı ile savaşın ortasında yer alan şehirlerden bir tanesi.

Mithatcan TÜRETKEN

Farklı dilleri, kültürleri ve inançları barındıran Ortadoğu'da, halklar, renkleri ve çeşitlilikleri ile değil, katliam haberleri ve tabi ki direnişleri ile gündeme geliyor. Hiç bilmediğimiz kasabalarla, işgal haberleri ile tanışmaya alıştık. Onlar, egemenlerin emperyalist politikaları için birer savaş aksesuarı.
Suriye'de 4,5 yıldan fazladır süregelen savaş, ivmesini mezhepçi nefretten alıyor ve bölgede en çok zarar gören halklardan biri Arap Alevileri.
Dünyanın dört bir yanından, Alevileri katlederek cennete gideceğine inanan binlerce cihatçı katil bölgeye akın ediyor. Tüm dünyanın gözünü diktiği bu bölgede bazı kasabalar, hatta mahalleler, savaşın seyrini değiştirebilecek noktada önem kazanıyor. Geçiş (ya da kaçış) güzergâhlarından biri olan Antakya, tam anlamı ile savaşın ortasında yer alan şehirlerden bir tanesi.
Arap Alevilerin yoğun yaşadığı bu kentte son zamanlarda önemli gelişmeler yaşanıyor. Rusya'nın hava operasyonları sonrası savaştan kaçarak sınırı geçen ve Antakya üzerinden kaçarken Harbiye Mahallesi'nde kaza yapıp yakalanan cihatçılar oldu. Kaza sonrası panik halde kaçışırken halk tarafından yakalandılar, ancak polis tarafından kaçırıldılar. Bir başka olayda ise araçlarla taşınan katiller gece vakti Sinanlı köyünde gençler tarafından tespit edildi. Suud-TC-Katar destekli Fetih Ordusu üyelerinin aileleri topluca, boşaltılan öğrenci yurtlarına yerleştiriliyor. En son Tayfur Sökmen Kampüsü civarındaki Sabancı Kız Öğrenci Yurdu, tamamı kadın ve çocuklardan oluşan Suriyelilere verildi.

Komuta üssü Antakya

Rus istihbaratının verdiği bilgi dâhilinde, sınırdan Antakya'ya geçen yüzlerce katilin nerede barındırıldığı bilinmiyor ancak sayılarının 'ihtiyaç' halinde bir kışkırtma, saldırı ya da iç çatışma yaratabilecek düzeye çoktan geldiği biliniyor. Şehirde emlak işi yapan çoğu şirket ellerindeki büro ve depoları yabancıların kiraladığını söylüyor.
Anlaşılan Antakya sadece lojistik bir yol olarak kalmıyor, Suriye'deki savaşın komuta üslerini de barındıran bir yere dönüştürülüyor.
Merkeze bağlı Aksaray Mahallesinde cihatçı bir örgüt liderinin, diğer bir cihatçı örgüt tarafından aracına bomba konularak öldürülmesi ise sürecin her an kontrol dışına çıkacağını açıkça gösteriyor.

Asimilasyonun yeni boyutu

Suriye'de Arap Alevilerinin, tarihin gördüğü en vahşi katliamlara maruz kalmasına destek olanlar, gelenekselleşmiş asimilasyon politikalarını giderek derinleştiriyor. Asimilasyon ve tarihsel bilincin yok edilmesi noktasında yeni tarikatların devreye girdiği görülüyor. Adana, Mersin ve Antakya'da bazı mahallelerde örgütlenmiş, kendini bu halkın sözde inanç önderi olarak anlatan unsurlar, Arap Alevi komününün ileri-devrimci karakterini hasara uğratmakla ve çürütmekle görevlendirilmişler.
Kendilerine rakip olarak gördükleri başka gruplarla, Arap Alevilerin içinde bulunduğu tehlikeli durumlarla alakası olmayan suni gündemler üzerinden, şiddet boyutuna varan çekişmelere girilerek kafalar karıştırılıyor ve bizi yaşatan ortak değerlerimiz kirletiliyor.

Resmi ideolojiden kopuş

Saldırı ve imha politikalarının bu denli yoğunlaştığı sürece paralel olarak Arap Alevilerin egemen Kemalist ideolojiden ve siyasal temsilcilerinden kopuşunun da, derinleşerek devam ettiğini görmemiz gerek.
Elbette bu durumu abartarak gerçeğin dışında bir değerlendirme yapmak yanlış olacaktır; fakat CHP'nin özellikle Suriye'ye savaş tezkeresine onay vermesinin yarattığı bir sonuç olarak, önceden bir türlü kabullenilemeyen gerçekler ile yüzleşmenin deprem yaratan etkisini gördük.
1 Kasım seçimlerinin sonucu, kopuşun ivme kazandığının göstergeleridir.
Samandağ ve Defne ilçelerinde HDP'nin oy oranını arttırmasının arkasında, yeni yaşama olan yönelim ve geçmişte Armutlu'da kurulan barikatlar yatmaktadır.
Seçim çalışması yürüttüğümüz bütün mahallelerde, gençlerin ve kadınların siyasi gelişmelere dair yaptıkları değerlendirmeler " Bu Daha Başlangıç…" diyerek dünyaya gelen toplumumuzun, düşünmeye, yürümeye ve konuşmaya başladığını gösteriyor.

Direnişçi Güçler Yakınlaşıyor

İktidara tek başına gelmiş olan AKP, Suriye'deki savaşı, yerel ve yabancı sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda körüklemeye devam edeceğinin sinyallerini veriyor.
Aslında bakarsanız AKP'nin yakın vadeli mantıklı bir politikası da yok. Bu doğrultuda yaratılan korku havası ve seçim zaferinin etkisi uzun süreli olmayacaktır.
tSüreklileşen kaotik ortamın kontrol altında tutulması için yapılan hamlelerle halklar arasındaki makasın açılması hedeflenirken, süreç tersine işleyebiliyor. Direnişçi güçler de daha çok yakınlaşıyor, tanışıyor, birbirinden etkileniyor ve yeni bir yolun inşa sürecini hızlandırıyor.
İşte tam da burada devrimci öncünün görevlerinden biri kendini belirginleştiriyor.
Sorunun çözümü için hiçbir gelişmenin olmadığı şimdiki siyasal ortamda, Arap Alevilerine dönük saldırılara karşı halkın devrimci enerjisini açığa çıkartacak örgütlenmelere ve hamlelere ihtiyaç var.
Yaşam hakkının cihatçılar ve devlet eliyle gasp edilmesine yönelik savunma ve yönetim mekanizmaları da, tarikatlarca parçalanmak istenen komünün tarihsel bilinci, kültürü ve refleksleri de ve nihayet, somut olarak öncülüğü üstlenecek iradenin kendisi de, halkın içerisindedir ve oradan açığa çıkacaktır.
** Ya Direniş Ya Direniş*

Alevilerin seçim kronolojisi

Alevilerin taleplerini dövüştürme, haklarını alma, koruma garantisi "Alevi Halk Meclislerin" örgütlenmesindedir. Aleviler yönelimini belirlemiştir, doğru zemin HDK'dedir.

Haydar ARIKUŞU

Türkiye siyasi tarihinde Aleviler, oylarıyla daima kritik rol oynamaktadır. Çünkü onca katliam ve asimilasyon politikalarına rağmen " tarihsel, devrimci, komünal" dinamiklerini her zaman koruyabilmişlerdir.
Bugünün politik gerçekliğinde şunu söylemek mümkündür: Aleviler, 1957 seçimlerinden bu yana kesintisiz izledikleri CHP kalıplarını kırmışlardır.7 Haziran ve 1 Kasım seçimlerinde HDP' yi tercih etmeleri bunun açık göstergesidir.
1Kasım 2015 seçimlerinde baskı ve hileye rağmen Aleviler, HDP' ye yönelimlerinden vaz geçmemişlerdir. Alevilerin yoğun olarak yaşadığı illerde(Adıyaman, Hatay, Dersim, Çorum, Maraş, Sivas, Tokat, Erzurum, İzmir, Malatya, Antalya, vb) oylar kısmı gerilese de kırılma yaratacak ölçüde olmamıştır.
1946 Çok Partili Dönem Cumhuriyetin kuruluşundan sonra yıllarca, tek parti CHP'nin tarafında alternatifsiz bırakılan Aleviler çok partili rejime geçişle hemen yeni yönelimler belirlediler.
1946 seçimlerinde(İlk çok partili seçim) özgürlükçü, yenilikçi bir söylemi olan DP(Demokrat Parti) den yana oy kullandılar. Cumhuriyet dönemindeki ağır yasalar(Tekke zaviye, takrir-i sükûn), "Diyanetin" kuruluşu, tepkileri biriktirmiş, 1938 Dersim katliamıyla da kırılma yaratmıştır. 1946 seçimlerinde Genelde seçimi kazanamasa da DP; Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Amasya, Tokat, Erzincan, Dersim, Çorum, Maraş gibi illerde birinci parti olmuştur. "Şeriat gelecek" propagandası Döneminin araştırmalarına göre DP, 1950 seçimlerinde Alevilerin % 80 inin oyunu almıştır. Kendi iktidarı döneminde DP, özgürlükçü, yenilikçi söylemini terk edip, muhafazakâr baskıcı yönetim anlayışını (AKP' nin 2009 "Alevi Açılımı" politikasına ne kadar da benziyor…) uygulamıştır.
Mevcut uygulamaları fırsat bilen CHP , "Şeriat gelecek" propagandasıyla Alevileri tekrar kendine çekebilmiştir.
Ve 1957 seçimlerinde Aleviler büyük oranda oylarını CHP ye vermiştir.
1960 Sonrası Sosyalizmle tanıştılar
60'lı yıllarda eşitlik, özgürlük ve devrim taleplerinin yükselmesi, özellikle Alevi gençleri için yeni bir dönem oldu. Bu dönemde ketlere göç ederek, "işçileşmeye" başlayan Alevilerin sınıfsal konumu da tercihlerine yansırken, Alevi emekçiler 1961 yılında kurulan Türkiye İşçi Partisi'ni (TİP) desteklemeye başladı. Yine bu dönemde Alevilerin bir kısmı "Alevi partisi" olarak kurulan ve 69 seçimlerinde yüzde 2,8 oy alan Türkiye Birlik Partisi'ni destekledi.

Sol bir iddiayla gelen Ecevit trajedisi

1970'li yıllardan sonra yükselen emekçi hareketini kontrol altında tutmak için sosyal demokrat politikalar üreten ve "Ortanın solu" demagojisiyle Alevi kitlelere pazarlanmaya çalışılan CHP'nin seçmeni haline geldiler. "Ortanın solu", "toprak işleyenin su kullananın" gibi sol söylemlerle, Kemalizm'den kopuş fikri yaratan, Ecevit CHP sini desteklediler.
Alevilerin bu dönemde yaşadığı en büyük trajedi ise seçimlerde tüm güçleriyle Ecevit'i destek vermek şeklinde gelişirken, binlerce Alevi genci, Ecevit iktidar olduğu dönem boyunca devrim ve özgürlük düşleri için katledildi. Aynı dönemde en kanlı, Maraş, Çorum gibi Alevi katliamları yaşandı.

1 Kasım seçimleri sonrası

7 Haziranda, savaşa, başkanlık sisteminin getireceği baskıcı rejime karşı duran Aleviler, diyanetin kaldırılması, cem evlerinin ibadet yeri olarak kabulü, zorunlu din derslerinin kaldırılması talepleriyle bütünleşmiş HDP ye gözle görülür bir yönelim gösterdiler.
1 Kasım Seçimlerinde kısmi kısmi oy kaybı olsa da HDP deki esas duruşlarında sapmadılar. Ancak burada olumsuz gelişme şu ki; seçim sonucunda Alevi milletvekili sayısı büyük oranda düşmüştür. Doğrudan Alevi Hareketinden gelen sadece 1 milletvekili vardır. Bu profil değişikliği HDP'nin Alevi temsilini tartışılır kılmaktadır. Aday belirleme ve temsiliyetlere gösterilecek hassasiyet önemlidir.
Alevilerin taleplerini dövüştürme, haklarını alma, koruma garantisi "Alevi Halk Meclislerin" örgütlenmesindedir. Aleviler yönelimini belirlemiştir, bunu doğru zeminde sürdürecek olan HDK'dir.
08.11.2015

Halk Meclisleri'ne!

Halk Meclisleri'nin, "Özgürlük ve Demokrasi" şiarıyla en geniş ittifakın aracı olması hedeflenmeli, halkın kendi gücünün ve yaratıcılığının ortaya çıkmasıyla alternatif iktidar mücadelesinin önünü açmalıdır.

Emrah ARIKUŞU

(*1.sayfadan devam)*
Olağanüstü bir seçimde oylardaki kısmi düşme yerine örgütlü olan yerlerdeki oy oranın korunmasını öne çıkarmakta fayda var.
Çünkü AKP'yi durduracak tek gücün parlamentodaki siyaset oyunlarının değil örgütlü halkın gücü olduğu bir kez daha ortaya kondu.Ankara katliamının ardından şehitlerin cenazelerindeki kalabalık ve kararlılık, terörle başı ezilmek istenen Cizre'de, Nusaybin'de yasak kalkar kalkmaz on binlerce insanın korkusuzca sokaklarda yerini alması halkın direnişinin kırılmadığını gösteriyor.

Halk inisiyatif alıyor

Halk eşitlik, özgürlük, barış talebine sahip çıkıyor. Halkın inisiyatifinin geliştirerek milyonların örgütlenmesine, sevk ve idaresine yönelen politik hat başarının önünü açabilir. Bu hattın örgütlenme zemini kendisini Halk Meclislerinde ifade etmektedir. Halk meclisleri, işçilerin iş, ekmek ve onur mücadelesinin önünü açan örgütlenme zemini olacaktır. Kadınların eşitlik talebinin yanında kadın kıyımına karşı öz savunma hattını kuracaktır. Şirketlerin imar planlarına göre değil halkın ihtiyaçlarına göre yönetilen mahallelerde, mahallelinin kendi yaşam alanlarında söz sahibi olacağı alan yaratacaktır. Doğanın talanına, yağmaya karşı ekolojik bilinç ve eylemin yolunu açacaktır. Sermayenin eğitim politikalarına kendi eğitim politikasını oluşturmanın geleceğe sahip çıkmanın aracı olacaktır. Savaşa karşı barışı, ölüme karşı yaşamı savunanlar halk meclislerinde buluşacaktır.

Alternatif iktidar

Halk Meclisleri'nin, faşizm karşısında "Özgürlük ve Demokrasi" şiarıyla kurulacak en geniş ittifakın aracı olması hedeflenmeli, halkın kendi gücünün ve yaratıcılığının ortaya çıkmasını sağlayarak alternatif iktidar mücadelesinin önünü açmalıdır.

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Krizin yeni aşaması, çevre ülkelerin kriz anaforu içine girişiyle kendini dışa vuruyor.

Avrupa'da uzun durgunluk

İtalya'da sallanıyor. Avrupa'nın 3. Büyük ekonomisi hem bütçe açığı, hem de kamu borç stoku önemli bir noktaya ulaştı. Ekonomik kırılganlık arttı. Siyasal polarizasyonun şiddetlendiği İtalya'da, 2016 yılı önemli gelişmelere gebe.

Kapitalizmin yapısal/genelleşmiş krizi, 2009'dan sonra Avrupa'ya yansıdı ve yıkıcı sonuçlar yarattı. Avrupa küresel krizin odak coğrafyasına dönüştü. Özellikle Avrupa'nın güneyi/Akdeniz havzası krizin merkezi haline geldi.
Yunanistan'da borç kriziülkeyi iflasa sürükledi. En zayıf halka olan Yunanistan'ı yeni zayıf halkalar takip etti. İrlanda, İzlanda, İspanya, Portekiz borç ve bankacılık krizi içine girdi. Kriz İtalya hatta Fransa'da sarsıcı sonuçlar yarattı. Almanya ciddi ekonomik daralma yaşadı.
Uzak Asya pazarına yönelmesi, Almanya'nın yaşadığı problemlerin şiddetini azalttı. Avrupa'da 6. Yılını dolduran kriz, iç salınımlar yaratarak devam ediyor. Özellikle kıtanın Akdeniz havzasında yıkıcı kriz dinamikleri etkisini sürdürüyor. Ve merkez ülkeleri saracak senkronları bünyesinde taşıyor. 2015 yılının sonlarına doğru Yunanistan "sürekli kriz" coğrafyası olarak öne çıkıyor. Yunanistan'ı İspanya ve Portekiz takip ediyor. İtalya'da ise ekonomik kırılganlık arttı. Fransa'nın durumu da pek iç acıcı değil.

Maastricht kriterleri çöküyor

Avrupa'da kriz derinleşme ve yayılma eğilimi gösteriyor. Özellikle kıtanın Akdeniz havzası yeni kriz senkronlarını bünyesinde barındırıyor. Kapitalist devletlerin krize karşı ortak bir "refleks" olarak kamu kaynaklarını devreye sokması, zaten yüksek olan kamu açıklarını hızla artırdı ve bu "operasyonların" doğal sonucu olarak kamu borç stokları afaki bir noktaya ulaştı. Hatta bazı ülkelerde Yunanistan gibi borç çevrimini kıracak aşamaya gelindi.
Portekiz, Kıbrıs Cumhuriyeti, İspanya ve İtalya'da ciddi problemler yaşanmaya başladı.
Bütün bu gelişmeler Maastricht Kriterlerini zorluyor. Maastricht Kriterleri, AB'nin ekonomik ve parasal birliğine katılmanın şartlarını ifade ediyor.
Ne var ki kriterlerin üye ülkelerin borç ve bütçeleri ilgili maddeleri bugün birçok ülke tarafından delinmiş durumda. Kriterlere göre üye ülkelerin kamu borçları GSYİH'sına oranı yüzde 60'ını, 6 bütçe açığı ise yüzde 3'ünü geçmemesi gerekiyor.
Yunanistan kamu borcu GSYİH'sının yüzde 180'nine ulaştı. Sosyal yıkım politikalarına ve "kurtarmapaketlerine" rağmen bütçe açığı ise GSYH'ninyüzde 150'sine yaklaştı. Yunanistan'ı kamu borcu en yüksek ülke olarak İtalya ve ardından Portekiz takip ediyor (yüzde 132 veyüzde 130'la). İtalya bu konumuyla yeni en zayıf halka olarak dikkat çekiyor. Ve bu ülkeleri İrlanda, Güney Kıbrıs, Belçika, İspanya izliyor.
AB üyeleri açısından borç yükü şartını 15, bütçe açığı şartını 12 ülke yerine getirmiyor. Bu durum kapitalist krizinin etkisiyle Maastricht Kriterleri'nin fiilen işlemediğini ve AB'nin entegrasyon düzeyinde yaşadığı ciddi problemleri ortaya koyuyor.

Güney Avrupa sarsılıyor

Kriz süreci güney Avrupa'yı sarsmaya devam ediyor. Yunanistan'da sorunlar artarak, derinleşiyor. Portekiz ve İspanya borç krizi anaforundan kurtulmuş değil.
İspanya ve özellikle İtalya'daki gelişmeler dikkatle izlenmelidir. İspanya Avrupa'nın en büyük ekonomilerinden biridir. Yunanistan ve Portekiz'in yaklaşık 5 katı büyüklüğünde bir ekonomik yapısı var. Ülkede 2010'dan beri radikal kemer sıkma politikaları uygulansa da bir sonuç alınmadı. Ciddi bir bütçe açığı bulunuyor. Kamu borç stoku da kriterlerin çok üzerinde (yüzde 97,7 gibi). İşsizlik oranı yüzde 24 gibi yüksek bir seviyede.
İtalya'da sallanıyor. Avrupa'nın 3. Büyük ekonomisi hem bütçe açığı, hem de kamu borç stoku önemli bir noktaya ulaştı. Ekonomik kırılganlık arttı. Siyasal polarizasyonun şiddetlendiği İtalya'da, 2016 yılı önemli gelişmelere gebe.
Güney Avrupa'da ekonomik kırılganlığın arttığı, kriz dinamiklerinin açığa çıktığı bir konjonktürün içine girdik. Kamu borcu, yüksek bütçe açığı ve işsizlik sorunu ciddi seviyeye yükseldi. Avrupa'da kriz sürüyor. Krizin şiddetlenme riski artıyor. Yunanistan'ın yaşadığı borç ve bankacılık krizine benzer kriz dalgaları, Avrupa'nın Akdeniz havzasını sarabilir.

Ekonomide yüksek kırılganlık

Önümüzdeki aylar AKP iktidarı için son derece önemli olacak. Özellikle FED'in faiz artırımıkararı tetikleyici bir işlev görebilir. Bugün ekonomide yaşanan belirsizlik ve durağanlık, hızla katastrofik gelişmelere dönüşebilir.

1 Kasım seçim sonuçlarıyla AKP iktidarının 4'üncü dönemi başladı. AKP aldığı yüksek oy oranıyla yeni bir meşruiyet zemini kurmaya çalışıyor. Özellikle "istikrara" yapılan vurgu dikkat çekiyor. Zaten aynı argümantasyon 7 Haziranla, 1 Kasım arasında çok sık duyulmuştu.
Önümüzdeki dönem AKP açısından en önemli problemlerinden biri ekonomideki-gelişmelerolacak. Ekonomide yaşanacak sorunların"istikrarı" hızla aşındırmasıkaçınılmaz gözüküyor.

Kronik kırılganlık

Türkiye'nin 405 milyar dolar dış borcu var. Dış borcun büyük bir kısmı özel sektöre ait. Ve bu borçların önemli bir kısmını kısa vadeli borçlar oluşturuyor. Ayrıca Türkiye'nin 45 milyar dolar gibi yüksek bir cari açığı bulunuyor. Uluslararası konjonktüre bağlı, sanal büyüme hamleleriartıkyerini-düşük büyümeye bıraktı. Dış kaynağa yapısal bağımlılık ekonominin temel problemi olarak dikkat çekiyor.
FED'in parasal genişleme politikalarına son vermesi genelleşmiş/global likidite azlığına yol açtı. Türkiye bu süreçten en şiddetli etkilenen ülke olarak dikkat çekti. Para politikalarındaki bu farklılaşma ya da sermayeningüvenli pazarlara yönelmesi döviz şoklarına yol açtı. Şokların döviz krizine dönüşme olasılığı yükseldi.
FED, Ekim ayında yapacağını ilan ettiği faiz artırma girişiminiöteledi. Faiz artırımı büyük olasılıkla aralık ayında gerçekleşecek. FED'in yapacağı faiz artırımı şiddetli sermaye kaçışlara yol açmasının yanında, yeni döviz şoklarını beraberinde getirecektir. Dış kaynak bulma zorlaşacak ve dış borçların maliyeti yükselecektir. Türkiye'nin içindebulunduğu eşik ülkeler, kırılgan 5'li ya da 8'li FED'in yeni finansal kararlarından şiddetli etkilenmesi kaçınılmazdır.

Kriz her şeyi alt üst eder

Önümüzdeki aylar AKP iktidarı için son derece önemli olacak. Özellikle FED'in faiz artırımıkararı tetikleyici bir işlev görebilir.Bugünekonomide yaşanan belirsizlik ve durağanlık, hızla katastrofik gelişmelere dönüşebilir. Uluslararasıfinans kapitalinfarklı kurumları Türkiye'yi en riskli ülke olarak değerlendirmesi boşuna değildir.
FED'in yeni kararlarıyla ekonomide yaşanan çoklu kırılganlık, senkronize bir krizin önünü açabilir. Ciddi sermaye çıkışları bu sürecin başlangıcı olacaktır. Bu gelişmeyi ardışıkdöviz şokları izleyebilir. Şoklarındöviz krizinin dönüşmesi yüksek bir olasılıktır (böylesi bir kriz, bankacılık- Fitch ilk defa bankaları dış borçlarıyla ilgili uyarması dikkat çekicidir- ve emlak krizini tetikleyebilir). Bu durumun borç çevrimimi kıracak sonuçlar yaratması yüksek bir olasılıktır.

Bir dönüm noktası

Öte yandanjeo-politik risk faktörünün artığı bir konjonktüre girdik. Olası bir Suriye savaşı Türkiye ekonomisi için yıkımın başlangıcı olacaktır.
Siyasi boyuttaki etkilerinin de yıkıcı olması kaçınılmazdır. Suriye savaşı Türkiye açısındanbir dönüm noktası haline gelebilir.

Kapitalist krizin yeni evreleri

2016 yılı Çin'de yaşandığı gibi büyük finansal anaforları ve özellikle çevre ülkelerde ani ekonomik çöküşleri beraberinde getirebilir. Bu gelişmelerin jeo-politik sonuçları ise bölgesel savaşların yaygınlaşması olacaktır.

Kapitalizmin multi karakter gösteren, yapısal/genelleşmiş krizi farklı fazlardan geçerek derinleşiyor. 2007-8'de ABD merkezli başlayan krizin, finansal sektörün borcunun kamuya mal edilmesi ve düşük faizle küresel piyasalara dolar enjekte edilmesiyle (3.9 triyon Dolar tahmin ediliyor) birinci aşaması/fazıtamamlandı (ABD bu yöntemle bir anlamda krizi ihraç etmeye çalıştı).
Krizin ikinci aşamasıkapitalizmin ulaştığıyüksek entegrasyon düzeyiyle bağlantılı olartak, 2009 yılında Avrupa'ya bulaşması, sıçramasıyla gerçekleşti. Avrupa ABD modeline uygun bir tavır sergiledi. AMB, piyasaya Euro enjekte etmeye başladı.
Parasal genişleme politikasıyla Avrupa'nın güneyini sarsan ve senkronize bir karakter taşıyan krizin yıkıcı etkileri kontrol edilmeye çalışıldı. Aynı zamanda Almanya merkezli daha homojen bir AB'nin yaratılması yönünde adımlar atıldı.
Krizin yeni fazına 2014 yılı sonunda FED'in parasal genişlemeye son vermesi ve 2015 yılının ortalarında Çin'de borsada spekülasyon balonun patlamasıyla geçildi. Kriz küresel yayılımını böylece tamamladı. Ve derinleşti.

Enterkonnekte sistem ve yıkıcı türbülans

Krizin yeni aşaması çevre ülkelerin kriz anaforu içine girişiyle kendini dışavuruyor. Rusya krizi ve Çin borsa krizi bu sürecin başlangıcı oldu. Yeni dönemde FED'in faiz artırımı kararı alması yeni bir konjonktürün önünü açtı. FED'in yeni kararlarıyla sıcak para akışının durması ve gerçekleşecek sermaye kaçışları, çevre ülkelerin zaten kırılgan olan ekonomilerini alt üst edebilir. 2016 yılı içinde çevre ülkelerde ani çöküşler yaşanabilir. Döviz şokları, borç maliyetlerinin artması, borç çevriminde yaşanan problemler ilk semptomlar olarak görülmelidir.
Kapitalist sistemin enterkonnekte yapısı krizlerin bulaşma ve sıçrama, birbirini tetikleme özelliğini artırıyor.

Krizden çıkış yok

2008 sonrası kapitalist devletler kredi genişlemesiyle krizin yarattığı sorunları ötelemeye çalıştı. Artık bu hamlelerin sonuna gelindi. Hatta batık krediler, emlak balonları, kredi türev piyasalarının genişlemesi 2008 krizini tetikleyen aşamaya ulaştı ve geçiyor. Aşırı finansallaşma üretken yatırımları tahrip edecek sonuçlara yol açıyor. Dünya ekonomisinde büyüme yavaşladı (resesyon seviyesi sınırında) ve dünya ticaret hacmi gerilemeye başladı.Tablo giderek kötüleşiyor. 2016 yılı Çin'de yaşandığı gibi büyük finansal anaforları ve özellikle çevre ülkelerde ani ekonomik çöküşleri beraberinde getirebilir. Bu gelişmelerin jeo-politik sonuçları ise bölgesel savaşların yaygınlaşması olacaktır. Savaşların, şiddetli yıkımların ve senkronize ekonomik çöküşlerin yaşanacağı yüksek bir konjonktür içine giriyoruz.

DÜNYA

DR. MUSTAFA PEKÖZ

Ortadoğu'da dengeler değişiyor...

Suriye'de değişen dengeler ve Rus uçağı

Moskova'nın Suriye savaşında beklenilenin üzerinde savaşı üst boyuta çıkartması, hem Suriye'nin içinde askeri ve politik dengeleri çok ciddi oranda değiştirdi hem de bölgesel stratejileri yeniden belirleme başladı.

(1. sayfadan devam)
Rusya tarafından çok aktif olarak desteklenen Esad'ın artık kalıcı olacağı görülüyor.
ABD ve AB ülkeleri tarafından da kabul görmeye başlanan bu süreç Türkiye'nin başından beri uygulamak istediği politikaları bütünüyle çökertti.
Hem uluslararası hem de bölgesel ilişkilerde darbe alan Türkiye, övöiçerisine düştüğü çıkmazdan kurtulmak için oluşturmak istediği taktik politikalarda da başarısız oluyor.
Türkiye'nin Rusya'ya ait bir savaş uçağını düşürmesiyle çatışma merkezi olan Suriye'deki gelişmelerin geldiği evreyle, Türkiye'nin bölgesel dizaynın dışında kalacağını çok daha belirginleştirmiş bulunuyor.
Bu bakımdan sorun bir Rus askeri uçağının düşürülmesinin çok ötesinde, önümüzdeki birkaç ay içerisinde yoğunlaşacak olan savaşın kapsamını ve buna paralel olarak politik çözümde ortaya çıkacak sonuçlar bakımından önemlidir.

Dengeler değişiyor

Suriye merkezli yürütülen savaş, bölgesel dengeleri çok önemli oranda değiştirmeye başladı.
Rusya'nın Suriye savaşına aktif bir şekilde müdahale etmesiyle, bölgesel güç dengeleri ciddi oranda Esat lehine dönüştüğüne dair önemli veriler ortaya çıkmaya başladı.
Moskova'nın Suriye savaşında beklenilenin üzerinde savaşı üst boyuta çıkartması, hem Suriye'nin içinde askeri ve politik dengeleri çok ciddi oranda değiştirdi hem de bölgesel stratejileri yeniden belirleme başladı.
Rusya'nın Suriye savaşında beklenilenin üstünde bir inisiyatif alarak, IŞİD ve El Nusra gibi radikal İslamcı örgütlere karşı yoğun bir hava saldırısı başlatarak Esad ordusunun karada ilerlemesine çok büyük olanaklar yarattı.
Böylelikle saldırıdan çok savunmadan kalan sadece belli bölgeleri kontrol etmeye çalışan rejimin ordusunda ciddi bir güven meydana geldi ve çok daha aktifleşti.

Esad'ın inisiyatifi artıyor

İran devrim muhafızlarının ve Lübnan/Hizbullah militanlarının desteğiyle kaybettiği birçok bölgeye yeniden hâkim olan Esad ordusunun psikolojik üstünlüğü ele almakla kalmadı aynı zamanda dengeleri çok ciddi odanda kendi lehine değiştirmeye başladı.
Bu karmaşık askeri ve politik gelişmeler içerisinde Rusya'ya ait olan bir savaş uçağının Türkiye tarafından düşürülmesi, sadece Rusya-Türkiye ilişkilerini değil esasen Ortadoğu genelinde sarsıcı etkileri olacaktır.
Rusya'nın Suriye'de artan muazzam etkisini hazmedemeyen devlet, Rusya uçağını düşürerek, bölgesel bir oyuncu rolüne soyunsa da bu şansı birçok bakımdan bulunmuyor.
Bu nedenle attığı adım, tersine Türkiye'ye yönelik çok daha sert bir dönüş yapacaktır.

Olasılıklar

Rusya, Suriye'de kalıcı bir güç olarak aynı zamanda Hürmüz Boğazı(vndan Cebelitarık boğazına kadar olan Akdeniz havzası dahil olmak üzere bütün Ortadoğu üzerinde bir güç olmayı planlıyor.

Olası gelişmeleri birkaç noktadan toplamak mümkün.

Birincisi

Rusya'nın Suriye'de aktif bir savaş kararı almış olması, ABD eksenli uluslararası koalisyonun önemli oranda inisiyatif kaybetmesi, Rusya-İran merkezli ittifakın çok daha ön plana çıkması, güç ilişkilerini de yeniden belirlemeye başladı. Irak, Suriye ve hatta Hizbullah'ın Rusya–İran kampına dâhil olmasıyla oluşan 'yeni' ittifak, Suriye savaşının geleceğini de belirleyecektir. Rusya, Suriye'de kalıcı bir güç olarak aynı zamanda Hürmüz boğazından Cebelitarık boğazına kadar olan Akdeniz havzası dahil olmak üzere bütün Ortadoğu üzerinde bir güç olmayı planlıyor.

İkincisi

Rusya savaşı yoğunlaştırarak başta IŞİD ve El Nusra olmak üzere bütün İslamcı örgütlerin etki gücü kırılmaya başladı. Türkiye sınırlarına yakın olan bölgeleri kontrol altına almaya başlaması, Suriye savaşının iç dengelerini ciddi oranda değişme eğilimi içinde olduğuna dair bir veridir.
Lazkiye bölgesini çok önemli oranda kontrol eden, Halep çevresinde yeniden üstünlük sağlayan Esad Ordusu karşısında özellikle El Nusra merkezli Fetih Ordusu'nun alan kaybetmesi esasen Türkiye'nin kaybetmesi anlamına geldiğini bütün uluslararası güçlerin farkında olduğu bir realitedir.
Rusya'nın öncelikli hedeflerinden biri Radikal İslamcı Örgütlerin denetiminde olan yakın zamanda Esad ordusunun eline geçen iki hava alanının stratejik güvenliğini sağlayarak buraları savaş üssü olarak kullanmaktır.

Üçüncüsü

Putin'in Antalya'da toplanan G-20'ler zirvesinde 'bu toplantıda IŞİD'i aktif olarak destekleyen ülkeler var' derken Türkiye'yi işaret etti. Uluslararası basın da, Türkiye ile radikal İslamcı örgütler arasındaki çıkar ilişkilerine dikkat çekti.
Uçağı düşürülmesinden sonra da Putin 'Türk yönetiminin Türkiye'yi İslamlaştırdığına çekmesi' kızgınlıkla söylenen bir açıklama olmayıp, Rusya'nın esas bakış açısını ortaya koymasıdır. Bu bakımdan Türkiye ile diplomatik ilişkiler hiçbir şekilde eskisi gibi olma şansı bulunmuyor.

Dördüncüsü

Rusya'nın IŞİD'e yönelik saldırılarının merkezine petrol gibi gelir kaynaklarına yönelik saldırıları arttırması ve geçen hafta içinde IŞİD'e ait bin petrol tankerini vurması, hem IŞİD hem de Türkiye için çok ciddi bir kayıp olarak görüldü. IŞİD, elindeki petrolü esasen Türkiye üzerinden uluslararası alanda pazara sunuyor.
Bu bakımdan Rusya'nın IŞİD'in finans kaynağını oluşturan petrol üretim ve taşıma araçlarını vurması, aynı zamanda Türkiye'nin çıkarlarının vurulmasıdır. Türkiye'nin IŞİD ile petrol pazarlığı yaptığına dair belgelerin bulunduğunu, bir kısmının Kremlin sarayının elinde olduğu iddiası önümüzdeki süreçte Türkiye'yi uluslararası alanda oldukça zorlayacak gibi. Ayrıca petrolü IŞİD'e alan şirketlerin hükümetle yakın ilişkide olması da ayrı bir sorun olarak gündemi etkileyecek noktalardan biri olacaktır.

Beşincisi

Türkiye, Rusya uçağını vurarak bu savaşın bir parçası olduğunu göstermek istiyor. Türkiye'nin amacı Suriye sınırları içerisinde bulunan 'Bayırbucak Türkmenlerine' yönelik saldırılara yanıt vermek değildir. Rusya uçaklarının bombaladığı bölgeler Suriye sınırları içerisinde yaşayan Türkmenler değil, El Nusra tarafında kontrol eden stratejik dağlık bölgeler olduğu biliniyor. Türkmen dağının kontrolünün Esad askeri birliklerinin eline geçmesi, savaşın dönüm noktalarından biri olarak görülüyor. Bu bakımdan El Nusra'nın kaybetmesi Türkiye'nin kaybetmesi, Esad'ın da kalıcı olduğuna dair önemli bir işarettir. Bu nedenle, Türkiye'nin Rus uçağına yönelik saldırısı Suriye savaşının asli bir unsuru olmak için bütün gücünü kullanıyor.

Türkiye nasıl etkilenecek?

Moskova'nın Suriye savaşında beklenilenin üzerinde savaşı üst boyuta çıkartması, hem Suriye'nin içinde askeri ve politik dengeleri çok ciddi oranda değiştirdi hem de bölgesel stratejileri yeniden belirleme başladı.

Krize sürüklenen bir Rusya değil, Türkiye olacaktır. Bölgesel ilişkilerde kazanan değil kaybeden bir Türkiye olacaktır. Uçağın düşürülmesi Türkiye'ye çok pahalıya mal olacaktır. Erdoğan ve ekibi bu gerçeği gördükleri için alttan almaya çalışsalar da Rusya ile hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.
Peki, Türkiye'nin yenilgi içerisinde olan İslamcı Hareketleri desteklemesi ne anlama geliyor? Çok açıktır ki, Türkiye kaybettiği bir savaşın peşine düşmesi, onun bütün kırmızı çizgilerinin yok olmasına ve stratejik bir yenilgi almasına yol açacaktır. Olasılıklara devam edecek olursak….

Altıncısı

Türkiye, Rusya ile ilişkiye geçip diplomatik bir adım atmak yerine, NATO'yu acilen toplantıya çağırarak destek istemesi, hem suçluluk psikolojisinden hem de tedirginlik ve kaygıdan kaynaklanıyor.
Peki, Türkiye gerekli desteği bulabildi mi? Bu sorunun yanıtı çok açık olarak: hayır. NATO üyesi olarak 'Türkiye'nin kendisini savunma hakkı vardır" açıklaması diplomatik nitelikte olup pratik bir değeri bulunmuyor.
Fransa, Almanya ve hatta İngiltere'nin açıklamaları dikkate alındığında Türkiye'ye ciddi ve önemli bir desteğin verilmediği görülür. IŞİD karşıtı koalisyonun sözcüsü ABD'li Albay Steve Warren: "Bu olay Rusya ve Türkiye hükümetleri arasındadır. ABD koalisyonunu ilgilendiren bir konu değildir."
Ayrıca bölge ülkelerinin hiç birinde Türkiye'ye destekleyen bir açıklama gelmiş olmaması, bölgesel ilişkilerde Türkiye'nin pozisyonunu gösteriyor. Türkiye bu süreçte yalnız kalacaktır.
NATO ülkelerinin çok önemli bir kısmının AB üyesi ülkeler olduğu özellikle Almanya'nın mutlak etkisi olduğu dikkate alındığında NATO-Rusya çatışması asla söz konusu olmayacaktır.

Yedincisi

Türkiye'nin hiçbir askeri ve politik öngörüsü olmayan tersine ciddi bir krize yol açacak olan bu hamlesi, Rusya-Türkiye arasında doğrudan bir savaş nedeni olmayacaktır. Ancak Suriye üzerinden dolaylı bir savaştan bahsetmek mümkündür. Rusya ile Türkiye arasındaki ilişkiler sanıldığı gibi eskisi gibi olma şansı yoktur.
Rusya'nın Türkiye politikasında önemli değişikliklerin olacağı artık kaçınılmazdır. Rusya, Türkiye'ye yönelik askeri, ekonomik ve politik olarak üç boyutta yeni bir strateji belirleyecektir. Öncelikli olarak bundan sonra Rusya'nın füzeleri Türkiye'yi hedefleyecek düzeyde programlandırılacaktır.
Suriye savaşı içerisinde Türkiye uçaklarının her hangi bir anganmaj adı altındaki saldırıları girişimine karşılık, Rusya'nın kara, deniz ve hava sistemlerine ait füzelerini saldırı konumuna geçecek şekilde aktif hale getirip her hangi olası bir saldırıya karşı anında yanıt vermeleri bir sürpriz olmamalıdır.
Rusya'nın S-400 siah sistemlerini Suriye'ye yerleştirme kararını acilen uygulamaya koyması, Ak Denizde nükleer balıklar taşıyan gemiler dahil olmak üzere deniz gücünü önemli oranda Suriye limanlarına demirlemesi, Moskova'nın geri adım atmayacağı tersine çok daha güçlü geleceğini gösteriyor. Putin'in "Terör işbirlikçileri tarafından sırtımızdan bıçaklandık. Bugünkü trajik olayın, Rusya-Türkiye ilişkileri üzerinde ciddi sonuçları olacak" değerlendirmesi, kızgınlıkla söylenmiş bir açıklama olmayıp bundan sonraki askeri, politik, ekonomik ilişkilerin yönünü belirleyeceğini gösteriyor. Bu saldırının yarattığı diplomatik krizin yakın dönemde aşılması uzun bir süreyi kapsayacağı ve bunun bölgesel ilişkilerde Rusya'dan çok Türkiye'ye darbe vuracağı çok açıktır.
Türkiye'yi en çok etkileyecek ilişkilerin başında ekonomik bağlar geliyor. Türkiye'nin yatırım yaptığı ülkelerin başında Rusya'nın geldiği dikkate alındığında ülke ekonomisini olumsuz yönde çok ciddi oranda etkileyecektir.
Türkiye ile Rusya arasında ihracat ve ithalata önemli bir darbe alacağına dair ilk işaretler oluşmaya başladı. Turizm, tekstil, gıda başta olmak birçok sektörde Türkiye'nin kayıpları çok fazla olacaktır.
Ayrıca Rusya'nın özellikle enerji politikasındaki olası bir değişikliğin Türkiye'ye olumsuz yansıması çok daha etkili olacaktır. Türkiye, doğal gazın % 450'sini Rusya'dan aldığı düşünüldüğünde tam bağımlı bir ülke haline geldiğini söylemek abartı olmayacaktır. Doğal gazın kesilmesinden çok önemli bir fiyat artışına gidileceği şimdiden hesaplanmalıdır. Bir başka önemli bir nokta da, Orta Asya'da nerdeyse tek hâkim güç haline gelen Rusya, Türkiye'nin Orta Asya'daki politik ve ekonomik ilişkilerine tahmin edilenden çok daha ciddi bir darbe vuracaktır. Türkiye'nin Orta Asya'ya açılma kapısı, İran ve Rusya olduğu dikkate alındığında, bu bölgeyle önemli oranda izole olacağını tahmin etmek zor olmazsa gerek.

Sekizincisi

Rusya savaş uçağının düşürülmesi nedeniyle Suriye politikasında her hangi bir geri adım atmayacaktır. Tersine askeri gücünü çok daha fazla arttırıp, saldırılarını yoğunlaştıracaktır. Özellikle Türkiye'nin çıkarlarının olduğu alanlar yoğunluklu olarak hava saldırılarına maruz kalacaktır.
Putin, Esad'a olan askeri desteğini çok daha fazla arttırmaya yönelik özellikle kara birliklerini kullanma kararı alabilir. Ayrıca Rusya ile PYD arasındaki politik ve askeri ilişkilerin çok daha fazla gelişmesine yol açacaktır. Türkiye'nin bütün stratejik planlarını alt üst edecek ve ciddi bir darbe vuracak olan PYD-Esad ittifakının oluşması ve böylelikle savaşın yönünü bütünüyle değiştirmesi çok daha fazla ön plana çıkabilir.

Sonuç olarak

Bir başka önemli nokta da, Rusya, Türkiye ile İŞİD ve El Nusra gibi radikal İslamcı örgütlerle olan ilişkilerini doğrulayacak belgeleri, BM Güvenlik Konseyi başta olmak üzere uluslararası kurumlara sunabilir.
Rusya'nın bir askeri uçağın düşmesi esasen Türkiye'nin bölgesel politikalarını çok yönlü daha etkileyecektir.
Krize sürüklenen bir Rusya değil, Türkiye olacaktır. Bunun içteki ekonomik ve politik yansımalarına paralel olarak bölgesel ilişkilerde kazanan değil kaybeden bir Türkiye olacaktır. Uçağın düşürülmesi Türkiye'ye çok pahalıya mal olacaktır. Erdoğan ve ekibi bu gerçeği gördükleri için alttan almaya çalışsalar da Rusya ile hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

DÜNYA

"Göçmen kampları" ve "endişeli vatandaşlar"

Almanya sağa doğru kayıyor

Net olan şu ki, ne sadece tek tük harikulâde eylemlere odaklanan Blockupy tarzında örgütlenmeler, ne de git gide sağa kayan Sol Parti, iş yerlerinde, mahallelerde ve ilçe seviyesindeki ajitasyonun yerine geçebilir. Devrimci sol güçler, yine sosyal sorunu merkezine alıp antifaşist öz savunmayı örgütlemekle yükümlü – sadece böyle, şu anki gibi çıkmazların gelecekte tekrarlanmamasını garantilenebilir.

Jan RONAHİ

Anti-faşist özsavunmayı örgütlemekle yükümlüyüz.

Almanya'daki sağın gelişmesi, seneler boyunca diğer merkez Avrupa ülkelerinin gerisinde kalmıştı. Fransa'da "Front National", İngiltere'de" UKİP", Avusturya'da "FPÖ" veya Hollanda'da "Partij voor de Vrijheid", parlamenter seçimlerde yüksek başarılarla karşı karşıyken, Almanya'nın yeni sağcıları, "Alternative für Deutschland" (AfD) olarak katıldıkları 2013 parlamento seçimlerinde "Bundestag'a"/ Meclis'e bile girememişlerdi.
Şu aralar ise, aynı AfD, kamuoyu yoklamalarına göre 9% civarında. Ve bu orana, son sene Bernd Lucke etrafında örgütlenen ve egemen olan ılımlı liberal-muhafazakar kanattan ayrılmasına rağmen ulaşabiliyor. Partide kalanlar artık yeni sağcılar, İslam düşmanı PEGİDA-sempatizanları, ırkçılar ve neofaşistler.
Bu partinin bu kadar destek kazanması elbette solun son on yılın sosyal mücadelelerine egemen olamamasından kaynaklanıyor.
Alman ana akım medyasının "göçmen krizi" olarak adlandırdığı ve son senelerde çoğalan Orta Doğu, Afrika ve Balkanlardan gelen mülteci hareketleri, faşist ve yeni sağcı hareketlerin kendi nefret dolu demagojilerine yem oldu.
Sol ise, Almanya'da marjinalleşmiş ve sadece büyük şehirlere odaklanmış durumda.

Neo-faşist örgütlenmeler

Doğu Almanya'nın çoğu yerinde olduğu gibi alt yapı problemleri ve gelecek ve perspektif güvencesizliği ile karşı karşıya olan kırsal alanlarda, sol hemen hiç yok. Özellikle bu bölgelerin neofaşist örgütlülüğün en yoğun olduğu yerler olduğunu görüyoruz. Bu örgütler, ki bunu en geç faşist terör örgütü NSU'nun yakalandığında görmüş olduk, 90'lardan itibaren devletin maaşa bağladığı ajanlar tarafından ülkenin eskiden sosyalist olan yerlerinde "kontrol altında" inşa edildi.
Bu neofaşist yapılar, 2014 yazından beri mülteciler sorusunda aktifleştiler: "Vatandaş İnisiyatifleri" olarak kendisini kamufle eden ırkçı örgütlenmelerle, yerel halkı "Vatandaş Meclisleri" biçiminde mültecilerin kaldıkları binalara karşı kışkırtabildiler.
Bu gerici başarının zirve noktası, Schneeberg şehrinde görüldü: Neo faşistler ve faşist parti-NPD, elinde meşalelerle yürüyen 2000 insanı kışkırtıp yerel mülteciler evine saldırtabildi. 2014 Ekiminde ise, PEGİDA olarak adlanan İslam düşmanı ve gerici-küçük burjuva hareketi özellikle Leipzig ve Dresden gibi doğu Alman şehirlerde insanların güncel yaşamında güçlenmeyi becerebildi. PEGİDA, Batı Almanya'da ne kadar başarısız olsa da, siyası sınıfın baskıcı mülteci politikasının sokaktaki tahrikçisi olabildi.

Egemenlerin retoriği

Bu konuda siyasi elitin retoriği ise çelişkili. Bu çelişkiyi, siyasi elitin farklı fraksiyonlarında kendisine ifade eden sermayenin farklı fraksiyonların birbiriyle çelişki içinde olan çıkarlarıyla açıklıyabiliriz.
Siyasi elitin yaklaşımları, ırkçı söylemlerle destekleyerek yeni göçmen hareketlerini açık baskıcı biçimlerde sınırlamayı amaçlıyan tutumlardan, hümanist gömleğe bürünen ve Almanya'nın ekonomisi için gerekli ve gereksiz göcmenler arasında ayrışmayı amaçlayanlara kadar uzanan geniş bir yelpazeye yayılıyor.. Horst Seehofer (CSU), Thomas de Maizière (CDU) ve AfD'nin farklı politikacıları birinci yaklaşımı izlerken, Angela Merkel (CDU), Sosyal-Demokratlar ve Yeşillerle beraber ikinci yaklaşımı paylaşıyor. Fiili olarak ise, şu anki hükümet muhalefetle beraber davranıyor ve "hümanist" söylemlerine rağmen baskı ve sınır dışı etme politikalarını sürdürüyor.
Görüldüğü gibi egemenlerin arasındaki fikir ayrılığı, göçmenlerin hoş karşılanması veya karşılanmamasında değil; göçmenlere karşı uygulanan baskının oranı ve kriterleri konusundan kaynaklanıyor.

Göçmen 'kriz' tablosu

Şimdi, antikapitalist bir alternatifin nasıl kitleler tarafından benimseneceği üzerine kafa yorma zamanı.

Egemenlerin göçmen sorusunda sertleşen üslubu kısa bir zaman önce zirvesine ulaştı. Göçmenler için özel "kamplar" ve Afganistan gibi savaş bölgelerine sınır dışı edilmeleri bile tartışıldı.
Bu kamplar ve başka baskıcı yöntemler, 2015 Ekiminde gerçekleşen göçmenlik yasalarının sertleşmesiyle artık gerçeklik oldu.

Göçmenlere saldırılar

Kışkırtıcı ve baskıcı politikalara paralel olarak, ülke çapında sağcı terörist faaliyetler çoğaldı. Alman polisi, bu sene içinde şu ana kadar göçmen yurtlarına 520 saldırı olduğunu tespit etti. Bu saldırıların 475'nin neofaşistler tarafından örgütlendiği belirtiliyor.
Bamberg'de bir polis baskınında, göçmen yurduna saldırı planlayan ve elinde doğu Avrupa'dan getirilen kilolarca patlayıcı madde ve otomatik silah bulunduran bir faşist grup teşhir edildi.
Örgütlü şiddetin bu kadar çoğalması ve devletin neofaşist yapılardaki geniş ajan ağının açığa çıkmasıyla beraber, devletin bilgisi içinde oluşan bir neofaşist kampanyadan bahsetmek gerekiyor. En azından bu saldırıların kınanması ve açık seçik sağcı biçimde örgütlenen teröre karşı mücadele gibi bir şey yok ortalıkta.
Durum böyle ağılaşmış olmasına rağmen Almanya'daki antifaşist sol, hala protestocu ya da savunmacı bir durumda.
Kapitalizmin küresel krizin etkileri ve ona bağlı olarak kapitalist merkezlerin çevreye karşı uyguladığı emperyalist politikaların yüzünden gelişen sosyal mücadeler ise, sol güçler onlara öncülük etmeyince ya da edemeyince, gerici güçler tarafından "kapsanma-içerilme" tehdidi altında.
Şimdi, bir yandan neofaşist grupların sokakta kendilerini inşa etme çabalarına karşı nasıl mücadele edileceğini ve öbür yandan, antikapitalist bir alternatifin nasıl kitleler tarafından benimseneceği üzerine kafa yorma zamanı.

Anti-faşist özsavunma

Net olan şu ki, ne sadece tek tük harikulâde eylemlere odaklanan Blockupy tarzında örgütlenmeler, ne de git gide sağa kayan Sol Parti, iş yerlerinde, mahallelerde ve ilçe seviyesindeki doğrudan yapılacak ajitasyonun yerine geçebilir. Devrimci sol güçler, sosyal sorunları merkezine alıp antifaşist öz savunmayı örgütlemekle yükümlü – sadece böyle, şu anki gibi çıkmazların gelecekte tekrarlanmaması garantilenebilir.

Endonezya yanıyor, Güney Asya dumanda boğuluyor

Endonezya'nin, özellikle Kalimanta ve Sumatra adalarında, ormanlar yanıyor ve duman çılgın gibi yayılıyor. Bu nedenle Filipinler, Malezya, Singapur, Tayland ve Vietnam gibi çevredeki ülkeler de tehlikeli bir hava kirliliği altında acı çekiyorlar.

Max ZIRNGAST

Güney Asya dışında kimsenin ciddiye almadığı bir olay yaşanıyor: Temmuz ayında başladı ve hala devam ediyor.
Evet, orada derin bir ekolojik kriz yaşanıyor.
Endonezya'nin, özellikle Kalimanta ve Sumatra adalarında, ormanlar yanıyor ve duman çılgın gibi yayılıyor. Bu nedenle Filipinler, Malezya, Singapur, Tayland ve Vietnam gibi çevredeki ülkeler de tehlikeli bir hava kirliliği altında acı çekiyorlar.
NASA'nın uzaydan çektiği fotolar felaketin ölçüsünü gösteriyor. Yangınlardan çıkan dumanı artık Endonezya'nın ve Güney Asyanın büyük bir kısmını perdeliyor. Son birkaç aydır milyonlarca ton karbondioksit atmosferi yayıldı. Öyle ki, Eylül ve Ekim aylarındaki bazı günlerde Endonezya'dan atmosfere ABD ve Çin'den daha fazla karbondioksit yayıldı.
Fakat, sadece çevre değil, insanlar da zarar gördü. Yüzbinlerce insan solunum sistemi hastalıklarını yaşıyor. Endonezya ve çevresindeki ülkeler arasında da ciddi bir gerginlik var.
İşte, doğal bir felaket, yapacak bir şey yok, değil mi? Hayır, kuşkusuz hiç öyle değil. Bu doğa katliamının failleri belli.

Orman yangınlarının sebebit

Yangınların çok net bir nedeni var ve hatta her sene aynı mevsimde yaşanıyor.
Hasattan sonra arazide kalan çotuk, dip ve zararlı otların düzenli bir şekilde temizlenmesi gerekiyor ve böylece arazi bir sonraki mevsime hazırlanıyor.
Fakat Güney Asya'da böyle bir uygulama çok yaygın değil.
Onun yerine ve daha ucuz olsun diye, araziler yakılıyor.
Bazen de, yine ucuz bir yöntem diye, ağaçları da ateşle yakıyorlar.
Neden mi? Yine büyük şirketlerin kârları için.
Küresel iklim dengesi için mutlaka gereken Yağmur Ormanlarının yerine üstünden para kazanılacak yağ hurma ağacları yerleştiriliyor.
Özellikle son yıllarda milyonlarca hektar Yağmur Ormanı yok edilerek çok miktarda bitki ve hayvan türünün yaşam alanı yıkıldı.
Elbette, yangınlar kontroldan çıkınca felaket oluyor.
İşte bu sene hava ve toprak çok kuru olunca her şey daha kötü oldu ve yangınlar afet yönetim timleri tarafından bile söndürülemeyecek bir hale geldi. Bu kuru havanın sebebi de, yine küresel iklimdeki oynamaların sonucu olan "El Nino".

Kârın maksimize edilmesi

Her şey çok açık değil mi? Suçlular, sırf kısa vadeli kârını düşünen toprak sahibi kapitalistler. Fakat, bu bireysel bir kötü huy olarak görülmemeli. Kapitalist üretim biçimin mantığı bunu gerektiriyor.
Marx'ın yazdığı gibi: "Kapitalist üretim, tekniği ve toplumsal üretim süreçlerinin birleşmesini, ancak, bütün zenginliğin iki kaynağını, toprağı ve işçiyi kurutarak ilerletir." İşte, aynen öyle oluyor.

DÜNYA

Yeni "Strateji Belgesi" retoriği yumuşatılmış ve "yeni" tehditlerle donatılmış Bush-Doktrininden başka bir şey değil.

ABD militarizminin yeni strateji belgesi

2015 Strateji Belgesi, ABD silahlı güçlerinin "uluslararası sınırları askeri şiddet yoluyla değiştirmeye çalışan revizyonist devletler" olarak nitelendirilen bağımsız ülkelere karşı daha güçlü konumlandırılmalarını ve aynı zamanda dünyanın muhtelif bölgelerini tehdit altına sokan "şiddet kullanan aşırı örgütlere" karşı daha sert tedbirleri uygulamaya sokmalarını öngörüyor.

Murat ÇAKIR

(1. sayfadan devam)
Örneğin son 10 yıl içerisinde yayınlanan belgelerde ABD silahlı güçlerinin hedefi olarak genellikle "terör örgütlerine" dikkat çekilirken, şimdi ana hedef olarak ABD normlarına uymayan ve ABD'nin öncü rolünü kabul etmek istemeyen bağımsız devletler ön plana çıkartılıyor. Burada hakim olan anlayış, bir ülkenin hükümranlığının ancak ABD normlarına uyması koşuluyla kabul edilebileceği ve ABD'nin, dünyanın tek öncü gücü olarak çıkarlarını askeri şiddet kullanarak kollamasının, tarihsel, hatta tanrının tanıdığı bir "hak" olduğu yaklaşımıdır.

ABD devlet aklı

Bu yaklaşım çerçevesinde de, ABD'nin tüm potansiyel rakiplerini alt edene kadar, her türlü aracı, yani işgalleri, rejim değişikliği ve iç savaş kışkırtıcılığı vb. gibi müdahaleleri kullanmakta kararlı olduğu mesajı verilmektedir. O açıdan belge, ABD devlet aklı olan "Wolfowitz Doktrininin" ve dünya çapında hegemonya kurma hedefinin hâlâ geçerli olduğunu kanıtlıyor.
Belgenin önsözünü kaleme alan ABD Genelkurmay Başkanı Martin E. Dempsey, yazısına "küresel güvenlik durumu, 40 yıllık hizmet yaşamımda gördüğüm en hesaplanamaz durumdur" diye başlıyor. Ve, son Strateji Belgesinin 2011'de yayınlamasından bu yana, "küresel düzensizliğin" aşırı derecede arttığını, ama aynı sürede ABD'nin "askeri üstünlüğünün bazı bölgelerde küçüldüğünü" vurgulayarak, ABD halkını yeni savaşlara hazırlıyor. ABD'nin güvenliğinin aynı anda hem münferit olarak bazı devletler, hem de »devlet dışı grupların uluslararası ağları« tarafından tehdit edildiğini iddia eden Dempsey, şöyle devam ediyor:
"Geleceğin ihtilafları daha hızlı ortaya çıkacak, daha uzun sürecek ve daha yüksek teknolojik gereksinimleri zorunlu kılacaklar. (...) Daha öncekileri ihmal etmeden, yeni tehditlere daha çabuk reaksiyon gösterebilme durumuna gelmeliyiz. (...) ….Devletlere ve devlet dışı tehditlere karşı uygulanacak askeri şiddet tedbirleri arasındaki ayrıma özel bir önem verilecektir. (...)Gerçi daha zor geçecek bir geleceğe hazırlanmalıyız, ama ülkesine hizmet edecek, alışılmamış bir yaşam sürdürecek ve yurttaşlarını savunacak yeterli sayıda genç ABD'linin olduğuna güvenebiliriz.

2015 streteji hedefi

….Silahlı güçlerimiz dünyanın en iyi yönetimine ve en donanımlı teçhizatına sahip olmalıdırlar. 2015 Stratejisi bu hedefi gerçekleştirecektir."
Evet, ABD emperyalizminin en gerici, en saldırgan ve en militarist temsilcisi olan askeri-sınai kompleksin amaç ve hedefleri herhalde ancak bu kadar net açıklanabilirdi.
2015 Strateji Belgesi, ABD silahlı güçlerinin "uluslararası sınırları askeri şiddet yoluyla değiştirmeye çalışan revizyonist devletler" olarak nitelendirilen bağımsız ülkelere karşı daha güçlü konumlandırılmalarını ve aynı zamanda dünyanın muhtelif bölgelerini tehdit altına sokan "şiddet kullanan aşırı örgütlere" karşı daha sert tedbirleri uygulamaya sokmalarını öngörüyor.
Özellikle «potansiyel düşman devletleri caydırmak, sınırlamak ve gerekirse onlarla savaşmak için» müttefiklerle ve partner ülkelerle olan işbirliğinin derinleştirileceği vurgulanıyor.

Dozaj yükseliyor

Devlet dışı "aşırı örgütleri" "geri püskürtme, nötralize etme ve yok etmek için" çeşitli kurulmuş ve kurulacak koalisyonların daha etkin kullanılması ve "müttefiklerimiz ve partnerlerimizden oluşan küresel ağın" güçlendirilmesi talep ediliyor. Ve bu "entegre stratejinin" başarılı olabilmesi için, dünya çapında "senkronize operasyon yetisinin kazanılması", askeri güçlerde reformların gerçekleştirilmesi ve kapasitelerin bütünleştirilerek, ihtilaflarla "namağlup bir biçimde" mücadele etme kararlılığının "cümle aleme" kanıtlanması isteniyor.
ABD emperyalizmi kendi koyduğu, ama "uluslararası" diye lanse ettiği kurallara uymayan, boyunduruk altına alınmayı kabul etmeyen ve hükümranlıklarından vazgeçmeyen devletleri, "uluslararası düzenin" ve böylelikle doğrudan ABD'nin düşmanları olarak deklare ediyor; silahlı güçlerini "bu düşmanları yok etmeye" hazırlıyor.
Aslına bakılırsa, yeni "Strateji Belgesi" retoriği yumuşatılmış ve "yeni" tehditlerle donatılmış Bush-Doktrininden başka bir şey değil. Ama buna rağmen saldırganlığı daha rafine.

Pentagon her köşede tehdit görüyor

"Ulusal güvenlik" gerekçesi sadece dünya çapındaki emperyalist saldırganlığın değil, ülke içerisindeki sömürünün katmerleştirilmesinin, demokratik, sosyal hakların kısıtlanmasının da bir gerekçesi olarak işlev görmektedir.

Pentagon her köşede tehdit görüyor: bağımsız devletler, teknolojik gelişme, siber dünya, kaynak kıtlığı, demografik gelişmeler, göçler, kültürel farklılıklar, ekolojik felaketler, terörizm, serbest ticaretin engellenmesi, çözülen devletler vs.
Paranoyaklığa yakın bu tehdit söyleminin ardında yatanın, ABD emperyalizminin hegemonik üstünlüğünü koruma kaygısından başka bir şey olmadığı açık.
"Asimetrik, teknolojik ve önleyici savaşlar" ile bu konumunu korumak isteyen ABD emperyalizmi, «ulusal güvenlik çıkarları» kisvesi altında, iç ve dış politikasını, iktisat politikasını ve tüm gizli servislerini bu militarist doktrinin hizmetine sokmak istiyor.

"Ulusul güvenlik" gerekçesi

"Ulusal güvenlik" gerekçesi sadece dünya çapındaki emperyalist saldırganlığın değil, aynı zamanda ülke içerisindeki kapitalist sömürünün katmerleştirilmesinin, demokratik ve sosyal hakların kısıtlanmasının da bir gerekçesi olarak işlev görmektedir.
ABD egemen sınıfı kendi halkına hastaneler, okullar vb. gibi sosyal kurumlar ve öğrenim, sağlık, insan onuruna uygun konut gibi yaşamsal gereksinimlere engelsiz ulaşımın sağlanması için devletin parası olmadığını telkin ediyor. Ama aynı zamanda, dünya lideri kalabilmek için silahlanmaya ve ordunun modernleştirilmesine, savaşlara ve işgallere daha fazla para harcanması, daha çok genç insanın muharebe alanlarına sürülmeleri gerektiğini de söylüyorlar.
Stratejik Belgede bunun da gerekçesi hazır:
"ABD, büyük teknolojik üstünlüğü, bağımsız enerji tedariki, istikrarlı ittifakları ve partnerlikleri ve umut verici demografik gelişmesiyle dünyanın en üstün askeri gücüdür. Ancak bu üstünlük tehdit altındadır. (...)
…Düşmanlarımızın teknolojik gelişmeleri, caydırma yetimizi, ihtilaf yönetimimizi ve kararlarımızın hareket alanlarını her geçen gün daha da sınırlamaktadır. Bu nedenle, üstünlüğümüzü kaybetmemek için olağanüstü çabalar sarf etmemiz gerekiyor."

Militarizmin saldırganlığı

Ancak bu sözleri bir itiraf olarak da okumak olanaklı. Emperyalizm öyle sanıldığı gibi mutlak güce sahip değil.
Ekonomik krizler, emperyalist güçler arası kimi zaman derinleşen çelişkiler, işbirlikçi ülkelerin burjuvazilerinin kendi başlarına buyruk davranmaları ABD'yi zorluyor.
Ama en önemlisi, Rojava örneğinde görüldüğü gibi, emperyalist planları altüst eden direniş olanakları emperyalizmin hareket alanlarının genişlemesini engelliyor.
ABD militarizminin saldırganlığını artırmak istemesinin temel nedenlerinden birisi de bu.

Portekiz'de yönetim krizi: Sol çıkış yolunda mı?

Şayet Portekiz'de sol bir hükümet kurulabilirse, er veya geç AB ve Eurogrup ile karşı karşıya gelecek ve o zaman gerçek görevi başlayacak.

Max ZIRNGAST

Euro krizinden ağır darbe alan Portekiz'de 4 Ekim'de sandığa gidildi. "Portekiz İleri" adlı ve Başbakan Coelho liderliğindeki sağ blok %12 civarında oy kaybetmesine rağmen %38,6 oranında oy alıp birinci parti oldu, ama tek başına hükümet kuracak güce de ulaşamadı.
Sosyal-demokrat kimlikli Sosyalist Parti (SP) ise, %32,3 oy oranıyla ikinci parti oldu.
SP, Sol Blok (SB), Komünist Parti (KP) ve Yeşillerin yer aldığı Demokratik Birlik Koalisyonu (DBK) ile ittifak yaparak merkez-sol/sol bir hükümet kurulabilirdi.

"Euro ve NATO karşıtı partiler"

SP Genel Sekreteri Costa, sağcı partiyle koalisyonu reddedip SB ve KP ile hükümet kurmayı planladığını açıkladı. Ancak, muhafazakar Cumhurbaşkanı Passos, yine de sağcı Coelho'ya hükümet kurma görevini verdi ve "Euro ve NATO karşıtı partiler hükümette yer alamaz" diye açıklama yaptı. Bu sözler tabii ki SB ve KP'nin politikaları üzerine söylenmişti. Ve, bir kez daha görüldü ki, Avrupa'da demokrasi, bir oyunun parçası olmaktan çıkıp ta egemen sınıflar ve sermaye için bir tehlike haline geldiği anda önü kesilmek istenecektir.
30 Ekim'de sağcı bir azınlık hükümeti kuruldu.
Ama sol partiler arasında görüşmeler devam etti ve 10 gün sonra Passos'un oyununu bozan sol partiler mecliste güvenoyunu vermeyerek Coelho'nun hükümetini düşürdü.
Şu an ne oluyor?Aslında iki ihtimal var: Cumhurbaşkanı Passos ya sol hükümeti kabul edecek ya da tekrar yapılacak olan seçime kadar ülkeyi yönetmesi için geçici bir teknokratlar hükümeti kuracak.

Kemer sıkma politikası

Peki, yaşanan krizin arkasında neler var? AB'nin Güneydeki bütün periferi/çevre ülkeleri gibi, Portekiz'de son yıllarda çok sert bir kemer sıkma politikası yaşadı. Bu politikayı yürüten siyasi güç Coelho'nun sağ hükümetiydi. Zaten Euro krizi öncesinde de yoksul olan Portekiz'in durumu, kemer sıkma politikaları nedeniyle daha da fenalaştı.
%12 olan işsizlik oranı aslında sadece kağıt üzerinde. Ancak hakikat iki önemli noktayı daha içeriyor: birincisi, işsizlik oranı yaklaşık 500 bin insanın ülke dışına göç etmesine rağmen hala %12 civarında. İkincisi, mevcut istihdamın içler acısı koşulları. Meseleye bu noktadan yaklaşınca, Portekizlilerin %55›inin işsizlikten ya da prekar istihdamdan muzdarip olduğunu görüyoruz. SP, SB ve KP'nin ortaya koyduğu anlaşma ise, bu siyaseti tamamen reddediyor: Özelleştirilmer- özellikle de Lizbon ve Porto›daki toplu taşımanın özelleştirilmesi - derhal durdurulmalı, suyun kamusal mal niteliği korunmalı, asgari ücret derhal ve 1 Ocak 2017›ye kadar geçerli olacak şekilde 557Euro›ya, daha sonra da 2019›a kadar geçerli olacak şekilde 600 Euro›ya yükseltilmeli, ücretli çalışanları sosyal katkı payları azaltılmalı, esnekleştirme-güvencesizleştirme politikalarıyla mücadele edilmeli, toplu pazarlık modeli tekrar uygulamaya geçirilmeli, konutlardaki zorla tahliyeler engellenmeli ve elektriğin fiyatında indirime gidilmeli.

Bir adım ileri, ama...

Bu programı elbette ki kemer sıkma politikaları karşıtı, emeği güçlendirmek istiyor. Fakat, Yunanistan'da gördüğümüz gibi, böyle bir programı Euro bölgesinde uygulamak bugünkü koşullarda mümkün gözükmüyor. 2011'den itibaren sağ hükümet tarafından AB ile yapılan anlaşmalar, böylesi bir refah devleti programına izin vermez.
Şimdi, eğer Cumhurbaşkanı sol bir hükümetin kurulmasına «izin» verirse, er veya geç AB ve Eurogrup ile karşı karşıya gelecek ve o zaman gerçek görevi başlayacak.

DÜNYA

CENK AĞCABAY

Bölgesel savaş derinleşiyor.

Savaş tehdidi büyürken…

ABD, NATO ve Batılı emperyalistler, tabii ki Tayyip Erdoğan gibi taşeron fedaileri varken bir adım geride duracaklar, duruyorlar da. Kestaneyi ateşten başkasının elleriyle alma ustası olan Batılı emperyalistler, şimdilik esas olarak taşeronları kullanıyorlar.

Türk Hava Kuvvetleri'nin, Rus Hava Kuvvetleri'ne ait bir uçağı 24 Kasım 2015 sabahı Suriye sınırında düşürmesiyle, çok ağır sonuçlar doğurabilecek, belki de dünyayı hesap edilemeyecek büyüklükte bir yıkımla karşı karşıya bırakabilecek bir savaşın her an patlayabileceği gerçeği bir kez daha gözler önüne serildi.
Çok değil, birkaç hafta önce aynı tehlike Güney Çin Denizi'nde baş göstermişti.
Rus uçağının düşürülmesinden bir süre sonra, Guardian'ın diplomasi editörü Julian Borger'e göre, Erdoğan bir süredir Rus hava saldırıları ve Suriye Ordusu'nun kara saldırılarına maruz kalan Türkmenler nedeniyle ciddi basınç altındaydı. Türkmenlerin bu saldırılardan korunması konusunda oluşan basınç da Türk hava sahasını ihlal eden Rus uçağının düşürülmesine yol açmıştı.
Guardian'da Keir Giles'e göre, Ukrayna'daki faaliyetlerinden sonra, hava sahası ihlali konusunda ortaya hangi kanıtı koyarsa koysun Putin'e kimse inanmazdı.

ABD görüşmeleri

Fransa Devlet Başkanı Hollande ile görüşmesinden sonra konuya ilişkin açıklama yapan Obama'ya göre, Türkiye'nin kendi hava sahasını koruma hakkı vardı, ancak Türkler ve Ruslar birbiriyle konuşmalı, gerilimin tırmanmaması için iletişime geçmeliydi.
Ancak diyordu Obama, bu olay Rusya'nın Türkiye sınırlarının çok yakınında devam ettirdiği ve IŞİD'i değil, ılımlı muhalifleri hedef alan operasyonlarıyla bağlantılıdır ve bu ılımlı muhalifler sadece Türkiye tarafından değil başka bir dizi ülke tarafından da desteklenmektedir ve Obama Rusya'ya bir de öğüt veriyordu: "Eğer Rusya bütün enerjisini IŞİD'e harcarsa riskler azalır."
Financial Times'ın bir Pentagon yetkilisinden aktardığına göre, Rusya, Suriye'de terörizme karşı savaştığını iddia ediyordu, ancak kuzey-batı Suriye'deki isyancılara dönük saldırılarına bakıldığında başka hedeflere sahip olduğu, esasen Esad yönetimini güçlendirmek istediği anlaşılıyordu.
Rusya'nın Suriye'deki askeri operasyonları başladığı ilk günlerde konuyu değerlendiren Obama, Rusya'nın çok riskli bir adım attığını ve hiç hesapta olmayan ağır bedeller ödeyebileceğini söylemişti.
Obama bunların neler olduğu konusunda herhangi bir açıklama yapmamıştı, ancak ABD ve İngiliz basınında Rus sivillere dönük İslamcı terör saldırılarının artmasından Rusya'nın büyük çaplı askeri kayıplar vermesine, zaten sıkışmış Rusya ekonomisinin üzerine yüklenecek savaş masraflarının yaratacağı hoşnutsuzluklara bir dizi olasılık sıklıkla dile getirilmişti.

Mısır'da düşürülen uçak

Mısır'da düşürülen yolcu uçağı ve yaşamını kaybeden iki yüzün üzerinde sivil Rus yurttaşı karşısında Batı'nın tutumu neredeyse "Kendi düşen ağlamaz, biz uyarmıştık?" kıvamındaydı.
Bir IŞİD bombası nedeniyle yaşamını kaybeden iki yüzün üzerindeki sivil karşısında dünyadaki sessizliği, Batı basınındaki sessizliği hatırlıyor musunuz?
Rusya'nın Suriye'deki askeri operasyonları, Batılı emperyalistlerin bölgesel uşakları aracılığıyla yürüttükleri örtülü savaşın gerçek boyutlarının iki ay içinde büyük ölçüde görününür olmasını sağladı. IŞİD'in en büyük gelir kaynağı olduğu bilinen petrol tankerlerinin bir yıldır ABD öncülüğündeki koalisyonun hedefi olmadan petrolü taşımaya devam ettiklerini ve petrol paralarının IŞİD'in kasasına akmayı sürdürdüğünü dünya bu operasyonlar sayesinde öğrendi.

Rus operasyonları ardından

Alevi katliamlarından sorumlu Fetih Ordusu adlı çetenin silah, para ve mühimmatının ABD tarafından bölgesel taşeronları aracılığıyla karşılandığı, bu operasyonlarla gözler önüne serildi.
Batılı emperyalistlerin gizli servisleri aracılığıyla örtülü operasyonlarla gerçekleştirdikleri Suriye'deki cihatçılara silah, para ve istihbarat desteğinin boyutları Rusya'nın operasyonları aracılığıyla görünür oldu.
Suriye'de cihatçılarla beraber savaşan Türk faşistlerinin Tayyip Erdoğan ve Obama tarafından bugün bir kez daha "ılımlı muhalif" olarak sunuluşu, Suriye'de yıllardan beri yaşanmakta olanları özetler niteliktedir.
Geçtiğimiz Ağustos ayında görünür hale gelen ABD ve Türkiye'nin Suriye'de hazırlandıkları yeni girişimlere, sonbaharda Suriye'ye büyük çaplı askeri müdahale ile yanıt veren Rusya, fiili bir güvenli bölge oluşturarak olası hamlelerin önünü kesmişti.
Rusya'nın askeri müdahalesi belirli sonuçlar yaratmış ve Suriye Ordusu bir süredir sahada bazı başarılar elde etmeye başlamıştı.
Rusya'nın askeri müdahalesi, hem sahadaki askeri denge hem de politik ve sosyal-psikolojik açılardan önemli etkiler yaratıyordu. İran'ın da arkasında durduğu bu gelişmeler, Viyana'da düzenlenen politik görüşme süreçlerine uzanmıştı.

Sürecin bu yönde akması, Suriye'deki savaşı beş yıldır her türlü yöntemle sürdüren Batılı emperyalistler ve onların bölgesel taşeronları açısından açık bir yenilgi anlamına gelecekti.
Rusya'nın Suriye müdahalesinin başlangıcında büyük gürültü koparan Batılı merkezler, herhangi somut bir karşılık verememişti.
Fransa yönetimi, geçtiğimiz yaz Putin'i eli kanlı diktatörü korumakla suçlamış, Ağustos ayında, anlaşması önceden yapılmış helikopter taşıyıcıları Rusya'ya satmaktan Suriye'deki diktatöre desteği yüzünden vazgeçip, Mısır başkanı "demokrat" Sisi'ye satma kararı almıştı.
Ancak aynı Fransa yönetimi, Paris Katliamı'nın ardından Rusya ile IŞİD karşıtı askeri işbirliği konusunda adım atma yönünde harekete geçmiş, Hollande yaptığı açıklamada ilk kez, "Suriye'de düşmanımız IŞİD'dir" demişti.
Fransız ve Rus askeri güçleri Akdeniz'de geçtiğimiz günlerde ilk kez istihbarat paylaşmaya başladılar. İsmi verilmeyen bir Fransız yetkilisinin dile getirdiği gibi, Fransızlar tıpkı ABD'liler gibi çok dikkatli ve sınırlı bilgi paylaşıyor olsalar da…
Gerek Batı basınında konunun yansıtılış biçimine, gerekse de Batılı ülke yöneticilerinin açıklamalarına bakıldığında, Türkiye'nin konuya yaklaşımı, tezleri ve argümanlarıyla ciddi bir özdeşlik söz konusudur.

"Ilımlı muhalifler"

Obama'nın açık bir biçimde ifade ettiği gibi, Eğer Rusya bu güçlere değil enerjisini IŞİD'e yöneltirse, "bu tip riskler azalır". Bunun anlamı, Rusya, ABD'nin çizdiği ve istediği çizgiye girmezse bu riskler artarak devam edecektir.
"Ilımlı muhalifler"e son iki ayda Rusya'nın müdahalesiyle nedeniyle arttırılan silah ve mühimmat desteği daha da artacak, salt bunlarla sınırlı olmayan yeni tehditler de ortaya çıkacak, Rusya kendini Afganistan savaşının yeni versiyonunun içinde bulacaktır.
Türkiye'nin tetikçiliğini yaptığı bu provokasyonun kaynağı Suriye sürecinde yaşanan askeri ve politik gelişmelerdir; ABD, NATO ve Batılı emperyalistler, tabii ki Tayyip Erdoğan gibi taşeron fedaileri varken bir adım geride duracaklar, duruyorlar da. Kestaneyi ateşten başkasının elleriyle alma ustası olan Batılı emperyalistler, şimdilik esas olarak taşeronları kullanıyorlar.
Ancak asıl gözden kaçırılmaması gereken nokta, Tayyip Erdoğan'ın bu provokasyonu bile, ancak gelişmiş yeni nesil ABD savaş uçaklarının İncirlik'e inmesinden birkaç hafta sonra yapabilmiş olmasıdır.
ABD'li bir yetkili, İncirlik'e uçaklarının inmesinin ardından sorulan bir soruya, bu uçakları Türkler istediği için buraya getirdik demişti. ABD'nin yeni nesil gelişmiş savaş uçakları, herhalde "IŞİD tehdidi" için gelmemişti.
Bu uçakların kimin için neden geldiğini herkes biliyordu ve bunları getirmek aynı zamanda bir irade beyanıydı da.
Bu provokasyon, İncirlik'e inen ABD uçaklarıyla beyan edilen iradenin yarattığı ilk sonuçtur…
Bölgesel savaş derinleşmektedir, bölgede büyük bir yıkıma yol açacak bir savaş olasılığı giderek büyümektedir…

Paris Katliamı: Fransa'nın 11 Eylül'ü

Suruç ve Ankara katliamları AKP merkezli Türk devletinden ne kadar bağımsızsa, Paris katliamları da Fransız devletinden o kadar bağımsızdır.

IŞİD Paris'teki katliamı üstlendi. Avrupa'nın 11 Eylül'ü olmaya aday bu büyük katliam sonrası açıklama yapan Fransa devlet başkanı Hollande, "Üç günlük yas ilan edildiğini, saldırıların 'savaş nedeni' olduğunu söyledi. Hollande, "ulusal güvenlik önlemlerini en üst düzeye çıkardık ve IŞİD barbarları saldırılarının karşılığını, içeride ve dışarıda, her yerde alacaklar." dedi.
Hollande'nin açıklamalarının, dönemin ABD Başkanı Bush'un 11 Eylül saldırıları sonrası yaptığı açıklamalarla benzerliği son derece dikkat çekici idi.

Charlie Hebdo ardına

Ocak ayında yine Paris'te gerçekleşen Charlie Hedbo saldırısından sonra Fransa'nın Ortadoğu politikalarında hiçbir değişim yaşanmamış; Fransa, Suriye'de rejim değişikliği yönünde aktif faaliyetlerini sürdürmüş, silah üreticilerinin uşağı Hollande, Körfez Krallıkları'na yeni silahlar satmak için Körfez Kralları'nın kapısını aşındırmıştı.
Suudi Kralı da geçtiğimiz yaz tatilini yaklaşık 1000 kişilik maiyetiyle birlikte Fransa'nın Akdeniz sahilinde geçirmişti.
Hollande Başkanlık Sarayı'nda yaptığı açıklamada, saldırıların "yurtdışında hazırlanıp organize edildiğini, içeriden de destek gördüğünü" söyledi.
Fransız polisi, saldırganların birinin üzerinde Suriye pasaportu buldu.

"Sürekli savaş"

Fransa egemenlerinin, bu trajediyi kendileri açısından bir fırsata dönüştürmeye çalışacakları ilk tepkilerinden anlaşılıyor.
Egemenlerin, büyük ölçüde kendilerinin yarattığı koşulların ürünü olan katiller tarafından katledilen masum Fransızların bedelini Ortadoğu'nun masum insanlarına ödetmek yönünde kararlı oldukları belirginleşiyor.
Paris Katliamı özellikle Avrupa'da çok önemli bir dönemeç noktasına işaret ediyor. Avrupa'nın birçok ülkesinde son yıllarda önemli bir gelişme gösteren ırkçı ve İslamofobik hareketlere ciddi yakıt sağlayacak olan bu katliam, Avrupa siyasetinde ırkçılığın, İslamofobinin daha geniş bir zemin kazanmasına yol açacak.

Yasal yenilikler

Charlie Hedbo sonrasında yapılan yasal düzenlemelerle, Fransız güvenlik örgütlerinin halkı dinleme ve izlemesi hukuksal bir temel kazanmıştı. Ancak anlaşılıyor ki, güvenlik örgütlerinin kazandığı "dinleme ve izleme özgürlüğü" IŞİD'in eylemlerinin engellemede bir işe yaramıyor.
Charlie Hedbo katliamı sonrasında da, Fransız Gizli Servisi'nin katliamın sorumluları olan Kuaşi kardeşleri uzun bir süre izlediği, ancak saldırıyı engelleyemediği ifade edilmişti.
Dönemin İçişleri Bakanı Sarkozy 2005'te polislerden kaçarken ölen iki göçmen genç nedeniyle banliyölerde ayaklanan Parisli göçmen emekçiler için, "sıfır tolerans göstereceğiz, ayak takımını caddelerden temizleyeceğiz" demişti.
Paris Katliamı sonrası yaptığı yeni açıklamada ise, Uluslararası Koalisyon'un IŞİD'le savaşını yetersiz bulduğunu ifade edip, "teröre karşı topyekün savaş" çağrısı yaparken iç düşmanlara karşı savaşın önemini vurguluyor.
Charlie Hedbo katliamında olduğu gibi, Fransız güvenlik örgütlerinin tek başarısızlığı Suriyeli göçmenler arasına sızmış "teröristler"i tespit edememek değil. Habere göre, Bataclan'da öldürülen Fransız pasaportlu saldırganlardan birisi Fransız anti-terör birimlerinin yakından tanıdığı bir isimdir.
Financial Times'ın etkili yorumcusu Philip Stevens soruyor, "Acaba bu Fransa için, kişisel özgürlük ve kolektif güvenlik arasındaki dengeyi düzenleme zamanı mı?"
Yani yapılan tüm gerici yasal düzenlemeler, yurttaşların 24 saatini gözetleme özgürlüğü bile yeterli bulunmuyor. "Kişisel özgürlük ve kolektif güvenlik dengesi"nden söz edilerek, örtük olarak, daha fazla gözetleme ve daha fazla dinleme talep ediliyor. Sanki gözetleme ve dinlemenin süreklileştirilmesi bu katliamları engellemiş gibi.
Paris Katliamı'nın gerisinde, 2005'te Paris'te yaşanan göçmen emekçi isyanından Libya ve Suriye'de dayatılan rejim değişikliği operasyonlarında Fransa'nın sahip olduğu "şahin" pozisyona uzanan bir çeşitlilik içindeki nedenler bütünü var.

"Medeniyetler çatışması" tezi

Bunlardan sadece birisine mutlaklık atfetmek gerçekliğin bütünselliğini kavrayamamak ve olan biteni egemenlerin çizdiği sınırlar içinde ele almak sonucunu doğuruyor.
IŞİD'in Paris'te gerçekleştirdiği katliamlar, en iyi Türkiye'de gerçekleştirdiklerine bakılarak anlaşılabilir.
Suruç ve Ankara katliamları AKP merkezli Türk devletinden ne kadar bağımsızsa, Paris katliamları da Fransız devletinden o kadar bağımsızdır.
Şimdi en önemli nokta, tüm bu yaşananların esas olarak çürümüş emperyalist-kapitalist dünya sisteminin yerkürenin her yanında ürettiği gericiliklerin ürünü olduğunu göstermektir.
Hollande ve Sarkozy'nin açıklamaları, "medeniyetler çatışması"nın bu kez Avrupa'dan start alacak bir "sürekli savaş" konsepti içinde devreye sokulacağının tüm işaretlerini veriyor. Avrupa'dan Ortadoğu'ya uzanacak "sürekli savaş"ın ilk cephesinde hedef Avrupa'ya gelen ve gelecek olan göçmen emekçiler olacak.
Paris Katliamı'ndan kısa bir süre sonra Paris'te bir göçmen kampının yakılması, Avrupa'da "sürekli savaş"ın bürünebileceği biçimlere örnek oluşturuyor.
Paris Katliamı'nın doğurabileceği bir diğer önemli sonuç, Suriye'de odaklanan Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesi sürecinin daha da hızlanması olacaktır.
Kullanım süresi dolan IŞİD'in sahneden çekilirken çok daha fazla gürültü çıkarıp, daha fazla kan dökmesi kuvvetle muhtemeldir ve Türkiye'deki Kürt hareketi ve sosyalist odaklar yine hedef alınabilir.
Evet bu Avrupa'nın 11 Eylül'üdür ve bundan sonra Avrupa'da sosyal ve politik ilişkiler bu yeni temel üzerinde gelişecektir. Hiçbir şey öncesi gibi olmayacaktır.
Özellikle ekonomik krizden beslenen ırkçılık ve İslamofobi yeni boyutlar ve yeni gelişme kanalları kazanacak ve siyasi süreçlerde daha belirleyici bir konum elde edecektir.

GENÇLİK

Zalimler hiç heveslenmesin, kavgayı büyüteceğiz!

1 Kasım sonrası 'Üniversiteler nereye?'

Unutmayalım, bugün üniversiteler toplumsal muhalefetin nefes borularıdırlar. Ve bu itibarı bürokratik yollarla, seçim zaferleriyle değil; gençliğin devrimci enerjisi ve bitmeyen kavgasıyla elde ettik.

Ronay GÜLTEKÇE

AKP, 7 Haziran seçimleri öncesinde yaptığı türlü provokasyon ve katliam girişimlerine rağmen HDP'nin seçim zaferini engelleyememiş; dolayısıyla 13 yıllık iktidarı sarsılmıştı. Beklendiği gibiformaliteye dönüşen koalisyon görüşmelerinin ardından da tekrar seçim kararını netleştirmişti. Elbette bu normal bir seçim olmayacaktı.
7 Haziran sonrası süreçte; namlunun ucu Kürtlere ve sol-sosyalist güçlere çevrildi. Suruç'ta 33, Ankara'da 102 yoldaşımız canlı bomba saldırılarıyla katledildi. JİTEM artığı vahşi çeteler, Özel Harekât Polisi adı altında Kürt direnişinin can damarlarına salındı. Batıda yine iktidar eliyle organize edilen faşist çeteler tarafından HDP büroları yakıldı, sivil Kürt vatandaşların ev ve işyerleri saldırıya uğradı.
Bu süreçte sokaklarda ve üniversitelerde muhalif siyasetin kendisine alan yaratamadığını; iktidarın ise medya ve kolluk kuvvetleri aracılığıyla AKP iktidarını kitlelere tek çıkış yolu olarak dayattığını gördük. İşte bu şartlar altında seçime gidildi ve AKP bu şaibeli seçimi kazanıp yeniden tek başına iktidar oldu. HDP ise oy kaybına rağmen baraj üstünde kalmayı başardı.

6 Kasım'da ilk sinyaller…

Ortaya çıkan bu sonuç ile beraber herkesin sorduğu ortak soru: "Peki şimdi ne olacak?"Gelin bu soruya bir küçük ek yapıp yüzümüzü kendi alanlarımıza çevirelim: "Peki üniversitelerde neler olacak?".
AKP 13 yıllık iktidarı boyunca kampüslerde neo-liberal, gerici ve faşist politikalarıışler kıldı. Hem akademisyenlerden hem de öğrencilerden saldırılarını hiç eksik etmedi. Bu seçim sonrası da bunlardan vazgeçmeyecekleri konusunda hemfikiriz. Ancak yeni dönem, yeni koşulları ve yeni hamleleri de beraberinde getirecektir.
Geçtiğimiz hafta 6 Kasım YÖK protestolarında gördük ki, öğrenci muhalefetini bastırmak için polis kampüslere mesken kuracak artık. Senelerdir dillendirilen, "polisin üniversitelerde kalıcı hale gelmesi" öyle görünüyor ki hayata geçirilmeye çalışılacak.

Sermaye yeni arayışlarda!

Neo-liberal politikaların uygulanması konusunda YÖK ve Rektörlükler ilerleyen süreçte tabela kurumlarına dönüşebilirler. İktidar zaten içini boşaltıp yandaşlarla doldurduğu bu kurumları es geçip politikalarını üniversitelerimize doğrudan dayatabilir ya da burada alternatif kurumlar devreye sokulabilir.
Bu konuda Ekonomi Bakanı'nın geçtiğimiz günlerde sermayeye yaptığı çağrı ve kullandığı ifadeler de bu olasılığı işaret ediyor. Nihat Zeybekçi:" Üniversitelerin özel sektöre yeteri kadar destek verdiğini söyleyemeyiz. Aslında Yüksek Öğretim Kurulu'nda (YÖK) özel sektörden de temsilcilerin yer alması gerekir. O zaman gerçek anlamda üniversite-sanayi işbirliği gündeme gelebilir."
Bu gelişmeler akademisyenler ve özellikle öğrenciler için yeni bir sürecin habercisi. İktidar sırtını dayadığı yüzde %49'luk oya yaslayarak saldırılarını derinleştirmek isteyecek. Kampüslerin polis ablukasına girmesinin önüne geçmek ve sermayenin çeşitli bürokratik yollarla üniversitede etkinliğini arttırmasını engellemek en güncel görevlerimiz olarak karşımızda duruyor.

Kavgayı büyüteceğiz!

Elbette bunun yanında kampüslerde seçim sonrası oluşabilecek duygusal-apolitik savrulmaların önüne geçmek, tüm öğrencileri saldırılarla yüzleştirmek ve direnişe çağırmak, bu sürecin bir başka hassas noktası.
Unutmayalım, bugün üniversiteler toplumsal muhalefetin nefes borularıdırlar. Ve bu itibarı bürokratik yollarla, seçim zaferleriyle değil; gençliğin devrimci enerjisi ve bitmeyen kavgasıyla elde ettik. Zalimler hiç heveslenmesin, bu kavga büyüyerek devam edecek!

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma Ağı kuruldu.

Sıra arkadaşın tutuklu haberin var mı?

Özgürlüğün ve adaletin karanlığa gömülmeye çalışıldığı bu süreçte, sıra arkadaşlarına, öğrencilerine ve çocuklarına sahip çıkanlar Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma Ağı'nı (TÖDA) kurdu.

Utku ŞAHİN

7 Haziran›da yaşadığı yenilgiyi tersine çevirmek isteyen AKP rejimi, katliam, baskı ve yıldırma politikaları ile halklara savaş ilan etti. Suruç ve Ankara›da bombalı saldırılarda yüzlerce canımızı yitirdik. Özyönetim ilanlarının olduğu illerde de, çok sayıda Kürt yaşamını yitirdi.
İktidara geldiği günden itibaren yargı, MİT, polis ve medyayı adım adım kendi hegemonya alanı içerisine alan AKP rejimi, 2011 yıllarında uyguladığı tutuklama dalgasını tekrar başlatmak için hazırlıklara girişmiş durumda.
Başlatılan cadı avı ile birlikte muhalif kesimden çok sayıda kişi çeşitli bahanelerle gözaltına alındı. Çoğunluğu üniversite öğrencisi olan, ancak araların da lise öğrencilerinin de olduğu yüzlerce genç tutuklandı.
Dört duvar arasına sıkıştırılıp ''etkisiz'' hale getirilmeye çalışılan üniversite gençliği, Saray'ın hedefleri arasında daima ön sıralarda. Gençliğin, dinamik ve kendine özgü sistem karşıtı muhalif duruşu ve Haziran isyanında açığa çıkan enerjisi, iktidarın korkulu rüyası.
Geçmişte poşu taktığı için ya da odasında Deniz Gezmiş posteri bulunduğu için veya saç modelini değiştirdiği gerekçesiyle tutuklanan arkadaşlarımız oldu. Bugün ise, Saray-İktidar karşıtı her türlü muhalif söylem tutuklanma sebebi sayılıyor.
Demokrasi ve özgürlük kelimelerinin, sadece kitaplardaki kelimeler olarak kaldığı mevcut düzende, göstermelik hukuk sisteminin de desteğiyle, ak-trollerin hedef gösterdiği kişiler hızlıca tutuklanabiliyor.
Henüz lise çağında olan, elleri kirli olduğu gerekçesiyle ''taş atmış olma ihtimali'' üzerinden tutuklanan arkadaşlarımız var. Liseli Kıvılcım üyesi Serdar Önen ise, başına gaz kapsülü atılarak çocuk yaşta katledilen İbrahim Aras için düzenlenen protesto eylemlerine katıldığı için tutuklanmıştı.

Hasta tutsaklar ölüme terk ediliyor!

Hasta tutsaklar için ise durum daha da vahim. Devlet tedaviyi koz olarak kullanıyor. Çok sayıda hasta tutsak tedavi imkanlarından faydalanamadığı gibi, durumları giderek kötüleşiyor. Silivri L tipi cezaevinde tutsak olan Bayram Yıldız'ın kalp ve damar hastalığı olduğu halde tedavi edilmiyor.
Özgürlüğün ve adaletin karanlığa gömülmeye çalışıldığı bu süreçte sıra arkadaşlarına, öğrencilerine, çocuklarına sahip çıkanlar, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma Ağı›nı (TÖDA) kurdu.
Tutuklu öğrencilerle dayanışmayı yükseltmeyi hedefleyen bu oluşum içerisinde, sivil toplum örgütleri, gençlik örgütleri, akademisyenler ve bağımsız bireyler bulunuyor.
Dışarıdan katılımın açık olduğu bu dayanışma ağı, çeşitli etkinliklerle hem tutsak öğrencilerle dayanışma sağlayacak, hem de adalet arayışlarında gereken hukuki desteği sağlayarak özgürlük kapılarını aralamaya çalışacak.

Yılgınlık yok mücadeleye devam!

Seçim sonrası kendisini gösteren yılgınlık havasına inat, bulunduğumuz her alanda gençliğin mücadelesini daha fazla yükseltmemiz gereken bir döneme giriyoruz.
TÖDA'ya, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma Ağı'na sen de omuz ver, özgürlük kapılarını beraber açalım.

Eğitimde özelleştirmenin yeni adresi:Temel liseler

Dershanelerin ve eğitim sisteminin çarpıklığı ve eşitsizliği, dershanelerin temel lise olmasıyla son bulmadı, daha da sert bir şekilde karşımızda.

Doğuş GENÇ

Türkiye'deki eğitim sisteminin bilim üretmekten uzak ve sermayeye hizmet eden işleyişi, yoksul halk çocuklarının nitelikli ve parasız eğitime ulaşmasını imkansız kılıyor.
İktidarın ideolojisini yeniden yeniden ürettiği liselerle, günün koşullarına uygun bir biçimde dizayn edilecek "teknik bir mesele gibi" sürekli oynanıyor. Çok değil geçtiğimiz yıl AKP ve cemaatin kürek savaşını ve bu savaşın liselere, dershanelere yansımasını yaşadık. Dershanelerin kapatılıp özel okullara dönüştürülmesi(dershaneler son 14 yılda 2 kat arttı) ve sonrasında yine güncel çıkarlarına uygun "temel lise" meselesinin gündemimize girmesi üzerinden pek zaman geçmedi.

Neo-liberalizmin eğitimdeki yansıması

Hükümetin asıl hedefinin dershaneleri kapatmak değil, kamu kaynakları ile özel öğretime teşvik etmek olduğu açıktır.
Devlet okullarındaki eğitimin gittikçe niteliksizleştiği bu süreçte, MEB bu zavallı durumu düzeltmek için hamle yapmak yerine, halktan toplanan vergileri özelleştirmenin adresi olan "Temel ve Özel liselere" aktarıyor.
Birçoğu "kar etmek" amacıyla kurulmuş, eğitim kurumu olmaktan çok birer "ticari işletme" işlevi gören özel okulların; kamu kaynakları ile desteklenmeye çalışıldığı açıktır.
Halktan toplanan vergilerin, kamu okulları için harcanmayıp, çeşitli yöntemlerle özel okullara aktarılmak istenmesi, kabul edilemez ve karşısında durulması gereken bir durumdur.
Birçok temel lisede, daha önceki yıllarda dershane olmasından kaynaklı fiziki ve niteliksel koşullar, okul statüsüne uygun değildir. Bir okulda olması gereken en temel özelliklerin dahi aranmadığı Temel Liseler; öğrencilerin niteliksiz eğitim aldıkları ve sınav odaklı eğitimin içine sürüklendiği adresler haline getirilmeye çalışılıyor.
Tüm toplumsal tabakalardan gençliğin buluştuğu liselerin, Devlet Liseleri, İmam Hatip Liseleri, Meslek Liseleri, Özel ve Temel Liseler şeklinde bölünmesi, sınıfsal anlamda toplumsal eşitsizliklerin yeniden üretilmesini kolaylaştırmayı amaçlıyor.
Parası olanların özel okulda, olmayanların ise devlet okulunda okuduğu o da yetmezmiş gibi, puan ortalaması yüksek olanların ve düşük olanların ise farklı sınıflarda olduğu bir bölünmeden söz ediyorum.

Bu da yetmiyor!

Özel Liselere maddi anlamda teşvik verilmekle yetinilmiyor.
Ek olarak, öğrencileri psikolojik olarak da yönlendirme söz konusu. Bir yıl içerisinde 230 bin öğrencinin her birine yaklasık 3000 tl maddi teşvik yapıldı. Teşvikler sonucunda, 11. ve 12. sınıfta okuyan birçok öğrenci sınav kaygısı ile kaydını temel liselere aldırmış ve aileler binlerce lira borcun altına girmek zorunda bırakılmıştır.

Eşit, parasız, bilimsel anadilde eğitim!

Şu an 3530 dershanenin 1500 tanesi temel lise olarak sözümona «eğitim» yapıyor.
Devlet yetkililerinin, ''dershaneleri kapatıyoruz, bundan sonra herkes eşit eğitim alacak.'' şeklindeki söylemlerinin yalan olduğunu açıkça görmekteyiz.
Dershanelerin ve eğitim sisteminin çarpıklığı ve eşitsizliği, bu dershanelerin Temel Lise olmasıyla son bulmadı, aksine daha da sert bir şekilde karşımızda duruyor.
Liselerin ticarethanelere çevirilmesine karşı sesimizi birleştiriyoruz. Sesimiz daha gür çıkacak: «Eşit, parasız, anadilde ve nitelikli eğitim talebini» daha da güçlü haykıracağız.

KADIN

Öfkemiz büyük, özgürlüğe yürüyüş kararımız kesin!

Kapitalizmin derinleşen krizi ve ataerki

Sizce de artık Gezi'de temelini attığımız kadın isyanının, duvarlarını örmeye geçmemiz gerekmiyor mu?

Meral ÇINAR

Tüm dünyada kapitalizmin çok yönlü krizinin derinleştiği, derinleştikçe köklerindeki ataerkil politikalara daha çok sarıldığı ve kadının bedeni ve emeği üzerindeki tahakkümün arttığı bir dönemde yaşıyoruz.
Evet, erkek egemen politikaların neredeyse tarihteki en vahşi ve katı yüzleriyle karşı karşıya olduğumuz; ama, bunun karşısında kadınların da öz savunmalarını yeniden geliştirdiği ve kadın isyanlarının nüveleriyle karşılaştığımız özel tarihsel bir dönemden geçiyoruz.
Bu dönem, kadınlar için savaş, cinayet, cinsiyetçilik ve tecavüzle ne kadar eş değerse, bir o kadar isyan zılgıtlarını da bağrında gizleyen bir özel tarihsel dönem.

Nasıl mı?

"Kamusal alanda" güvencesizlik, esnek çalışma saatleri ve düşük ücretlerle, sınırlandırdığı; "özel alanda" ise, her evi bir yan sanayi fabrikasına dönüştürdüğü emek politikaları sayesinde patlamaya hazır işçi kadınlarla...
Taciz ve tecavüzlerle bedenimizi tahakküm altına almaya çalışan, ne giyeceğimizden, nasıl davranacağımıza ve yüz ifadelerimizin biçimine kadar hayatımızın tüm yönlerine yayılan ve kadın bedenini aşağılayan politikalara öfkeli genç kadınlarla...
Kadın cinayetleriyle en temel hakkımız olan yaşam hakkımızı bile elimizden alan erkek egemenliğine ve onu meşrulaştırarak egemen erkeği koruyan yasalara; Hindistan, Meksika, Rojova'dan öz savunma pratikleriyle cevap veren kadınlarla...
İşte, tüm bu damarlardan hızla akan kan biz kadınların kalplerine pompalanıyor ve tüm dünyada dalga dalga yayılacak bir kadın isyanları döneminin ilk sarsıntılarını hissediyoruz. Orada kalmıyor, sokaklardaki adımlarımızla ve haykırışlarımızla biz de o isyanın işçiliğini yapıyoruz.

AKP ile bir dört yıl daha mı?

7 Haziran seçim sonuçlarından hemen sonra, Türkiye tarihinde seçilmiş en çok -96- kadın milletvekili ile mecliste oluşturulacak kadın komisyonlarını konuşuyor ve bunların nabzının sokaktaki kadın hareketleriyle ortak atması gerektiğini tartışıyorduk.
Çok uzun sürmedi, Erdoğan/AKP hükümeti, halkın iradesini yok sayıp, kanla, katliamla ve hileyle yeniden iktidara geldi. Şimdi ise, 82 kadın milletvekili ve kadın düşmanı AKP ağırlıklı bir meclisle yola devam edebilecek miyiz, onu tartışıyoruz.
1 Kasım'dan sonra, kadın düşmanı bütün politikaların artarak yayılacağını görmek zor değil.
Kadın cinayetleri 14 yıllık AKP iktidarı boyunca sürekli bir artış göstermişti, artmaya devam edecek.
Taciz ve tecavüz dili iktidarın zirvesindeki erkekler tarafından meşrulaştırıldı. O meşrulaştırmanın açtığı yol üzerinden, cinayet işleyen erkekler bile, "iyi hal" indirimleriyle yine erkeklerin koyduğu yasalar tarafından sürekli korunmaya devam edecek.
Toplumun muhafazakarlaşma süreci, daha sert dayatmalarla, daha ayrıntılara sızarak ve daha geniş bir alana yayılarak devam edecek.

Biz de kararlıyız direnmeye devam edeceğiz

"Onlardan" olmayanı "onlar" gibi davranmayanı ötekileştirip yalnızlaştırıyorlar ve her türlü zulmü reva gördüklerini de açıkça savunuyorlar.
"Başı örtülü kadına kelepçe takmaya utanmıyor musunuz" diyenler, başı açık kadınlara polisin yaptığı işkenceleri görmezden geldikleri gibi; kadınları başı kapalı olanlar/"ahlaklılar!" ve açık olanlar/"ahlaksızlar!" olarak karşı karşıya getiriyorlar.
Yaşam alanlarımızı daraltarak, biz "ötekileştirilen"/"kirletilen" kadınları da pes edip "dize, yola gelmeye" zorluyorlar.
Sorun zor, çözüm basit...
Yola mı geleceğiz yoksa özgürlüğümüze doğru yeni bir yol mu yapacağız?
Özgürlüğe uzanan yol uzun, yol zorlu ve aslında, kendi yaşam deneylerimizden iyi biliyoruz, yol sıkça uçurumların kenarından da geçen dik bir yamaç...
Ama, öfkemiz büyük ve özgürlüğe yürüyüş kararımız kesin!
Evet, yeni AKP dönemi biz kadınlara saldırıların yayılıp artacağı belli; peki, biz ne yapacağız?
Gezi'de Türkiye çapında bir kadın isyanının temelini atmaya başlamıştık; şimdi, toplumsal yaşamın tüm alanlarına yayarak, bu isyanın duvarlarını örmeye başlamak gerekmiyor mu?

Şiirli, tılsımlı ve ölümsüz kadınlara

Bu yazı öncelikle incelikli şair Gülten Akın'a ve teselli etmek yerine seninle acının tam ortasına dalan, sen dibe varmadan en dipte seni bekleyen kadınlar varsa çevrende eğer, o kadınlara adanmıştır pek sevgili okur.

Elif DEMİREL

Yazı öyle lanetli bir şeydir ki, yakanı bir kaptırdın mı kolay kolay kurtulamazsın. Kelimelerle uğraşan insanların doğuştan ihtiyar olduklarını duymuştum. Aslında duymakla da kalmayıp, aynadaki aksime bakarak bizatihi görmüştüm. Sonra, suretine bakıp kaz ayaklarını göz kenarlarında değil de ruhunda gören kadınları çok sevmek gerektiğine kanaat getirmiştim. Kafası karışık olan kadınları, akşam serinliğinde okunan şiirlere benzetmiştim. Biraz dikkatli bakarsan o kadınlara, mutlaka bir kırgınlıkları vardır. Ballı ıhlamur içmekle geçiştirilemeyecek kırgınlıklardır bunlar. Dertleri vardır. Ekseriyetle, koca bir memleketledir dertleri. Sabahları, güne başlamadan hemen önce, sanki kafataslarını mesken tutmuş, geçmek nedir bilmeyen baş ağrıları vardır. Bakıver ellerine, ellerinde hayran olunası bir güzellik vardır. Acaba sürekli ellerini uçurarak konuştuklarından mı yoksa muhallebinin üzerine koymak için ayıkladıkları nar tanelerinden mi gelir bu güzellik? Bana sorarsan narın lezzeti geçmiştir o kadınların ellerine.
Ama bana sorma. Bana sorarsan çünkü, konu çok eskilere dayanır. "Anneannem öldüğünde ben de intihar edeceğim" diye kendimi kandırdığım günlere dek gider. Sonra anneannemin öldüğü ama benim hala yaşamakta olduğum gerçeğine gelir ve gelene dek epey bir acı çektirir. Bu yüzden sorma. Çünkü en dipte soruları, cevapları bilen ve o cevaplardan canı çok yanmış kadınlar sormalıdır daima. Ve belki, bu bir kural olmalıdır. Freud söylediklerinden utanmalı, "Beni sorarsan/ kış işte" diyen kadın baş tacı edilmelidir. Uyumadan evvel kolunun en beyaz kısmını öpünce güzel rüyalar göreceğine inanmayanlar sınır dışına itilmelidir. O yüzden, iyisi mi bana sorma.

Dışarda apansız bir kıyameti yaktım

Bak, annem mutfakta yüksek sesle gazete okuyor. İncelikli şeyleri anlayamadığımızı yüzümüze vuran kadın ölmüş. Birileri öldüğünde Tanrı'nın ne hissettiğini bilebilseydim eğer, hayata karşı daha samimi olurdum. Ama sen de bilirsin ki belirsizlik insanın vücudunu yavaş yavaş kemiren kanserli bir hücre gibidir. Hatta bana kalırsa, en can acıtıcı ve en uzun süreli intihar biçimidir. İntihardan konuşmayı sürdürmek istersen, bütün zarafetimle sana eşlik edebilirim. Tüm bu olanların, bir türlü gelemeyen kış yüzünden olduğunu dünya aleme ilan edebilirim.
"Resimleri yaktım birini saklasam" dedim
"En çok onu yaktım onu yaktım
Kış göğünü yaktım, bir kavak büyüttüm balkonumdan
Dışarda apansız bir kıyameti yaktım"
Sözü bana verirsen, enikonu saçmalayabilirim demiştim. Neyden bahsedecektik? Şiirli, tılsımlı ve ölümsüz kadınlardan…
Araya annemin kederli sesi girdi, kafam karışıverdi. Annem, çekip gitmelerin kadınıdır. Farkı, bir türlü çekip gidememesindedir. Ondan aldığım en belirgin özellik, gitmelere hasret kalıp bir türlü gidememektir. En son ne zaman şarkı mırıldandığını hatırlayamıyorum. Bu, mutsuzluğuna işarettir. "Beni ya sevmeli ya öldürmeli." Üçüncü halin imkânsızlığı diye öğretmişlerdi mantık derslerinde. Ya çekip gitmeli ya da kalmalı anne. Arafta kalışlarına "hayat" dersen o hayattan alacaklarımı almam imkansızlaşır. Tütün kokan saçlarımı sevmem giderek zorlaşır.
"Kestim kara saçlarımı n'olacak şimdi
Bir şeycik olmadı –deneyin lütfen-
Aydınlığım, deliyim, rüzgarlıyım"
Sen de takdir edersin ki, saçlarıyla ne yapacağını bilemeyenler, bir gün onları kaybederler.
(Şiirler Gülten Akın'dan alıntılanmıştır.)

Kelebeklerin çığlığı sokaklarda yankılanıyor!

Ortaçağ'dan bugüne; Hindistan'dan, Dominik'ten Suruç'a... Yazgısını değiştirme mücadelesi verenlere, barışı haykıranlara ışık oldu onların varlığı.

Deniz USLU

Patria, Minerva, Maria... Üç kız kardeş birlikte kafa tuttular Trujillo diktatörlüğüne. Kadına yönelik ayrımcılığa karşı, varlıkları bir tokat olan Mirabel kardeşler; siyasal özgürlük, yaşam hakkı ve adalet için çıktıkları bu yolda; tecavüz edilerek katledildiler.
Katliamdan sonra Mirabel kardeşlerin direnişi ülke geneline yayıldı ve onların diktatörlüğün yıkılması uğruna verdikleri mücadele karşılığını buldu. Trujillo diktatörlüğü bir yıl sonra düştü.
1960 25 Kasım'ında; erkek Trujillo iktidarının "kelebekleri" katletmesinden sonra Dominik'te toplanan kadınlar 25 Kasım'ı Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü ilan etti.
O tarihten beri kadınlar her 25 Kasım'da Mirabel kardeşler şahsında katledilen tüm kadınları isyanlarına katıyor; şiddete karşı sözlerini, alanları ve meydanları doldurarak söylüyor.

Bu hayat bizim

Ortaçağ'da kadınları cadı diye yakan, 25 Kasımda Mirabel kardeşleri katleden, 8 Mart'ta işçi kadınları bile bile ölüme sürükleyen zihniyet; 21. yüzyılda varlığını derinleştirerek devam eden toplumun bütün hücrelerine sinmiş erkek egemenliğinin ta kendisidir. Yüzbinlerce yıllık tarihi olan, bugün ise varlığını kapitalizmin bağrında sürdüren erkek egemenliği, her gün onlarca kadını katletmeye devam ediyor..
Türkiye' de 2015 yılında 240 kadın öldürüldü ve tahmin bile edemeyeceğimiz kadarı ölümle burun buruna.
Kadını yalnızca aile olarak gören iktidarın ürünü Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının gayri ciddi açıklamaları bu ölümlerin sorumlusudur.
Erkek egemenliğinin en gerici unsurlarını barındıran, kadın bedenine yönelik umarsız ve ayrımcı söylemleriyle AKP iktidarının tüm yönetici ve temsilcileri bu ölümlerin sorumlusudur.
Bugüne kadar öldürülen kadınların katillerine vermedikleri cezalarla, uyguladıkları haksız tahrik ve iyi hal indirimleriyle Türk adalet sistemi ve bu sistemi sürdüren hakimler, savcılar bu ölümlerin sorumlusudur.
Sorumlular yanı başımızda...
Mecliste, üniversitede, evde, fabrikada, ofiste, halı sahada... Katiller ortada!
Kadın gibi yaşamam diyenler de sağ olsunlar, o şeref bize ait!

Kız kardeşlik hala güçlü!

Bugün elini kolunu sallayarak dolaşan kadın katillerinden hesabı ne erk devlet ne de onun kendinden beter yargısı soracak.
Katillerden hesabı, Çilem Doğan, Nevin Yıldırım gibi bedenlerine, yaşam haklarına sahip çıkan kadınlar soracak; kimliğine, cinsiyetine yapılan saldırılara karşı göğüs geren YPJ soracak; Pembe Sarili, Kızıl Fularlı kadınlar soracak. Ortaçağ'dan bugüne; Hindistan'dan, Dominik'ten Suruç'a... "Yazgısını" değiştirme mücadelesi verenlere ve adalet isteyenlere ışık oldu onların varlığı.
Mücadeleyi yaratmış ve güçlendirmiş olan kadınlardan aldığımız cesaret ve haklılıkla; kelebeklerin çığlığı ve cadıların inadı ile, katledilen kadınları isyanımızda büyüteceğiz.

EKOLOJİ

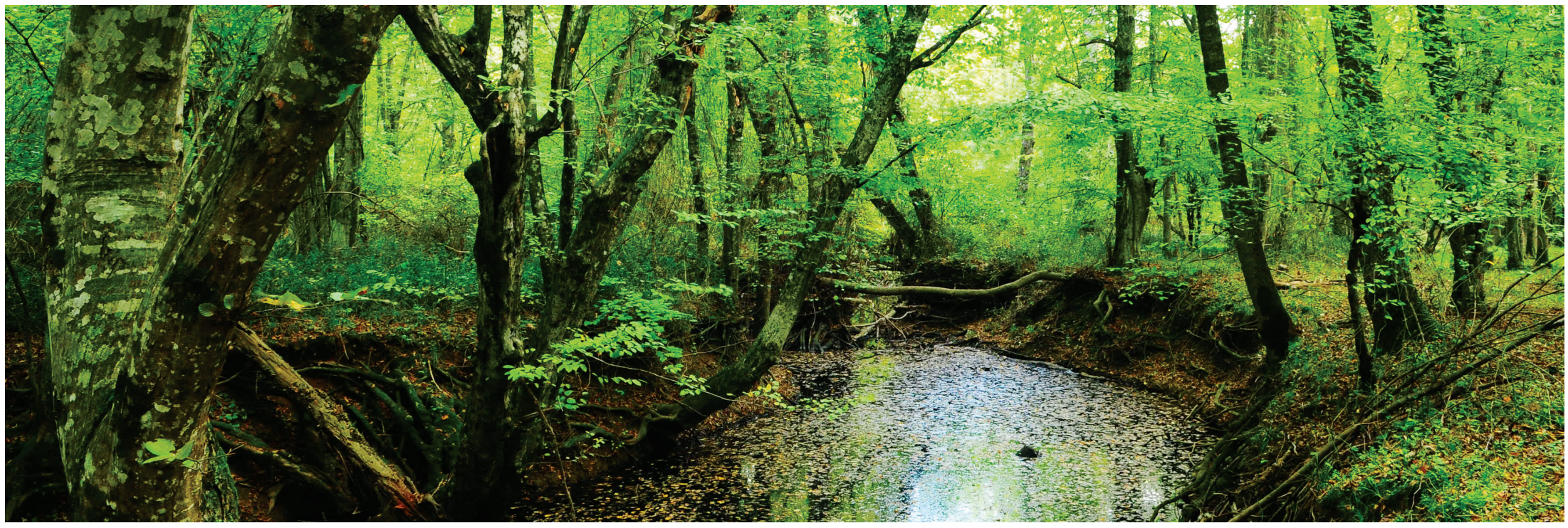

3. nükleer santral İğneada'ya yapılacak!

İğneada'ya nükleer santral mi?

Üretim kapasitesini (bizce)anlamsız ve nedensiz bir şekilde büyüten, ancak kendi iç mantığında bunu yapmak zorunda olan kapitalist sistem var oldukça "enerji ihtiyacı" hep büyüyen miktarda olacaktır.

Mertcan HEPGONCALI

Gerçek anlamda çıldırmamışsa eğer, doğanın el değmemiş son kalıntılarını talan etmeye yeminli bir hükümet-devlet-sistem var karşımızda. HES ve Yeşil Yol öfkemiz henüz dinmeden, yepyeni bir talan projesiyle karşı karşıyayız. Otuz yıldır söylenti şeklinde yayılan bilgi sonunda doğrulandı. Mersin ve Sinop'un ardından 3. nükleer santralin İğneada'ya kurulması kararlaştırıldı. Bu gerçek anlamda bir çılgınlık. Kırklareli sınırları içerisindeki İğneada Türkiye'nin en büyük longoz ormanlarından bir tanesine sahip. Longozlar, denize doğru akan derelerin getirdiği kumların birikmesiyle kıyıda set oluşturması ve dere ağzını kapatması sonucu, akarsuyun biriktiği yerde oluşan özel ekosistemlerdir. Yalnızca belirli ağaç, bitki ve kuş türleri bu yaşam ortamını tercih ederler. İğneada longoz ormanı 3 bin 155 hektar büyüklüğünde. Amazonlar'dan sonra en büyük miktarı teşkil eden bir alan. Bitki türleri, kuş türleri, sürüngen ve böcek türleri açısından son derece zengin bir biyoçeşitliliğe sahip. Havzada bulunan 5 göl; 671 tür bitki, 481 kuş, 61 tür memeli, 28 tür tatlı su balığı, 311 tür böcek, 25 tür sürüngene ev sahipliği yapıyor. Geçici hükümet döneminin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Alaboyun geçtiğimiz ekim ayında 3. nükleer santralin İğneada'ya yapılmasının düşünüldüğünü söyledi. Yani yukarıda saydığımız biyoçeşitliliğe ev sahipliği yapan ekosisteme! Bölge hassas bir habitata sahip. Bölgeye yakın olan kuzey ormanları zaten 3. Köprü ile birlikte yok ediliyor. Santral için elektrik üretim hatları kurulacak. Ve bu hatların ormanların kalan son kırıntılarından geçirilmesi planlanıyor. Bu da kalan son ormanların tahribatı demek!

Başka yerde mi olsun?

Nükleer santral "Başka yere yapılsın" diyerek işin kolayına elbette ki kaçmayacağız. Mücadelenin sadece İğneada'yı koruyarak olamayacağını görmemiz gerekiyor. Gözü dönmüş bir şekilde doğa katliamı yapanların en çok başvurdukları yalan "enerjinin bir ihtiyaç" olduğu yalanıdır. Enerji bir ihtiyaç mı? Üretim kapasitesini anlamsız ve nedensiz bir şekilde büyüten, ancak kendi iç mantığında bunu yapmak zorunda olan kapitalist sistem var oldukça "enerji ihtiyacı" hep büyüyen miktarda olacaktır. Alternatif yaşam biçimlerine çok ama çok ihtiyaç duyduğumuz 21. Yy koşullarında nükleer santralin yalnızca iğneada'ya kurulmasına karşı çıkmak yeterli değil. Şimdiye dek olmayan bir ekolojik bilinci inşa ederek, yaşamın her alanını her an, her yerde savunmak gerekiyor. İğneada ya da bir başka yer fark etmez. Yeryüzünün her yerini tehdit edebilecek kapasiteye sahip nükleer santraller ve onları yaratan egemen ideolojiyle her an her yerde savaşmamız gerek.
Bu savaşımı verdikçe antikapitalist bir zemine yerleştiğimizi göreceğiz.

İklim değişikliği

Ancak; aynen devam edecek olursak bir sonraki kuşak için dünya yaşanacak bir yer olmaktan çıkabilir.

Emine AYHAN

İklim sistemi, dünyanın yaklaşık 4.5 milyar yıllık tarihi boyunca doğal olarak değişme eğilimi göstermiştir. Ancak 19. yüzyılın ortalarından beri, doğal değişebilirliğe ek olarak, ilk kez insan etkinliklerinin de iklimi etkilediği yeni bir döneme girilmiştir. Net şekilde ifade etmek gerekirse iklim değişikliği konusunda şunu söyleyebiliriz: Gezegenin iklimi değişmektedir ve bunun sorumlusu insanlardır. Sanayi Devrimi ile beraber atmosferde birikmeye başlayan başta karbondioksit(CO_2) olmak üzere, sera gazı etkisi yani güneş ışınlarının oluşturduğu ısıyı yeryüzünde hapsolmasına neden olan diğer gazlar ortalama yüzey sıcaklıklarında belirgin bir artma eğilimini sebebidir. Bu gazların miktarı en az son 800.000 yıllık dönemde hiç olmadığı kadar yüksek bir düzeye ulaşmıştır. CO_2 birikimleri, temel olarak fosil yakıt yanması ve ikincil olarak net arazi kullanımı değişikliğinden kaynaklanan salımlar nedeniyle, sanayi öncesi döneme göre %40 oranında artmıştır. Küresel sıcaklık ortalamalarında 1901-2012 döneminde, 0,89°C'lik [0,69-1,08°C] artış olmuştur. Bu gazlar çoğunlukla fosil yakıt kullanımından, sanayi, ulaştırma, enerji üretiminden ve çeşitli atıkların ve tarımsal etkinliklerden kaynaklanmaktadır. Ancak burada en önemli kaynak enerji üretiminde kullanılan fosil yakıtlar ve sanayidir.

2030'a kadar 2 derecelik artış!

Hükümetler arası iklim değişikliği 2013 raporu sonucunda en muhafazakâr bakış açısına sahiplerin bile reddedemediği tüm kanıtlar, atmosferin sıcaklık ortalamasının arttığını, buzulların çözüldüğünü ve küçüldüğünü, denizlerin hem yükselip hem asitlendiğini, havaların gittikçe anormalleştiğini net bir şekilde ortaya koyuyor. Rapor bu sürecin artacağını da söylüyor. Bu artıştaki en kritik sıcaklık değişimi 2 derecedir, önlem alınmaz, sera gazı salınımı bu hızla devam ederse en geç 2030 yılında 2 derecelik artış söz konusu olacaktır. Ve 2100'da da geri dönüşü olmayan sona gideceğiz. En iyimser durumda, yani biz atmosfere sera gazı salan tüm aktivitelere bugün son verdiğimizde dünyanın yaşanır halde kalması ihtimali vardır. Aynen devam edersek, sonraki kuşak için dünya yaşanacak bir yer olmaktan çıkabilir. Şu an tüm çaba bu 2 derecelik eşiği geçmemektir.

İklim değişiminin etkileri

İklim değişikliğine bağlı olaylar, ekosistemlerde değişim, gıda-su erişilebilirliğinde, altyapı-yerleşimde zarar, hastalık-ölümlerdeki artış ile etkilerini hissettiriyor.

Emine AYHAN

İklim değişikliğine karşı ülkelerin kırılganlıkları çoğunlukla iklim dışı etkenler ile farklı kalkınmışlık seviyelerinin sebep olduğu çok boyutlu eşitsizliklerden kaynaklanıyor. Bu nedenle, iklim değişikliğin etkilerine karşı kırılganlık ülkeden ülkeye farklılık gösteriyor. Dünyanın bazı bölgelerindeki, büyük ölçekli şiddet olayları, iklim değişikliğine olan kırılganlığı artırıyor. Altyapı, doğal kaynaklar, sosyal sermaye ve yaşam alanlarının iklim değişikliğine uyumu engelliyor.

%95 olasılıkla yaşanacak

İklim değişikliğine bağlı aşırı olaylar, ekosistemlerde değişim, gıda ve su erişilebilirliğinde sorunlar, altyapı ve yerleşim birimlerinde zarar, hastalık ve ölümlerdeki artış ile beraber etkilerini hissettiriyor. Felaketler: Kasırga, sel ve deniz seviyesindeki yükselmeye bağlı olarak, küçük Ada Devletleri, diğer küçük adalar ve kıyı bölgelerinde ölüm, yaralanma ve yerleşim yerlerinin zarar görme riski artacak. Özellikle tropik ve Kuzey Kutup bölgelerinde deniz ve kıyı ekosistemleri ile bu sistemlerin kıyı alanlarında yaşayan nüfusa sağladıkları biyolojik çeşitlilik ve ekosistem hizmetlerinin yok olması riski yüksek. Karasal bazı bölgelerde ani sellere bağlı olarak yerleşim yerlerinin zarar görmesi, şehirlerde yaşayan nüfusun ciddi hastalık tehditleriyle karşı karşıya kalması.
Sıcak dalgaları: Aşırı hava olaylarına bağlı olarak altyapı sistemleri büyük ölçüde zarar görecek. ve/veya ortadan kalkacak. Böylece elektrik ve su temini ile sağlık ve acil yardım hizmetlerinin düzenli sürdürülememesinden kaynaklanacak büyük yıkımlar söz konusu olacak. Sıcak hava dalgalarının yaşanacağı dönemlerde kentsel ve kırsal alanlarda, dışarıda çalışanlar ile kentli nüfusun kırılgan kesimlerinde ölüm ve hastalık oranlarının artması söz konusu olacak. Tüm dünyayı ciddi etkilemekte olup bu durumla başa çıkma gücü daha yüksek bir ülke olan Fransa'da bile 2013 yılında 1-10 ağustos arasında gerçekleşen sıcak hava dalgasıyla 13.500 kişi ölmüştür. Ayrıca enerjinin %80'nini nükleer enerjiden sağlayan ülkede bu tesislerin soğutmasıyla ilgili ciddi problemler yaşanmıştır.
Gıda üretimi sorunu: Sıcaklık artışı, kuraklık, seller ve yağış rejimindeki değişiklik ve aşırılıklara bağlı olarak, özellikle yoksul kesimler için gıda temin sistemi işlemez hale gelecek. Ayrıca gıda güvenliği tehlikeye girecek. Çünkü içme ve sulama suyuna yetersiz erişim ve tarımsal üretimde düşüşe bağlı olarak, özellikle yarı kurak bölgelerde yaşayan geçimlik çiftçi ve köylülerin geçim kaynakları azalacak.

Hastalıklarda artış

Özellikle sıcaklıkların yükselmesi ve düzensiz yağış dağılımı; hastalığa neden olan tehlikenin dağılımını da değiştirecektir. Görülmesi artacak hastalıklar şu şekilde sıralanmaktadır: Kuş gribi, kene, kolera, ebola, parazitler, veba, lyme, zararlı deniz yosunları, kızıl humma, sıtma, uyku hastalığı, verem, sarıhumma, sıtma.
Su kaynaklarında azalma ve kirlenme: Karasal ve tatlı su ekosistemleri ve ile bu alanlarda yaşayan insanların yararlandıkları biyolojik çeşitlilik ve ekosistemler yok olacak. Beklenmedik yerde beklenmedik iklim olayları: Birçok ekstrem hava ve iklim olaylarında 1950'den beri değişiklikler olduğu gözlenmiştir. Savaşlar: Gıda ve su kaynakları savaşı, ekonomik çöküşler, iç karışıklıklar beraberinde çatışmaları çok uluslu savaşları getirecek. Suriye'deki savaşın asıl nedeni olarak gösterilmektedir. Göçler artacak; felaketler, açlık, savaş beraberinde göçleri getirecektir. UNHRC dünya genelinde yerinden edilmede yeni bir çağa girdiğimizi belirtti. 2014'de her gün ortalama 42.500 kişi mülteci, sığınmacı olmuş veya ülke içinde yerinden edilmiştir. Küreselleşme konusundaki politik analizci Naomi Klein "İklim değişikliği, başımıza gelecek dertleri sayıp döktüğümüz bir liste değil. Medeniyete dönüş çağrısı... Bu çağrı, adalet ve sürdürülebilirliğe dayalı yepyeni bir ekonomik modele ihtiyacımız olduğunu anlatır. Ve şunları söyler: Aldığın zaman vermen gerekir, aşamayacağımız limitler vardır... Geleceğimiz, durmadan daha derin çukurlar kazmak değil, kendi iç derinliklerimize dalmaya bağlıdır - ki, hepimizin kaderinin birbirine bağlı olduğunu anlayabilelim."

"İnsanı, insana, insanla, insanca anlatan sanat"

Türkiye'de 'Sanatçı' üstenciliği

Hayatın yansıması olarak gördüğümüz tiyatro, hayat durmuşken nasıl devam edebilir? Tiyatro için kullanılan en güzel tanımlardan biridir: "İnsanı, insana, insanla, insanca anlatan sanat." Peki, bu tanımın içinden "insanı" çıkardığımızda geriye ne kalır?

M. Emin TAŞDEMİR

Bilindiği üzere, 10 Ekim Ankara katliamından sonra toplumun büyük bir bölümü devlet terörüne karşı "hayatı durdurma" kararı almış, bu bağlamda grev ve boykot çağrıları yapılmıştı. Bu eylemlere sanatçılar da katılmış, birçok tiyatro perde açmamış, birçok oyuncu sahneye çıkmamıştı. Bazı "sanatçılar" ise ilginç bir şekilde bu eylemleri başta sosyal paylaşım siteleri olmak üzere bazı alanlarda eleştirip, "Hani en yakınlarımız bile ölse sahneye çıkacaktık. Neden şimdi sahneye çıkmıyorsunuz?" gibi garip yorumlar yaptılar.

"İnsaniyet" mi o da nesi?

Peki, insani duyguları tümüyle ret eden bu zihniyet nasıl açıklanabilir?

Klasikleşmiş bir sözdür: "Bizde aydınlanma hareketi tabandan tavana değil, tavandan tabana gelişmiştir." Gerçekten de öyledir. Avrupa'da Rönesans hareketi toplum içinde yeşerip büyüdükten sonra devlet yapısına girmişken, Türkiye'de; özellikle Tanzimat Fermanı ile birlikte devletin üst mercilerinde başlayan ve halka zorla dayatılmaya çalışılan bir aydınlanma hareketi gerçekleşmiştir.

Buna paralel olarak modern sanat anlayışı da bizzat devlet eliyle Avrupa'ya gönderilen belli bir zümrenin, oradan aldıkları eğitimi Osmanlı'da yerleştirmeye çalışmalarıyla başlamaktadır. Ancak, Osmanlı'nın elit sınıfından başlayan bu hareketi, halkın özümsemesi çok da mümkün olmamıştır. Çünkü Osmanlı modernleşmesi «reddi miras» ana çatısı üzerine kurulmuştur. Bu sebeple Osmanlı›nın yeni aydınına (Jön Türkler) göre halk cahildir, geçmişten gelen geleneklerle yaşamaktadır. Halkın yaşam biçiminde olduğu gibi sanat anlayışında da gelenek tümüyle ret edilmelidir.

"Ne olursa olsun, sahneye"

Cumhuriyetin kurulmasından sonra da aydınlanma hareketi politikasında bir değişiklik olmamıştır. Bu durum modern sanatın belli bir kesimin tekeline geçmesine sebep olmuştur. Tanzimat Fermanı ile başlayan Jön Türk hareketi, Cumhuriyetle birlikte, "Kemalizm" adını alır. Bu anlayışın en önemli sonucu sanatçının takındığı üstenci tavır olmuştur. Halkla, işçiyle, köylüyle bir türlü yan yana gelemeyen sanatçı; kendini bu sınıfların üstünde gören, toplumun her kesimini aydınlatmak ve ileriye götürmek gibi bir tavır takınmıştır.

O sanatçıya göre, toplum geri kalmıştır ve bir an evvel muasır medeniyetler seviyesine çıkacak bir toplum inşa edilmelidir. Bu yaklaşım, sanatçıyla toplum arasındaki ayrışmayı derinleştirmekten başka bir işe yaramadığı gibi, sanatçıyı da motamot düşünen bir görev adamı konumuna sokmaktadır. (Tabi burada toplumla birlikte olan, işçi, köylü, yoksul ve ezilmişlerin yanında duran, kendini halktan farklı görmeyen sanatçıları tenzih etmekte yarar var.)

Yukarıda bahsettiğimiz insani duyguları ret eden zihniyetin temelinde de bu var. "En yakınım bile ölse sahneye çıkarım" düşüncesi Kemalist-Aydınlanmacı felsefenin sanatçıya dayattığı üstenci zihniyetin ürününden başka bir şey olamaz. Çünkü o, kendini ve yaptığı işi her şeyin üstünde ve ötesinde görür.

Hayat durur, sanat durmaz mı?

Tiyatronun amaçlarından biri de "eğlenmektir". Tiyatroyu ya da sanatı yalnızca didaktik kalıpların içine sokmak, onu kendi doğasından uzaklaştırmaktır. "Eğlendirmek ya da haz duygusu tiyatronun kendi doğası gereğidir. İnsanın en acı günlerinde eğlenebilmesi ya da birilerini eğlendirebilmesi ne kadar samimi olabilir?

Öte yandan «en yakınım» ne demek? Ankara katliamında hayatını yitirenlerden hangisi en yakınlarımızdan daha uzak olabilir ki bize? Toplum yastayken, işçiler hayatı durdurmuşken, öğretmenler grevdeyken sahneye çıkmanın hiç mi vicdanı sızlatıcı yahut insana utanç verici bir yönü yok?

Hayatın yansıması olarak gördüğümüz tiyatro, hayat durmuşken nasıl devam edebilir? Tiyatro için kullanılan en güzel tanımlardan biridir: "İnsanı, insana, insanla, insanca anlatan sanat." Peki, bu tanımın içinden "insanı" çıkardığımızda geriye ne kalır?

Geleceğin şafağında yeni güçler: Soranlar, tüketmeyenler ve öfkeliler

Marx daha adil bir dünya için kafa yoran ütopik sosyalistlerin hayallerini nasıl ki bilimsel bir temele dayandırarak, proleterya'yı "devrimci güç" ilan ettiyse, biz de bugün cesur davranmalı ve devrimci güçlere "tüketmeyen" insanı eklemeliyiz.

Emir BEREKETOĞLU

Zamanın ruhunu anlamak adına doğru sorular sormanın zamanı geldi de geçiyor. Başka bir dünya mümkün mü? Mümkünse, peki nasıl bir dünya olacak bu?

Yine çarklar bu kadar hızlı mı dönecek? Üretim araçları üretenlerin olursa her şey güllük gülistanlık mı olacak? Kapitalizmin sonu gelecek elbette. Peki sonu gelirken bizim de mi sonumuz olacak? İklim değişikliği, terör saldırıları, yoksulluk, artan silahlanma, teknoloji fetişizmi, internetin yalnızlaştırdığı milyonlar. Dünyanın kapitalist merkezlerinde tezgâhlanan yaşamlarımızın iradesini elimize almanın zamanı gelmedi mi?

Sosyalizm felsefeyle dirileşir

Sosyalizm kitlelere hiç olmadığı kadar elzem. Felsefeye ise sosyalizmin dünya toplumları nezdinde yeniden umut olması için hiç bu kadar ihtiyaç olmamıştı. Devasa fabrikalar, uçaklar, müthiş hızlı otomobiller, fallik binalar, bir dakika bile elimizden düşürmediğimiz akıllı telefonlar, müthiş öldürücü silahlar işte bugüne dair ne varsa devam edecekse ne anlamı kalacak yeni yaşamın?

Kapitalizm maalesef büyüyor, büyüdükçe alternatife ihtiyaç duyduğunu hissettiriyor. Bunu anladığında saldırganlaşıyor ve büyük insanlığı allak bullak ederek onu hissedemez, düşünemez hale getirmek için elindeki en büyük iki kozu oynuyor. Savaşarak korkutmak ve üreterek tükettirmek. Biz suskunların elbette eşit, adil, doğaya saygılı, toplumsal cinsiyeti reddeden bir sosyalizm ile kapitalizme alternatif bir ideolojimiz var.

Tepegözün gözüne gözüne

Kolektif yaşamı neden istiyoruz? Bugünkü dünyada, zengin Kuzeyin çöpleri bile yoksul Güneye yeterken neyin tartışmasını yapacağız ki. Rakibimizin en zayıf yönü belli.

Kapitalizmi yıkacaksak tüketmeye odaklı bir sistem olduğu ve bütün felsefesini tüketim odaklı olduğu için yıkacağız. Nasıl ki tepegözü ancak gözünden bıçakladığında ölüyorsa, kapitalizmin de yumuşak karnı tüketim. Ekolojik dengeler altüst olmuşken görünen o ki başka çaremiz yok. Marx daha adil bir dünya için kafa yoran ütopik sosyalistlerin hayallerini nasıl ki bilimsel bir temele dayandırarak, proleterya'yı "devrimci güç" ilan ettiyse, biz de bugün cesur davranmalı ve devrimci güçlere "tüketmeyen" insanı eklemeliyiz: Tüketmiyor ama hala mutlu" dedirtmeliyiz.

Bunu yaparken elbette kitlelerin mülksüzlüğünü kader değil, mülksüzleştirenlerin "zoru" olarak her platformda dile getirmeliyiz.

Kapitalistin biri bir gün…

Bir de şu var tabii; bir zahmet kapitalizmi de biz eleştirelim. Çekirdekten yetişmiş kapitalistin biri çıkmış yalılarda oturuyor, lüks otomobillerde cirit atıyor, özel uçağı ile seyahat ediyor ama utanmadan tek sorun kapitalizm diyor. Kapitalizmi eleştirme hakkını ve daha önemlisi de "eleştiri biçimini"de elimizden almaya kalkıyor.

Siz katilsiniz önce yerinizi bilin. Siz aç çocukların ekmeğine el koyarak zenginleştiniz bunu hissedin, savaşları körükleyerek kandan besleniyorsunuz kan içicisiniz utanın, savaşta ölenler, tecavüze uğrayanlar hep sizin sofranızın bedeli, yaşam lüksünüzün karşılığıdır.

Unutmayın öfkeliler ilk fırsatta evlerinizi başınıza yıkacak. Bu öfke ile uzlaşamayacaksınız .Tüketen utanacak, korkacak Lüks methiyesi için ağzını açan şamarı yiyecek. Sonuç olarak ;günlük hayatta bile zengin, varlıklı, egemen gibi kelimeler yerine; asalak sömürgen katil sürüsü gibi olumsuz anlamlar çağrıştıran ifadeler kullanabiliriz. Dünyanın asalakları için düzenlenen lüks fuarları hangi şehirde düzenleniyorsa orada hemen alternatif bir fuar düzenleyebiliriz. Lüksün bedelini ifşa edebiliriz.

Yeni devrimci dalga soranlardan öfkelilerden ve elbette tüketmeyenlere gebe belli. Şimdiden devrimcilerin yeni öncülük görevlerine alışmaları gerekiyor.

'Doktor Hikmet Savaşçı Bir Hayat'

Cenk Ağcabay'ın büyük bir emekle ve kuyumcu titizliğiyle kaleme aldığı Doktor Hikmet Savaşçı Bir Hayat kitabı Sosyal İnsan Yayınları'ndan çıktı.

Cenk Ağcabay, Dr. Hikmet Savaşçı Bir Hayat kitabında "dalgalara göğüs germiş" büyük bir devrimcinin, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın mücadelesini, eserlerini yaşadığı dönemin siyasi ve toplumsal koşulları içine yerleştirerek sergiliyor.

Vedat Türkali, Ağcabay'ın bir önceki kitabı olan TKP ve Doktor Hikmet'in önsözünde Dr. Hikmet'in hayatını "Acılar içinde anıtsal bir yaşam" sözüyle özetliyordu. Buradan yola çıkarak "Kıvılcımlı'nın yaşamını anıtsallaştıran temel unsurlar, siyasi ve sınıfsal tercihlerindeki ödünsüz netlik, bundan doğan savaşçı devrimci kimlik ve benzersiz entelektüel cesaret ve geniş ufuk idi." diye yazıyor Ağcabay.

Doktor Hikmet Savaşçı Bir Hayat kitabı okurları ve yoldaşlarıyla artık buluştu... Kitapçılarda, evlerde, okullarda, atölye ve fabrikalarda, masaüstlerinde, başuçlarında, parka ceplerinde, çanta içlerinde yerini alıyor...

Cenk Ağcabay kitabını özel olarak farklı kuşaklardan iki devrimciye adıyor, Kader Ortakaya ve Zafer Emir'e... "Güzel anısını, peşinde koşmaktan hiç vazgeçmediği ideallerini yaşatacağız..." diyor.

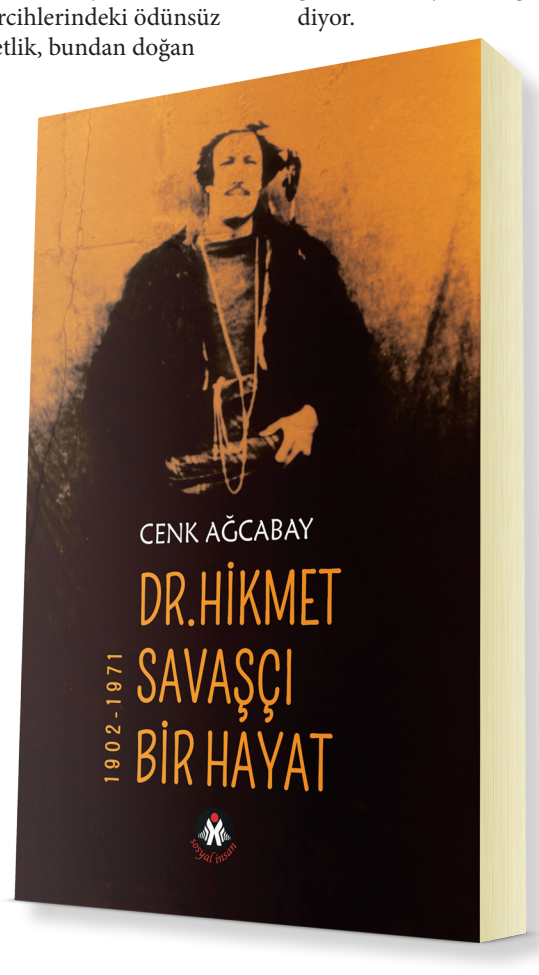

POLİTİKA

Kontrollü gerginlikten kaosa doğru

Evet; şiddet ve algı operasyonlarıyla ve sürekli "el yükseltilerek" bir yere kadar gelindi de; daha ne kadar gidilebilir? Haydi daha büyük bir yalan sistematiği oluşturmak nispeten kolay diyelim; daha yüksek ve yıkıcı şiddet nasıl ve kime karşı kullanılabilir?

O. KAYSERİLİOĞLU

AKP, 7 Haziran'da yaşadığı yenilgiden sonra, bir biçimde seçimleri olmamışa çevirdi ve hemen 5 ay sonrası için bir erken seçim kararı aldı. 1 Kasım'daki seçim sonuçlarının AKP'nin kazanacağı biçimde önceden belirleneceği bir dönem yaşanacaktı. Gerçekten de, öyle oldu. Ama, nasıl? Sorunun cevabı için 2 sene öncesine gitmeliyiz. Gezi isyanı, AKP açısından bakılırsa, kendi döneminin de bir sonu olacağını ve hatta bu anın gelmiş olduğunu gösteriyordu. Oysa, o zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi, sanki her şey yolundaydı. Ama yine bir Haziran gününde ve bir anda her şey alt üst oluvermişti. Bütün AKP kurmayları şaşkınlık içindeyken, Erdoğan'ın polis saldırılarını destekleyen çıkışıyla o saldırılar daha da yükseldi ve insanlar öldürülmeye başladı. Sadece polis şiddeti değil, muazzam bir medya saldırısı ve o yolla yürütülen "algı operasyonu" yaşanıyordu. Evet, her ikisi de, AKP dönemi boyunca devredeydi; ama şimdi daha derin, sert ve yoğun bir tarzda yürütülüyordu. Ve, bir zemin değişikliği yaşanıyor; önceki dönemde esas olarak "mağdur edebiyatı" üzerinden yürütülen "algı", şimdi bir biçimde aynen sürerken, aynı zamanda terse dönüp "mağrur padişahın bağımsız Müslüman imparatorluğu ve onu her yönden kuşatan düşmanlar edebiyatı" ile zenginleştiriliyordu. Kuyrukları birbirine değmeyen onlarca "tilki-trol" ortada koşturup duruyordu. Birbirini dışlayan sözler mi; ne gam, kuru gürültünün kulakları sağır etme kapasitesi tam da bugünler için geçerli hale getiriliyordu. Elbette, o kuru gürültü "boşlukta" asılı durmuyor, "devlet şiddeti" tarafından desteklenerek "ikna yeteneği" kazanıyordu. Gürültü arttıkça, edilen sözlerin "yutulabilmesi" için şiddetin de arttırılması gerekiyordu ya da tersi, devletin halka yönelik şiddetinin meşrulaştırılması için kuru gürültü arttırılıp bir dizi yalanın birbiriyle ilişkilendiği bir büyük yalana-"hikayeye" dönüştürülüyordu.Geriye dönüp baktığımızda, Gezi döneminde tüm ülkede isyan eden halka yapılan müdahalenin, yeni bir dönemin başlangıcı olduğunu görebiliriz. Daha sonra, 17-25 Aralık "Yolsuzluk Operasyonlarında" da aynı süreç devredeydi: Devlet şiddeti ve algı operasyonları, birbirlerini doğurarak ve meşrulaştırıp güçlendirerek, AKP'nin "can simidi" oluyor, ülkenin tümünü ve akıp giden zamanın bütün anlarını kapsayan bir bilinçli-kurucu yönelimle toplumsal yaşantımız eğilip bükülüyor, hedeflenen bir kalıba dökülüyordu. Açık ki, şiddet ve yalanla beslenen bir yerel "Kaos İmparatorluğu" inşa edilmek isteniyordu. Şimdi "pembe günler" masumiyetine bürünen 7 Haziran öncesinde de, aslında aynı süreç devrede değil miydi? Ama, onca şiddet, provakasyon ve yalana rağmen seçim sonuçları istenen neticeyi vermeyince, şiddet ve yalanın yoğunluğu ve sertliği birkaç seviye daha yukarı çekildi. 20 Temmuz ve 10 Ekim'de en tepe noktasına sıçrayan katliamlar, Kürtlerle savaş ve medyanın tümüyle kontrole alınması dönemine girilmişti. Gerginlik, tek bir "çatlak sese" dahi tahammül edemeyecek noktaya yükseltiliyor, "savaş koşulları" devreye sokuluyordu. Kürtlerle savaş, iktidarın zirvesinde bir AKP-Ordu ittifak alanı oluşturuyor, artan güce bağlı olarak şiddet ve yalanın seviyesi rahatça yukarı çekilebiliyordu. 1 Kasım'da istenen sonuç elde edilebildiyse; bu durum, tümüyle yasaların dışına çıkılması, şiddet, yalan ve hile üzerine oturan "gerginlik" politikasının, korku ve panik havasını her yere ve herkese farklı seviyelerde bulaştırabilmesi sayesinde oldu. Ancak, öyle oldu ki, süreç bir seviyeden sonra süreklilik kazanan bir "kontrollü gerilim" zemininden çıkıp hızla "kaotik" bir hal alıverdi. Sadece AKP'nin değil, karşıtları ve hatta düşmanlarının da faydalanabileceği "boşluklar" oluştuğu anlamına geliyordu. Nitekim, şimdi Rusya ve PKK'nin bu "boşluklardan" yararlandığını görüyoruz.

AKP nereye koşuyor?

Bir macera filminde değiliz; katliamlarda insanlar gerçekten ölüyor, dünyanın en büyük 2. askeri gücü, Türkiye'nin enerji tedarikçisi ve en fazla ihracat yaptığı ülkelerden Rusya'nın uçağı gerçekten düşürüldü.

Herkes bilir, siz kılıçla bir yeri fethedebilir ya da iktidar olabilirsiniz, ama onun üstüne rahatça oturamazsınız! İşte, AKP, bu noktada sıkıştı, daha da sıkışacak. O, şimdi iktidara yerleştiğine göre "istikrar ve düzen" ister; ama şiddet ve yalanı sürekli daha fazla kullanmak zorunda. Çünkü, sanki sonsuza dek orada kalacakmış gibi azametle iktidara yerleşirken, aslında hiçbir sorunu çözmedi, çözemedi. Ve aslında çözemez de; yeteneklerinin/kapasitesinin sınırında ve güç yetmezliği içinde sıkışmış durumda. AKP, çözemediği sorunların (Kürt sorunu, Başkanlık sisteminin gereksindiği toplumsal meşruiyet, toplumsal kutuplaşma, Orta-Doğu'da yalnızlaşma ve Suriye'de batağa saplanma, küresel ekonomik kriz içinde "en kırılgan ülke" olma…) büyüyerek kangrenleşme ya da çoğalma gibi yetenekleri olduğu için, daha fazla şiddet ve daha fazla yalan çıkmaz döngüsüne sürüklendi. Yükselen şiddet, önce uygulanan toplu katliamlardan sonra, şimdi birçok şehri devlet şiddeti kullanarak yakıp-yıkmaya sıçradı. Aynı anda, "çatlak ses" olarak görülen Can Dündar ve Erdem Gül gibi muhalif liberal-demokrat aydınlar "düşman" olarak görülmeye ve tutuklanmaya, orada da duramayarak seçilmiş hedeflere "suikastler" sürecine sıçradı ve gene liberal-demokrat kimliğiyle tanınan Tahir Elçi öldürüldü.

Rus uçağı

O arada, Suriye bataklığının yıkıcı gerilimleri de, bir Rus uçağı düşürülerek aşılmaya çalışılıyor.
Bu planlanmış "emri-vakinin" yarattığı yeni durum üzerinden, NATO-ABD desteği arkaya alınarak Rusya ile "savaşmayı" göze alan bir hamle yapılmış olsa da, istenen destek henüz gelmiş değil. Evet, kısmi ve sadece söz düzeyinde bir destek söz konusu, ama bu kadarı ortaya çıkan gerginliği kaldırmıyor. O zaman da, rüzgar tersten esmeye başladı. Acaba, bir kez daha "el yükseltilecek" ve mesela, bu sefer de Cerablus-Azez alanına hamle mi yapılacak? Ama, sakın tersi olmasın; "mağdur" Rusya'nın artan meşruiyetine dayanarak ağırlaştırdığı havadan bombalamanın alanı "yumuşattığını" ve TC'nin meşruiyet kaybını gören YPG "kırmızı hattı" aşıp IŞİD'i kovalayarak alanı işgal ederse ne olacak? O durumda, sırf TC uçaklarına karşı bir önlem olarak bombardıman uçaklarına "havadan havaya füze" takan Rus uçaklarının varlığına rağmen, IŞİD'i yenen güç olarak "Batı'da" yeniden itibar kazanacak olan YPG'ye savaş açılabilinir mi? Açılmazsa, yaşanacak itibar kaybı nasıl giderilecek? Ve, bütün bunlar, bir macera filminin setinde yaşanmıyor; katliamlarda insanlar gerçekten ölüyor, dünyanın en büyük 2. askeri gücü, Türkiye'nin enerji tedarikçisi ve en fazla ihracat yaptığı ülkelerden olan Rusya'nın uçağı gerçekten düşürüldü.

Eğik düzlem

İşte, AKP aslında Gezi isyanıyla beraber bir "eğik düzlemin" içine yerleşti, "normal koşullar" onu hep aşağı çekiyor/iktidar alanının dışına doğru itiyor. O ise, hep orada kalmak istiyor. Bu "ters" konumunu ise, oraya düşmesinin gerçek sebebi olan sorunları çözmeden/çözemeden sırf devlet şiddeti ve medyanın algı operasyonları yoluyla düzeltmeye çalışıyor. Ama bir türlü" düze" çıkamıyor ve en rahat ve güçlü olduğu anda bile, birden gergin, korkak ve zayıf duruma düşebiliyor; "aşağısı" onu sürekli çekiyor!
Öte yandan, gündemin en acil konusu olan Yeni Rejim'in Anayasasının oluşturulabilmesi ve o arada hedeflenen "Başkanlık" statüsünün de yasallaşması nasıl sağlanacak? Daha fazla şiddet ve daha çok yalan nasıl becerilecek, acil ihtiyaç olan daha fazla güç, yetenek/kapasite ve meşruiyet nereden devşirilecek? Evet; şiddet ve algı operasyonlarıyla ve sürekli "el yükseltilerek" bir yere kadar gelindi de; daha ne kadar gidilebilir? Haydi daha büyük bir yalan sistematiği oluşturmak nispeten kolay diyelim; daha yüksek ve yıkıcı şiddet nasıl ve kime karşı kullanılabilir? Hani denir ya, "Böbürlenme padişahım, senden büyük Allah var!". İşte, AKP, "Evdeki hesabın çarşıya uymadığı" anın hemen şuracıkta durduğunu ve kaderin kapıyı her an çalabileceğini hesaplıyor olmalıdır. AKP, artık sadece bir açık faşist diktatörlük yoluyla ayakta kalabilir; karşı kutupta ise, demokratik bir cumhuriyet için güç birikiyor. Zamanın akışı, ara/melez çözümlerin çözüm gücü olma kapasitesini zayıflatıyor.
Nereye doğru gidileceği ve halen geçerli olabilecek bir "melez çözümün" devreye girip giremeyeceği, önümüzdeki birkaç yıllık kısa dönem içinde belli olacaktır.

Devrimci iradenin diyalektiği-2

Proleter devrimci irade

Devrimciliğimiz, tuttuğumuz metod ile şekillenir. Metod, "yol"dur. Devrimci bireyin yürüdüğü yoldur. Hangi yolda yürürsen o yolda iz bırakırsın.

Haydar ARIKUŞU

İrade, kişiliklerimizin goncasıdır. Devrimciler, kavgalarını, proleter devrimci iradenin yıldız tozuyla bezemelidirler.
Düşünce tarihinde her şey bir felsefi bakışın penceresinde görülür, yorumlanır ve eylemselleşir. İrade de, irade felsefesi, belirlenimcilik/gerekircilik, özgürlük ve zorunluluk bağlamında, yüzyıllar boyu tartışıla gelmiştir. İrade felsefesi, "Volontarizm" olarak tariflenir. Fransızca "Volonte" sözcüğünden kök alır ve "istemek, niyet, arzu" anlamlarını içerir.
İradecilere(Volontarist) göre varlık, varoluş bir iradedir. Her şey, bireyin iradesinde var-laşır. Felsefe tarihinde karşıtı olan felsefe; determinizm yani belirlenimciliktir. İradeciler belirlenimcilerin aksine doğanın, toplumun ve aklın nesnel, zorunlu yasalarından önce iradeyi, yapabilme isteğini alır. Ona göre;"İnsan ne dilerse odur." Oysa bir determinist, "insan yedisinde neyse, yetmişinde de odur." diye düşünür.

Akıl ve irade

Devrimciliğimiz, tuttuğumuz metod ile şekillenir. Metod, "yol"dur. Devrimci bireyin yürüdüğü yoldur. Hangi yolda yürürsen o yolda iz bırakırsın. Dolayısıyla devrimcilik yol ve yöntemimiz, devrimci kişiliğimizi "izleştirip" şekillendirir. Mücadelenin her anında aklımız ve irademizin diyalektik gerçekliğiyle karşılaşırız. Akıl, deterministin, nesnel zorunlulukları tanıma erdemidir. Onda belirsizliğe yer yoktur. Her şey düzenli ve akıl dolu olmalıdır. Burjuva sosyalistleri de bu yolun yolcusudur. Onlar sistemin akıllı, uslu sosyalistleridir.

Küçük burjuvalar ve proleterler

Küçük burjuva sosyalistlerindeyse irade fetişizmi vardır. Olanakları gerçekliğe çevirmek iradeli olmayı gerektirir. Ancak küçük burjuvalar, gerçekleri görmeden sadece olabilirlikleri görür. Belirsizlikler içinde yeni olanı yaratmak iradesiyle "Proleter Sosyalistler" e benzer. Fakat küçük burjuvalarda koşulların, politik gerçekliğin hiç mi hiç önemi yoktur. Kendi niyeti ve muradı önemlidir.
Proleter sosyalist kişilikler de iradecidir. Ancak o, " bir vurdum mu yıkarım" küçük burjuva kolaycılığına kapılmaz. Ne de " Hele bir koşullar olgunlaşsın." şeklindeki burjuva sosyalistleri aymazlığındaki gibidirler. Onlar, gerçekliği aklıyla bilince çıkarır, bilinmezin içindeki olanağı iradesiyle gerçekliğe dönüştürür. Nesnel gerçekliği görür, eylemiyle de onu değiştirir.
İtalyalı Marksist devrimci Antonio Gramsci akıl ve irade ayrımına dair özdeyiş haline gelmiş çok güzel bir sözü vardır: "Aklın karamsarlığı, iradenin iyimserliği."
Sınıflar savaşının içindeki bir devrimci bu sözü asla unutmamalıdır.
Akıl, doğa, toplum, birey gerçekliğini kavratıp yorumlatır. Ancak devrimci eyleminde sadece aklıyla hareket eden biri karamsarlığa kapılır. Çünkü akıl, net olanı ve bilinebilir olanla, nesnel gerçeklikle ilgilenir. İradeyse, iyimserdir. Bilinmeze yürür. Hayal kurar, gerçekleşmesi için eyleme geçer. İradeli bir devrimci; amacının ve hayalinin kanatlarıyla uçar, örgütlenmenin, devrimin, proleter iktidarın gerçekliğine konar.

Proleter devrimciler

Proleter devrimciler aklın ve iradenin diyalektiğinde yürütürler kavgalarını. Kişiliklerini, aklın örsünde, iradelerinin çekiciyle döve döve, nakış nakış işlerler. Aklın soğuk, kasvetli alacasını; iradenin, özgürlükçü, fethedici neşesiyle aydınlatırlar.
Son sözü yakınlarda kaybettiğimiz Gülten Akın' a bırakıyorum: "Darıdan ufağımda, dünya sığar içime/Dünyalara sığamam; sığamam oğul." Aklımızın "dünya kadarlığı", irademizin "dünyalara sığmazlığıyla" parçalayacağız bu düzeni.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Meral Çinar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: Rumi Matbaa Maltepe Mah. Fezılpaşa Cad. No: 8/4
Topkapı-İstanbul (0212) 612 71 72 grafik@rumimatbaa.com